

NO.6

#8

ASANO ATSUKO

Dương Thục Tuyên dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

NO.6 vol.08

Tác giả: Asano Atsuko

Người dịch: Dương Thục Tuyên

Phát hành: IPM

Xuất bản: NXB Hồng Đức

Ebook: Hà Du, bác Bích Hạnh, Xù Kute

ebook©hotaru-team

Tập 08

Hành trình liêu minh của hai thiếu niên về NO.6 cuối cùng đã đến cao trào. Ở tầng thượng của Trại Cải tạo, Shion gặp lại Safu trong mừng tủi, nhưng đâu ngờ lần gặp này lại là lần chia xa vĩnh viễn.

Safu van nài Shion và Nezumi giải thoát cho mình. Cách giải thoát chỉ có một, đó là phá hủy lồng ngục giam cùm cô.

Và tàn nhẫn thay, cũng tức là phá hủy luôn cả người bên trong nó.

Đứng trước hiện thực khốc liệt đó, Shion và Nezumi quyết định thế nào!

Mấu chốt nằm trong tập 8!

1

Giống lên đi, hỡi hỡi chuông cảnh tỉnh!

Ta muốn thấy thế giới lao vào cảnh hỗn mang. Giống lên đi, hỡi hỡi chuông cảnh tỉnh! Hỡi gió, hãy nổi lên! Hãy càn quét tất cả! Chỉ ít, chúng ta phải khoác lên chiến giáp và chết tại chốn sa trường.

— *Macbeth, William Shakespeare*

Mình yêu cậu, Shion. Mình yêu cậu hơn bất kì ai.

Những bộ não trôi lơ lửng bên trong các cột trụ trong suốt.

Là não người.

Bao nhiêu? Mười, hai mươi, ba mươi... Có thể hơn năm mươi. Dưới chân các cột trụ dường như có nguồn sáng, phát ra ánh trắng lơ lờ.

Shion chưa thấy khung cảnh thế này bao giờ. Ngăn nắp, sạch sẽ đến mức không còn sức sống. Sàn nhà bóng loáng, chẳng có lấy một hạt bụi. Bốn bề tĩnh lặng như tờ, cũng không có mùi hương gì. Một khung cảnh khiến người ta sởn hết gai ốc, đáng sợ hơn bất cứ cảnh tượng nào mà Shion từng chứng kiến. Ở đây không có tiếng khóc đau thương, tiếng gào thét hay rên rỉ, không có tử thi, máu chảy thành dòng hay những gương mặt co rúm vì đau đớn. Mặc dù vậy, Shion vẫn thấy nơi này đượm mùi chết chóc hơn cả cảnh địa ngục trần gian dưới tầng hầm đã hằn sâu trong mắt cậu.

Safu đang đứng lặng giữa khung cảnh đáng sợ ấy.

“Safu...”

Shion toan chạy bỏ về phía Safu nhưng lại loạng choạng rồi ngã khụy xuống sàn. Hai chân cậu mềm nhũn. Tim đập thành thịch. Cơ thể bị thương, mất máu và kiệt quệ của cậu đang than khóc.

Không thể tiến xa hơn được nữa. Cậu ngược lên, mồ hôi lăn qua má, chảy vào miệng.

Safu vẫn đứng yên nhìn Shion. Cô chưa hề thay đổi, từ độ dài mái tóc, vóc dáng đến ánh mắt kiên định ấy, vẫn vẹn nguyên như thuở nào.

NO.6. Lost Town. Cuộc chia tay vội vã ở trạm xe. Safu của ngày ấy đang ở trước mắt Shion. Trông cô không có vẻ mệt mỏi hay bị thương ở đâu cả.

“Safu... cậu vẫn bình an vô sự.”

Cậu vẫn bình an vô sự. Cậu không sao cả. Cậu vẫn còn sống. Còn sống để chúng ta được gặp lại nhau.

Mình yêu cậu, Shion. Mình yêu cậu hơn bất cứ ai.

Lời thổ lộ của Safu truyền tới tai Shion qua thẻ ID. Tình cảm cháy bỏng của một con người bằng xương bằng thịt lại phải truyền đạt qua một thứ máy móc công nghệ cao lạnh lùng vô cảm.

Giọng nói đó lại vang lên bên tai cậu.

“Shion, cậu đã đến.”

Giọng Safu hơi trầm so với tuổi thiếu nữ, luôn toát lên sự khỏe khoắn và cứng cỏi. Giọng nói thân thương biết bao. Shion chợt thấy lồng ngực mình run lên, trái tim như thắt lại.

Ôi, nhớ quá đi. Safu này, chúng ta đã xa nhau rất lâu rồi nhỉ? Tưởng

chừng cả thế kỉ rồi chưa gặp nhau.

“Mình luôn tin rằng cậu nhất định sẽ tới.” Safu mỉm cười, nước mắt chợt trào ra. Cô vừa khóc vừa cười. “Mình vẫn đợi suốt. Mình chẳng làm được gì khác ngoài đợi chờ cả, chỉ biết đợi cậu ở đây thôi.”

“Ừ.” Shion nhồm người dậy, thở hắt ra. “Lẽ ra mình nên đến sớm hơn... Mình xin lỗi, Safu.”

Safu lắc đầu, rồi nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn Shion, “Tóc cậu...”

“Sao cơ? À, mái tóc này hả? Có nhiều chuyện xảy ra, và... thôi, mình sẽ từ từ kể lại toàn bộ cho cậu sau nhé.” Mình sẽ kể lại tất cả những gì mình đã trải qua trong suốt khoảng thời gian chúng ta chia cách. Mình có rất nhiều điều muốn nói với cậu, muốn sẻ chia cùng cậu, nhiều đến mức có nói cả đêm cũng không hết.

“Cậu hẳn đã phải vượt qua rất nhiều chuyện khủng khiếp mà mình không tài nào tưởng tượng nổi. Đến được nơi này chắc hẳn phải việc dễ dàng gì, thế nhưng cậu đã tới, như vậy mình đã mãn nguyện lắm rồi. Cảm ơn, Shion. Cảm ơn cậu nhiều lắm.”

“Nghe cứ như lời trăng trối ấy nhỉ.” Bên cạnh Shion, Nezumi chợt lặn bầm bằng giọng vô cảm.

Nghe thấy câu đó, Safu nhìn sang Nezumi, “Cậu là... Nezumi?”

“Ờ.”

“Rất vui được gặp cậu. Tôi luôn muốn được gặp cậu một lần, muốn biết cậu là người như thế nào.”

“Thì cũng như cô đang thấy thôi, có đi đâu bình thường trông tôi không thảm hại như bây giờ. Thật không phải khi ra mắt một tiểu thư trong bộ dạng này, nhưng tôi chẳng có thời gian đâu để rửa mặt sạch sẽ, hoặc thay

một bộ cánh mới tươm tất. Mong tiểu thư bỏ quá cho.”

Nezumi cũng nhìn chăm chăm vào Safu, “Tôi có chuyện muốn hỏi cô...”

“Vâng?”

“Chính cô đã đi đầu khiến máy chủ để dẫn chúng tôi đến đây phải không?”

Safu không trả lời. Không khí chợt lặng thinh. Shion vẫn đang quỳ dưới sàn. Cậu ngược lên nhìn Nezumi. Safu đi đầu khiến máy tính của Trại Cải tạo? Không thể nào, cậu ấy đâu thể làm được chuyện đó.

Cậu nuốt ngược những lời suýt tuôn ra từ miệng mình. Thật khó tin. Nhưng không còn cách giải thích nào khác.

Đôi mắt xám của Nezumi khẽ liếc sang Shion, “Đúng vậy. Không có cách giải thích nào khác.”

Nói ra suy nghĩ của Shion xong, Nezumi lại tiếp tục bằng giọng đầu đầu vô cảm.

“Chính cậu đã nói có ai đó đang gọi chúng ta, nhờ có ai đó chúng ta mới tới được nơi này. Chắc, dù tôi chẳng thích thú gì khi đến đây. Mặc dù vậy, sứ giả chờ đón chúng ta ở Trại Cải tạo này, ngoài cô ta ra, tôi không nghĩ ra người thứ hai nào nữa.”

Shion chỉ có thể gật đầu tán thành. Bản thân cậu luôn cảm thấy Safu đang gọi mình. Chính nhờ giọng nói ấy thúc giục, dẫn lối mà cậu mới tới được đây.

Nhưng như vậy có nghĩa là Safu đã kết nối với hệ thống máy chủ của Trại. Sao có thể? Bằng cách nào cơ chứ?

“Shion.” Môi Nezumi khẽ mấp máy. Nó gọi tên Shion. “Cậu định ng ờ

đó đến bao giờ? Cứ ng ẩ l ra đó cũng chẳng ai bê cà phê ra mời cậu đâu.”

“A...” Phải r ấ. Mình đang làm trò gì thế này? Đã tới tận đây r ấ mà chỉ biết ng ẩ bẹp trên sàn thôi sao?

Shion dồn sức vào hai chân để đứng lên nhưng vẫn loạng choạng, khó khăn lắm mới đứng vững được. Nezumi chẳng hề giúp đỡ gì, Shion cũng không định dựa dẫm vào nó. Cả hai đều bị thương, kiệt sức và mất máu như nhau... Không đúng, tình trạng của Nezumi có lẽ nghiêm trọng hơn cậu nhiều. Không thể dựa dẫm vào Nezumi được nữa. Nếu bám víu lấy Nezumi chỉ để chắt vạt đứng lên thì sau này cậu sẽ khó mà tiến xa hơn. Phải tự mình đứng dậy thì cậu mới có đủ sức tiếp tục hành trình.

Safu vẫn im lặng nhìn hai người họ, các ngón tay cô đan lại như đang cầu nguyện.

“Không phải tôi.” Safu đột nhiên nói. “Tôi không có năng lực ấy đâu.”

Nezumi khẽ nhú mày.

“Tôi chỉ luôn tâm tâm niệm niệm rằng mình muốn gặp Shion mà thôi.”

“Thế thì là ai? Ai đã đưa chúng tôi đến đây.”

“Là Elyurias.”

“Elyurias!” Nezumi và Shion cùng kêu lên.

Elyurias.

Họ biết được cái tên này từ Lão, người đã sống một khoảng thời gian rất lâu dưới tầng hầm Trại, một trong các “cha đẻ” của thành phố NO.6, là vật hi sinh đầu tiên bị lũ ong kí sinh cướp mất đôi chân, đồng thời cũng là người bạn cũ thân thiết của mẹ Karan.

Lão từng nói thế này.

Elyurias là vị vua tối cao trong quá khứ. Không, hiện nay vẫn thế, nàng

vẫn đang thống trị tất cả.

Cho đến tận bây giờ, nàng vẫn đang thống trị tất cả.

Shion sờ vào túi quần mình. Con chip Lão đưa cho cậu vẫn ở đây. Sau khi giải cứu Safu khỏi Trại Cải tạo an toàn, cậu định sẽ nghiên cứu nó thật kĩ lưỡng. Con chip này chứa đựng tất cả lời giải cho mọi bí ẩn của NO.6, của tầng hầm Trại, và trên hết, có lời giải về những bí mật của Nezumi. Lời giải đáp cho mọi thứ. Chắc chắn nó cũng chứa nhiều thông tin về nữ hoàng Elyurias.

Shion đã từng háo hức với việc tìm hiểu những lời giải đó. Nhưng từ khi đặt chân vào Trại Cải tạo, cậu đã quên bẵng chuyện con chip. Chẳng có thời gian đâu mà nghĩ tới nó. Cả thể xác lẫn tinh thần đều căng thẳng tới cực điểm, bởi chỉ cần phán đoán sai lầm trong một tích tắc thôi cũng sẽ đứng trước bờ vực sống chết. Giây tiếp theo nhất định phải sống sót. Sống sót để đi tiếp. Cậu chỉ nghĩ được bấy nhiêu thôi.

Elyurias.

Thật không ngờ Safu lại nhắc tới cái tên này.

“Cô biết Elyurias sao?”

Lần đầu tiên Shion thấy giọng điệu Nezumi trở nên hoảng hốt, chứng tỏ nó đang rất rối trí.

“Tôi không biết. Nhưng bà đã dẫn dắt các cậu tới đây. Bà cũng đã đánh thức tôi... và cho tôi biết sự thật.”

“Sự thật.” Nezumi lặp lại như thể muốn xác minh lời nói đó. “Sự thật ư? Safu, tại sao cái người tên Elyurias đó lại dẫn dắt chúng tôi đến đây?”

“Tôi không biết”

“Elyurias đang ở đâu?”

“Tôi không biết... nhưng...”

“Nhưng?”

“Tôi nghĩ chắc là bà... đang ở rất gần. Tôi cảm thấy thế.”

“Đó chỉ là trực giác của cô, hay là...”

Safu khẽ động đậy, “Nezumi, cậu đang chất vấn tôi đấy à?”

“Không chất vấn thì sẽ chẳng biết gì hết. Chúng tôi đến tận đây không phải để tán gẫu. Có hàng tá chuyện chúng tôi muốn biết và phải biết. Nếu cô nhanh chóng trả lời thì đôi bên đều có lợi. Cô không nghĩ vậy sao, Safu?”

“Cậu nói đúng. Nhưng tôi thậm chí chẳng trả lời nổi một nửa số nghi vấn của cậu. Mà các cậu cũng đâu muốn mấy lời giải đáp nước đôi mập mờ, đúng không?”

“Vậy ý cô là chúng tôi phải tự thân vận động đi tìm đáp án?” Nezumi thở dài. “Cũng tức là cô chẳng biết gì hết.”

“Chuyện về cậu thì tôi không biết, nhưng chuyện của Shion... thì tôi biết.” Safu cũng thở dài. “Vì tôi đã ao ước được gặp lại Shion. Elyurias nghe thấu nguyện vọng của tôi. Bà nói...” Mãi Safu run lên, “Ta sẽ đáp ứng nguyện vọng của con. Ta sẽ giúp con gặp được người mà con mong mỏi nhất. Bà nói thế, và đã giữ lời.”

“Vậy Elyurias có thể tự do đi đâu khiến hệ thống máy tính sao?”

“Tôi không biết. Tôi không biết bà là ai, đang ở đâu, hay vì sao bà đi bắt chuyện với tôi... Tôi chẳng biết gì cả.”

“Bà ta bắt chuyện? Với cô? Ngay bên cạnh cô?”

Safu phủ nhận.

Không, không phải thế.

“Bà trò chuyện với tôi bên trong tâm thức của tôi. Trong lúc tôi ngủ, bà đã trườn thẳng tiếng gọi vào đầu tôi.”

“Khoan đã, ý cô là gì...”

“Thôi đủ rồi.” Shion nắm lấy tay Nezumi.

Nó nhìn tay rồi nhìn vào mặt cậu.

“Thế là đủ rồi, Nezumi. Chúng ta đến đây không phải để tán gẫu, cũng chẳng phải để chất vấn Safu.”

Chúng ta đã tới được nơi này. Giờ chúng ta phải thoát khỏi đây. Bắt đầu từ lúc này, chúng ta có ba người.

Nezumi nhìn Shion chăm chăm. Rồi nó chớp mắt. “Không cần quan tâm tới thứ tự vào bàn, các người chỉ cần rời đi thôi, đại loại như thế nhỉ. Nếu mọi khách mời đều có thể bình yên ra về thì tốt biết mấy.”

“Hiếm khi thấy cậu tiêu cực như thế đấy.”

“Tôi chỉ thận trọng thôi, ai ngây thơ như cậu chứ? Giờ này chắc cả Trại đầu đã biết chuyện chúng ta lên tới đây rồi, có khi mấy ông chú đáng sợ đang lũ lượt hì hục leo lên để bắt chúng ta ấy chứ.”

“Nezumi, chỉ có một lối đi duy nhất dẫn lên nơi này, chính là thang máy mà chúng ta đã đi. Nếu thang máy đó không hoạt động thì chẳng ai lên đây được cả. Mọi thiết bị trong tòa nhà đều được điều khiển bằng hệ thống máy tính.”

“Cậu dựa vào đâu mà chắc chắn rằng hệ thống máy tính sẽ luôn đứng về phía chúng ta? Cậu có thể đoán biết được tình hình sẽ thay đổi ra sao, lúc nào và ở đâu không?”

“Thì...” Shion nghẹn lời.

“Chúng ta thậm chí còn không biết Elyurias là người như thế nào.

Đừng quên đi đâu đó. Đừng dễ dàng tin tưởng một kẻ mà cậu chẳng biết gì.”

Nezumi nói đúng. Cả Shion và Nezumi đều không có bất cứ thông tin chính xác nào về Elyurias. Tất cả thông tin họ có được chỉ đến từ lời kể mơ hồ của Lão và Safu.

Không được dựa dẫm vào những thứ mơ hồ, không được suy diễn mọi chuyện theo hướng mà mình muốn. Phải chắc chắn khi đặt niềm tin vào người khác. Tin tưởng khi không chắc chắn thì chỉ là cái vỏ rỗng, là thứ giả dối được vun đắp bằng sự ngây thơ mà thôi. Và chỉ một thoáng ngây thơ cũng sẽ biến thành điểm yếu chí mạng.

“Safu.” Shion nói với cô gái đang đứng trước mặt mình. “Cậu có thể đưa bọn mình đến chỗ máy chủ không? Ừm, hình như ở đây nó được gọi là máy Mẹ, là trung tâm của hệ thống máy tính.”

Safu gật đầu, không hề do dự, đắn đo hay trù trừ gì cả, “Đi theo mình.” Cô quay lưng và bắt đầu bước đi.

“Đi thôi.”

Nghe Shion gọi, Nezumi thoáng chần chừ, “Tin được không?”

“Safu ấy à?”

“Ừ. Chúng ta cứ thế này mà đi theo cô ta liệu có ổn không? Cậu chắc chắn cô ta sẽ không bán đứng chúng ta chứ?”

“Chắc chắn.”

“Nói như đinh đóng cột ấy nhỉ?” Nụ cười lạnh lùng xuất hiện trên môi Nezumi. Đối với nó, khẳng định chắc nịch sẽ tin tưởng một ai đó chẳng phải đức tính tốt đẹp gì, mà là ngu xuẩn.

“Nezumi, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, có ba người mà tôi tuyệt đối tin tưởng, đó là Safu, mẹ tôi và cậu.” Những người mà cậu có thể tin tưởng dù

xảy ra bất cứ việc gì, chính niềm tin đó đã giúp cậu đứng vững. Cậu không cho rằng như thế là ngây thơ. Lòng tin hồi hợt mù quáng đôi lúc sẽ đẩy người ta vào hiểm cảnh, nhưng một người chẳng có ai để tin tưởng thật lòng thì sẽ yếu đuối biết bao, chỉ có thể đi trên mặt cát không biết lúc nào sẽ lún.

Dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ giữ vững lòng tin cho tới phút cuối cùng. Bởi vì đó là sức mạnh to lớn nhất.

“Nếu... nếu có ai trong ba người này bán đứng tôi, tôi cam lòng đón nhận sự phản bội đó. Cho dù vì vậy mà phải mất mạng, tôi cũng không hối hận. Khi mà tôi phải nghi ngờ Safu, mẹ hay cậu, khi tôi không thể tin mọi người nữa, thì cũng là lúc tôi bị diệt vong.”

Nụ cười trên mặt Nezumi tắt hẳn. Mắt nó tối sầm, trông như một người miệt mài kiếm tìm chân lý, lại giống như một kẻ lạc lối chẳng biết nên làm thế nào, chỉ còn cách đứng yên tại chỗ.

“Shion, cậu không thấy gì sao?”

“Thấy gì cơ?”

“Có gì đó kì cục.”

“Cái gì kì cục?”

Nezumi im lặng, nhìn theo bóng lưng của Safu, “Bỏ đi, cứ làm theo ý cậu. Dù gì thì bây giờ ngoài đi theo cậu ra tôi cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác. đành phải chấp nhận thôi.”

“Nghĩa là cậu tin tôi?”

“Đồng ý, đừng có tưởng bở.”

Dứt lời, Nezumi sải bước thoăn thoắt, trông chẳng giống một người vừa bị bắn vào chân chút nào. Ngược lại, Shion di chuyển như lê lét từng

bước một, đôi chân nặng trĩu, cứ như không phải chân của mình nữa.

Safu dẫn hai người băng qua những cái cột trong suốt, đi sâu vào bên trong. Chỉ một lát sau, họ đã đứng trước một bức tường trắng hơi ngả vàng, giống hết màu của sàn nhà. Safu vừa đến trước bức tường, nó liền tự động mở ra hai bên.

“Căn phòng bí mật trong cung cấm đây à?” Nezumi liếm môi.

Shion mở to mắt, nín thở trong vô thức.

Đó là một căn phòng màu trắng sáng trưng, không rộng lắm, chỉ tương đương phòng khách của một căn hộ thường thấy ở NO.6. Đèn trong phòng sáng choang, rọi sáng từng góc ngách của căn phòng chẳng có cửa sổ hay bất cứ món đồ nội thất nào.

Chính giữa căn phòng là một cái cột trong suốt sừng sững, đường kính phải to gấp đôi số cột Shion thấy trước đó. Bên trong không phải não người mà là một khối cầu màu bạc nhạt. Toàn bộ khối cầu chỉ có những cái đầu nhô ra. Chóp đầu cứ cách vài giây lại nhấp nháy, phát ra ánh sáng khi thì màu xanh, khi thì màu đỏ, cả màu đỏ sậm nữa. Một vài chỗ lại nối với những ống dẫn mảnh và trong suốt, các ống này quấn lấy nhau rồi hướng lên khoảng không tối đen phía trên.

“Đây là máy Mẹ.”

“Đây chính là máy Mẹ sao?” Safu và Shion cùng cất giọng.

“Ở Giọt Trắng có một máy tính với cấu trúc tương tự, đó là máy Grandmother, mọi người thường gọi nó là máy Ngoại. Về sau, viện nghiên cứu tách khỏi Giọt Trắng, chuyển đến Trại Cải tạo này. Một trong những nguyên nhân là họ đã tạo ra được máy Mẹ nhỏ hơn nhưng lại có đầy đủ tính năng như máy Ngoại.”

“Chuyển tới Trại thì có thể dễ dàng tìm được lũ chuột bạch, hay nói đúng hơn là người phục vụ cho các cuộc thí nghiệm. Đây chắc hẳn là nguyên nhân thứ hai.” Nezumi thở hắt ra. “Nói cách khác, những cuộc thí nghiệm của chúng đã tới giai đoạn cần một lượng chuột bạch khổng lồ, nhưng lại không thể đi đầu động đủ nhiều mẫu vật sống ở NO.6, cho dù vận chuyển người từ bên ngoài vào thành phố thì cũng sẽ gặp phiền toái với số lượng lớn như thế. Còn ở Trại Cải tạo này thì chuyện đó không thành vấn đề. West Block thiếu gì người. Ngày trước, sẵn người là để cân bằng dân số, giờ thì nó trở thành công cụ tốt để gom chuột bạch. Máy Ngoại hay Mẹ gì cũng được, có lẽ đây mới là lý do thực sự của bọn chúng. Cô có nghĩ vậy không?”

“Có thể cậu nói đúng.” Safu nhắm mắt. Khi đôi mắt đen khép lại trên gương mặt nhợt nhạt, trông cô giống hệt búp bê. “Trại Cải tạo... luôn là nơi làm thí nghiệm trên con người. Ở đây đã tiến hành vô số thí nghiệm trên cơ thể người sống. Thành quả của những thí nghiệm đó giúp NO.6 có được nền y học vượt bậc. Shion, mình và cậu đều hưởng lợi ích từ các thí nghiệm đó...”

“Ừm... Phải.” Shion quay sang hỏi Nezumi bằng một giọng khàn đặc, mơ hồ, cứ như chẳng phải giọng của cậu nữa. “Nezumi, căn phòng đó... căn phòng có lối đi ở dưới tầng hầm...”

Sàn thang máy mở ra, hệt như một đài tử hình. Con người bị ném xuống trong tiếng thét gào. Tầng hầm mở ra trang đầu tiên của tập sách tranh sống động mang tên địa ngục. Ở đó có một lối đi nhỏ hẹp, và đích đến là một căn phòng vuông vức, nơi Nezumi gọi là chỗ nghỉ tạm.

“Ừ. Cuối cùng cậu cũng nhận ra rồi à? Lối đi dẫn từ tầng hầm tới căn phòng đó chính là để chọn lọc chuột bạch. Những kẻ đến được đó là người

chịu đựng được va đập khi rơi, còn có thể men theo ánh đèn chớp tắt để tự thoát thân, chứng tỏ họ có thể lực và óc phán đoán hơn người, như vậy mới là chuột bạch loại ưu có trí khôn nhất định. Đã dùng thì phải dùng mấy con khỏe mạnh và dẻo dai một chút. Bọn người đó nghĩ thế đấy.”

Safu khẽ rên lên.

Trong đầu Shion chợt hiện ra một đôi mắt. Là đôi mắt của người đàn ông mà ngay cả tên cậu cũng chẳng biết. Người đó muốn chết nhưng không chết được, trong cơn đau đớn chỉ biết van nài Shion giải thoát cho mình.

Nezumi đã giải thoát cho người đàn ông. Nó đã giúp người đó ra đi thanh thản. Nezumi nói rằng như thế là giết người, chứ không phải cứu rồi. Shion không hiểu.

Bất kể là khi đó hay hiện tại, cậu đầu không tìm được đáp án cho mình.

Shion chỉ chắc chắn một điều, người đàn ông đó là một con người bằng xương bằng thịt, không phải chuột bạch thí nghiệm.

“Ở đó có một cánh cửa, cậu còn nhớ chứ?”

Nezumi hỏi. Shion vẫn nhớ rất rõ. Căn phòng có đèn, nhưng chỉ sáng lơ mờ. Dù vậy, do đã quen với bóng tối nên Shion vẫn nhận ra một cánh cửa màu xám.

“Cánh cửa đó là nơi bọn chúng đến thu thập những người sống sót, nhưng nó không dẫn đến Trại Cải tạo. Cánh cửa đó là do các nhân viên nghiên cứu tạo ra khi còn ở Giọt Trắng. Những người sống sót được dẫn ra ngoài thông qua cánh cửa, bị cấy chip định vị vào cơ thể như tù nhân, sau đó họ được đưa đến Giọt Trắng, cũng tức là Tòa thị chính. Cấy chip là để phòng hờ có kẻ chạy trốn. Khi viện nghiên cứu chuyển đến Trại thì mấy thủ tục rườm rà này cũng được miễn luôn, các khâu trở nên nhanh

gọn hơn rất nhiều.”

“Chíp định vị...” Một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu Shion. “Nezumi, bốn năm trước cậu từng đi qua cánh cửa đó, đúng không? Rồi cậu chạy trốn khi đang bị áp giải đến Giọt Trăng.”

“Bốn năm trước... Đó là một ngày mưa bão, cũng là ngày kỉ niệm tôi gặp gỡ một cậu nhóc quái lạ đã mở toang cửa sổ để chào đón tôi. Nhưng giờ không phải là lúc ôn chuyện cũ. Safu, cô biết sự thật về Trại Cải tạo, không, là sự thật về NO.6. Là Elyurias đã nói với cô, đúng không?”

“Đúng vậy. Bà đã cho tôi biết sự thật về NO.6, nơi được mệnh danh là thành phố Thánh lý tưởng. Nhưng Shion này, cậu không chỉ được cho biết về sự thật, mà còn được nhìn tận mắt, nghe tận tai nữa.”

“... Chỉ một phần thôi.”

Chỉ một phần thôi. Những điều cậu chưa biết, chưa nhận ra, những điều cậu phải suy ngẫm vẫn còn rất nhiều.

Shion hít một hơi sâu. Lồng ngực cậu nhói lên. Không phải cái đau thể xác mà là cảm giác khó chịu mỗi khi suy nghĩ về NO.6.

NO.6 không phải là vườn địa đàng mà là một thành phố lạnh lùng, tàn nhẫn, không từ thủ đoạn tàn bạo nào để duy trì sự phồn vinh và yên ổn của mình. Thế nhưng, nhưng, nhưng... Shion lại hít một hơi sâu. Cậu áp tay lên ngực mình.

NO.6 là gì? Chẳng phải là một xứ sở được gây dựng bằng chính bàn tay con người hay sao?

Xin hãy tin một điều này thôi. Khi đó ta và mọi người đích thực muốn gây dựng một thành phố lý tưởng, một vườn địa đàng không có chiến tranh và nghèo đói... Nhưng chẳng biết đã sai ở đâu nữa.

Lão từng nói thế. Chắc chắn không phải là dối trá. Thuở ban sơ, NO.6 thực sự dựa trên nền tảng ước mơ và ý nguyện của con người. Một thế giới không có chiến tranh, tất cả mọi người đều được hạnh phúc.

Rốt cuộc đã sai ở đâu?

Giọng nói ghen ngào của Lão đã in sâu vào tâm trí Shion.

Con người đã sai lầm từ đâu? Con người bắt đầu lãng quên lý tưởng, khuất phục trước dục vọng từ bao giờ? Hay lý tưởng của con người vốn dĩ là thứ dễ dàng hóa thành dục vọng? Nếu vậy thì trong tương lai, bi kịch tương tự sẽ còn tiếp diễn. NO.6 này mà bị hủy diệt thì sẽ lại có thành phố Thánh thứ hai, thứ ba xuất hiện.

Con người sai lầm ở đâu? Liệu nhân loại có thể xây dựng nên một đất nước, hay thể chế gì đó tương tự mà không hề phạm sai lầm?

Shion lắc đầu. Giờ không phải lúc hoang mang bởi những nghi vấn của mình. Cậu không trốn tránh. Sau này cậu nhất định sẽ thẳng thắn đối mặt với những nghi vấn ấy. Nhưng đi đâu cần kíp hiện giờ là tập trung tinh thần để vượt qua hiểm cảnh trước mắt.

Cậu lại gần máy Mẹ.

Phía trước cái cột trong suốt có một tấm bảng nhựa, dường như là bảng điều khiển, bên trên là những phím trắng dàn thành bảy hàng dọc và mười bốn hàng ngang, trên các phím không có chữ, số hay bất cứ kí hiệu nào. Shion nhấn thử một phím nhưng không thấy phản ứng gì. Cậu sốt ruột lướt tay trên bàn phím.

“Sao rồi?” Nezumi chăm chú quan sát tay Shion.

“Cậu có cách gì không?”

“Không có.”

“Đừng vội bỏ cuộc. Với cái đầu và khả năng của cậu, Mẹ hay Ngoại gì cậu cũng tán được thôi. Cậu rất là sát gái mà.”

“Cậu đánh giá tôi cao quá r ồi, Nezumi. Tôi đang chết cứng tại chỗ đây này. Đừng nói tới tán tỉnh, đến cửa tôi còn không được phép bước qua. Mẹ không thèm tiếp chuyện tôi.”

Nezumi nheo mắt, màu xám trong mắt nó dường như sẫm hơn, “Vậy là cậu không được lòng Mẹ r ồi. Thực sự không có cách gì sao Shion?”

“Tôi chịu thua. Hình như có một hệ thống xác nhận đặc biệt. Nếu không giải quyết được nó thì không thể nào tìm hiểu Mẹ được.”

“Một người mẹ nghiêm khắc tới mức khiến người ta không khỏi cảm thán.” Nezumi tặc lưỡi thay cho tiếng thở dài.

“Safu, còn cậu thì sao?”

“Mình cũng chịu, Shion à. Không ai có thể đến gần máy Mẹ, trừ một người.”

“Một người... thị trưởng à?”

“Không phải. Người này không có chức danh nào cả. Hắn là người sáng lập và đứng đầu viện nghiên cứu... Hắn coi bản thân là kẻ thống trị thực sự của NO.6. Máy Mẹ là tác phẩm của hắn và chỉ phục tùng mình hắn mà thôi. Ngay từ đầu đã thế r ồi.”

“Vậy cái bà tên Elyurias thì sao? Chẳng phải bà ta có thể chế ngự máy Mẹ tùy thích ư? Thế nên bà ta mới đi đâu khiến được các tường chắn và vận hành được thang máy, đúng chứ?”

Shion quay sang nhìn Nezumi.

Đúng vậy, Elyurias. Nếu là bà ấy thì có thể...

“Safu, lúc này Elyurias có nói chuyện với cậu không? Cậu có thể chủ

động bắt chuyện với bà ấy không?

Shion tiến đến gần Safu.

Safu lùi lại một bước.

Bấy giờ Shion mới nhận ra sự “kì cục” mà Nezumi nhắc tới lúc trước.

Tại sao cậu ấy không đến gần hơn? Safu luôn giữ một khoảng cách nhất định và không bao giờ rút ngắn lại.

“Safu?”

“Đừng đến gần mình!”

Safu kêu lên, nghe như tiếng khóc. Nhìn Safu đứng đó run sợ, Shion chợt thấy tim nhói lên, cõi lòng cuộn sóng. Tại sao vậy?

“Tại sao cậu lại né tránh, Safu?”

“Đừng đến gần. Làm ơn. Shion...” Nước mắt chợt lăn dài trên má Safu. “Mình đã luôn chờ... Chờ đợi để được gặp cậu. Nguyên vọng của mình chỉ có thể thôi...”

“Chúng ta đã gặp lại nhau rồi mà. Mình đang đứng đây, trước mặt cậu, ngay lúc này. Mình đến để cứu cậu, để cùng cậu chạy trốn khỏi Trại Cải tạo.” Shion tiến thêm một bước và chìa tay ra, “Safu, chúng ta hãy cùng nhau thoát khỏi đây, ra khỏi tòa nhà này.”

Safu ngược mắt lên, dường như đang cố ngăn cơn run rẩy. Cô cắn chặt môi dưới, gương mặt cứng đờ, chần chạp lắc đầu.

Cô từ chối.

“Tại sao? Sao cậu lại từ chối chứ?”

Shion cố gắng kiềm chế nhưng không được. Tâm trạng kích động khiến giọng cậu trở nên gay gắt.

Safu, hãy để mình được ôm cậu, bằng chính đôi tay này. Mình muốn

ôm cậu để bù đắp cho những tháng ngày xa cách. Khó khăn lắm chúng ta mới trùng phùng, không phải sao? Những điều mình muốn nói với cậu, muốn sẻ chia cùng cậu, muốn xin lỗi cậu, tất cả hóa thành cơn lốc xoáy đảo trong tâm trí mình, như thác lũ cuộn cuộn, như gió buốt thét gào.

Nhưng sao cậu lại từ chối? Sao lại cự tuyệt đôi tay muốn dang ra giúp đỡ cậu kia chứ?

“Safu, mình...”

Tay Shion bị nắm lại.

“Dừng lại đi.” Ngón tay Nezumi bấu vào da thịt Shion. “Dừng lại đi. Dừng đến gần hơn nữa. Cứ làm như cô ta bảo.”

“Nezumi, sao cả cậu cũng...?”

Nezumi im lặng nhìn Shion. Nó vẫn nắm chặt tay cậu. Ánh mắt nó khiến cậu không thốt nên lời.

Shion nuốt ngược câu nói dang dở của mình. Những câu từ chưa cất thành lời hóa thành thác lũ, thành gió dữ cấu xé trái tim cậu. Bất an và nghi hoặc khiến hơi thở cậu loạn nhịp. Cảm giác bất an này khác hẳn với nỗi lo lắng khi nghĩ đến những khó khăn mà ba người phải đối mặt để thoát khỏi Trại Cải tạo.

Cơ thể cậu cứng đờ vì nỗi sợ lạ lùng.

“Safu, nguyện vọng của cô là gì?” Nezumi hỏi. Không phải giọng điệu chất vấn gay gắt mà là giọng nói dịu dàng êm ái. “Cô muốn chúng tôi làm gì?”

Biểu cảm của Safu bớt căng thẳng hơn, “Cậu sẽ đáp ứng nguyện vọng của tôi?”

“Cô cứ nói.”

Safu thở nhẹ một hơi, “Hãy phá hủy máy Mẹ.”

Các ngón tay của Nezumi siết chặt hơn, nhưng lại nhanh chóng buông ra, chỉ để lại cảm giác từng bị nắm chặt trên tay Shion.

“Tức là muốn chúng tôi phá hủy cái máy tính này ư?”

“Đúng vậy.”

“Hiểu rồi... Chắc, nếu làm được thì đây đúng là thành quả vượt ngoài mong đợi của chúng tôi. Tất nhiên, tiề n đề là làm được.”

Nezumi lấy một quả bom dạng đồng xu trong túi áo, kẹp nó bằng hai ngón tay.

“Chỉ cần chỉnh sức công phá của món này lên mức cao nhất thì có thể thổi bay cái máy tính đó.”

“Không được đâu.” Shion nhẹ nhàng chạm vào cái cột trong suốt. “Có thể máy tính dễ dàng bị phá hủy, nhưng vấn đề nằm ở cái cột này. Nó được làm bằng một loại nhựa đặc biệt, cho dù bị tên lửa tấn công cũng chẳng suy suyển gì. Vì vậy, Mẹ giống hết một quả cầu thủy tinh bọc trong lớp vỏ viên nang kiên cố, quả bom đồng xu không phá hủy được nó đâu.”

“Một trăm phần trăm là không phá hủy được à?”

“Đúng vậy.”

“Một trăm phần trăm bất khả thi và không phần trăm khả thi. Vậy thì chúng ta hết cách rồi.”

“Cây cột này có thể mở ra được.”

Nghe Safu nói thế, ánh mắt Nezumi chợt trở nên sắc bén.

“Cô mở được cánh cửa dẫn đến máy Mẹ?”

“Không phải tôi.”

“Là Elyurias?”

“Đúng vậy. Chắc chắn bà sẽ mở được cái cột này.”

“Nếu bà ta làm được thì chẳng phải sẽ dễ dàng khiến máy Mẹ ngừng hoạt động ư? Vậy đâu cần nhờ vả chúng tôi nữa.”

“Cần có ý chí.”

“Sao cơ?”

“Bà ấy nói... cần có ý chí của loài người.”

Trong một thoáng, Nezumi và Shion đưa mắt nhìn nhau.

“Ý chí của loài người mới phá hủy được.”

Safu lặp lại, hệt như một vụ nữ truyền đạt ý chỉ của thần linh. Nezumi khẽ xoay người lại.

“Elyurias đã nói thế ư?”

“Đúng vậy.”

“Cũng tức là ‘ta sẽ giúp, nhưng quyết định cuối cùng phải do các người tự chọn lựa’ chứ gì?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng... như thế nghĩa là...”

Nezumi ngập ngừng. Shion gật đầu, như thể cậu đã hiểu câu nói mà Nezumi bỏ dở.

Như vậy nghĩa là Elyurias không phải con người.

Chắc là vậy rồi. Bởi thật khó mà tin được có người nào bằng xương bằng thịt có thể vượt qua hệ thống phòng vệ chặt chẽ, xâm nhập kho dữ liệu thông tin, ngoại trừ “người đó”.

Elyurias không phải là người. Thế thì bà ta là gì?

Thần linh? Ma quái? Tinh linh của giới tự nhiên? Không phải chứ!

“Ý chí của loài người mới phá hủy được...”

Nezumi lặp lại lời Safu, à không, lời Elyurias.

Safu nhắm mắt lại, lẩm rẩm, “Chỉ con người mới có thể ôm ấp, nung nấu ý chí phá hủy thứ gì đó. Chỉ con người làm được điều đó. Vì vậy, chỉ có con người mới phá hủy được máy Mẹ.”

Nghe như niệm chú. Shion bất giác rung mình. Safu mà cậu quen biết là một người nói năng lý lẽ và biết cách nắm bắt hiện thực. Cô không mơ mộng hão huyền mà chỉ nói theo thực tế, cũng vì vậy, cô không bị bó buộc trong thực tế mà vẫn có ước mơ của riêng mình. Cô nhạy bén nhưng tuyệt đối không quá nhạy cảm. Tinh thần của Safu hết như một cây non, yếu mềm nhưng vẫn vươn cao thẳng tắp.

Safu không phải kiểu con gái cứ lăm bà lăm bầm quanh đi quẩn lại mỗi một câu thế này. Tuyệt đối không phải!

“Hiểu rồi. Cứ tin ở chúng tôi.”

Lời Nezumi khiến màng nhĩ Shion rung lên. Giọng nói này quen thuộc với cậu biết bao, vậy mà giờ cứ như đâm thẳng vào tai cậu.

Safu mở mắt ra.

“Cậu nhận lời ư?”

“Nếu đó là điều cô mong muốn.”

“Cảm ơn. Tôi rất biết ơn vì điều đó.” Safu đan hai tay vào nhau, cúi đầu cảm ơn.

“Tôi không cần lời cảm ơn nào cả. Phá hủy máy Mẹ chính là bản xuyên tim Trại Cải tạo, đối với tôi mà nói là cơ hội nghìn năm có một, rất đáng để thử. Chỉ mong mở được cái cột này, khiến máy Mẹ tạm thời mất đi lớp giáp bảo vệ.” Mắt Nezumi sáng rực lên, hết như một lưỡi dao bén ngót.

Bất chợt, tấm bảng đi đều khiến bật sáng, khoảng không xuất hiện những con chữ. Nezumi huýt một tiếng sáo ngắn rồi lướt tay trên bảng đi đều khiến.

“Mở khóa, mở khóa, mở khóa nào... Ồ, nữ hoàng kiêu ngạo phút chốc biến thành tiểu thư nhu mì, giờ thì ngay cả tôi cũng tán đồ được nàng.”

Shion nhìn chăm chăm vào tay Nezumi. Dù là ở đâu, khi nào, những cử chỉ duyên dáng của nó cũng luôn hấp dẫn cậu. Những ngón tay lúc này cứ như đang tấu lên một giai điệu ngọt ngào, hay đang viết nên một bản nhạc vui tươi.

Dù ở đâu, khi nào, Shion cũng luôn ngây ngẩn ngấm nhìn Nezumi. Nhưng hiện giờ, cậu lại không say đắm như mọi khi. Trái tim cậu đầy ắp những tiếng kêu hỗn độn, mỗi lúc một to hơn.

Các ngón tay của Nezumi dừng lại. Một lần sáng màu bạc đột ngột xuất hiện ngay giữa cây cột.

Một, hai, ba, bốn, những lần sáng nối lại với nhau thành một hình chữ nhật đứng to lớn.

“Cánh cửa đây rồi, giờ chỉ cần hô ‘Vùng ời, mở ra!’ là xong.”

Có lẽ do tình hình căng thẳng nên dù cố tỏ ra thản nhiên, giọng Nezumi vẫn trầm xuống, khiến bầu không khí như nặng nề hơn.

“Khoan đã.” Shion tóm lấy cổ tay Nezumi. Bàn tay cậu cảm nhận được thân nhiệt và mạch đập của nó. “Đợi một chút.”

Ánh mắt Nezumi thoáng sa sầm. Nó im lặng trong chốc lát. “Shion, chúng ta không còn thời gian để đắn đo và do dự đâu.”

“Tôi biết chứ. Nhưng làm ơn, đợi một chút thôi... Safu này.”

Safu vẫn cúi đầu. Đôi vai dưới chiếc áo len khẽ run rẩy.

“Safu, cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình. Sao cậu lại từ chối? Sao cậu không đến gần hơn?”

“Shion...”

“Chiếc áo len đó... là do chính tay bà cậu đan, đúng không? Lúc mình thấy chiếc áo đó... hình như chúng ta còn chưa tới mười tuổi.”

“Phải rồi nhỉ.” Safu chợt mỉm cười. “Cậu đã nói với mình rằng chiếc áo rất hợp với mình. Mình đã rất vui, vui lắm. Mọi người đều chế nhạo chiếc áo len đan tay mình mặc, nói rằng áo len đan tay giờ chỉ còn trong viện bảo tàng thôi. Nhưng cậu đã không cười nhạo mình. Cậu... chỉ có cậu luôn chân thành với suy nghĩ tình cảm của bản thân và người khác. Shion, gặp được cậu trong cái lớp đào tạo nhân tài lạnh lùng, cô đơn đó, mình thực sự rất...”

“Dừng lại đi!” Shion ngắt lời Safu. “Tại sao cậu nhắc lại chuyện quá khứ? Đó không phải là những điều mình muốn nghe. Mình muốn biết sao cậu còn mặc vừa chiếc áo len từ hồi mười tuổi? Cậu đã lớn, cao hơn, vóc dáng cũng thay đổi, làm sao mặc vừa nó nữa chứ? Hay là cậu mua một cái mới y hệt cái cũ? Nhưng...”

“Mình mong cậu có thể ghi nhớ.” Lần này là Safu ngắt lời Shion. “Mình muốn cậu khắc ghi hình ảnh của mình. Vì cậu nói mình mặc chiếc áo này rất hợp, nên mình muốn cậu nhớ hình ảnh khi mình mặc nó.”

“Ghi nhớ? Cậu muốn mình xem cậu như hồi ức thôi sao? Safu, cậu đang nói gì thế? Cậu không định đi cùng bọn mình sao?”

“Shion, đủ rồi đấy.” Nezumi lại nắm lấy tay Shion. Lần này, nó còn kéo rất mạnh khiến cậu loạng choạng, ngã nhào vào lòng nó, nhưng nó chẳng mảy may nhúc nhích. “Đủ rồi. Đừng có quá quắt thế.”

“Quá quắt? Cái gì quá quắt cơ?”

“Đừng có d òn cô ta vào chân tường chỉ để xóa nhòa nỗi bất an của bản thân, như thế hèn nhất lắm.”

Shion toát mồ hôi. Ánh mắt Nezumi như kim nhọn đâm thẳng vào cậu.

“Tôi... hèn nhất?”

“Shion, chắc chắn cậu đã nhận ra rồi, làm gì có chuyện cậu không phát giác chứ? Nếu đã nhận ra thì hãy nhìn thẳng vào sự thật đi. Cứ mãi lảng tránh, trốn chạy sẽ chẳng giải quyết được gì hết. Chẳng những không thay đổi được gì, mà cũng không thể trở về như ban đầu được nữa.”

Cứ mãi lảng tránh, trốn chạy sẽ chẳng giải quyết được gì hết. Chẳng những không thay đổi được gì, mà cũng không thể trở về như ban đầu.

Khó thở quá. Mồ hôi làm hai mắt cay sè.

“Shion, đừng trốn chạy nữa. Ít nhất, không phải lúc này. Cậu không thể chạy trốn lúc này được.”

Shion chớp mắt, nhìn Nezumi, rồi ngoảnh sang nhìn Safu, “Ý cậu là, đây không phải Safu thật... mà chỉ là ảo ảnh...”

“Má Mẹ đang cho chúng ta thấy một hình ảnh thực tế ảo. Cô bạn thân của cậu không tồn tại ở thực tại.”

KHÔNG TỒN TẠI Ở THỰC TẠI.

Gì chứ? Những lời nói đó nghĩa là gì?

Shion suýt hét lên. Nỗi sợ hãi tuôn ra từ thẳm sâu cơ thể. Safu không chạy đến vòng tay chào đón của Shion, thậm chí còn chẳng chạm đến đầu ngón tay của cậu.

Bởi vì cô không làm được. Cô không thể ôm chầm lấy Shion, cũng như cậu không thể ôm cô.

Không tồn tại ở thực tại.

Không có thực thể.

Tức là ảo ảnh.

Một ảo ảnh không có thực thể.

Giọng Nezumi hơi nhanh hơn.

“Ban đầu tôi băn khoăn liệu đây có phải là một cái bẫy? Nhưng nghĩ lại thì bây giờ giăng bẫy chúng ta cũng chẳng có ích gì. Nếu muốn tiêu diệt tôi và cậu thì có hàng trăm, hàng nghìn cơ hội. Giúp chúng ta sống sót và gọi chúng ta tới đây, hẳn phải có lý do nào đó. Tôi đã nghĩ, Mẹ phải mượn đến hình hài của Safu chắc là muốn truyền đạt nguyện vọng cho chúng ta, nhưng không ngờ lại bảo chúng ta phá hủy máy Mẹ.”

“Máy Mẹ...” Shion đưa mắt nhìn khối cầu với vô số những đầu nhô ra.
“Không phải là máy Mẹ...”

Shion lắc đầu phủ nhận. Các ngón tay Nezumi dấn nơi lồng.

“Nếu là do máy Mẹ tạo ra ảo ảnh thì đáng lẽ sẽ tái hiện hình ảnh của Safu hiện tại chứ không cần lục tìm chiếc áo len màu đen trong trí nhớ của Safu. Máy móc không có cảm xúc, nhưng Safu chọn chiếc áo này, hoàn toàn dựa trên cảm xúc của bản thân. Nezumi, người cho chúng ta thấy Safu không phải máy Mẹ, mà là chính Safu.”

“Nghĩa là Safu đang sử dụng máy Mẹ để tạo ra ảo ảnh của mình?”

“Phải rồi... Đúng thế chứ, Safu? Hay đây cũng do Elyurias đi đầu khiển?”

Shion cảm thấy giọng mình không còn là của mình nữa.

Con dã thú nhút nhát nhe nanh, cố sức phát ra tiếng gầm đe dọa, như tiếng rên trầm thấp bộc lộ sự kích động, gay gắt, nhưng lại toát ra nỗi sợ.

“Đúng vậy... Là Elyurias đã đánh thức mình. Trước đó, mình cảm thấy

như đang trôi bồng bênh trong mơ vậy, Elyurias đã khôi phục ý thức của mình, cho mình biết mình có thể làm gì. Mình... không đi đâu khiến được máy Mẹ, nhưng mình có thể sử dụng một phần chức năng của nó. Khả năng của mình chỉ tới đây thôi.”

“Cậu ở đâu? Cậu thực sự đang ở đâu?”

“Không ở đâu cả.” Giọng Safu như đông cứng. “Mình không còn tồn tại ở bất cứ đâu nữa.”

“Vô lý. Thế thì ai tạo ra cậu, người đang đứng trước mặt mình đây? Chẳng phải là cậu sao?”

“Mình không còn tồn tại nữa, Shion à. Mình đã...”

Safu tiến lên một bước, Shion cũng thế. Cậu vươn thẳng tay ra nhưng không chạm vào được gì cả. Các ngón tay cậu rõ ràng rất gần vai Safu, nhưng chẳng có gì ở đó. Mới vừa rồi thôi cậu còn cảm nhận được thân nhiệt và mạch đập của Nezumi, mình chứng cho thấy nó còn sống.

“Mình muốn nói lời tạm biệt với cậu. Muốn gửi lời cảm ơn đến cậu. Bởi vì có cậu, nên mình... đã luôn hạnh phúc.” Safu ngược nhìn Shion. Trong mắt cô ánh lên sự kiên định. “Mình yêu cậu.”

“Safu...”

“Đó là sự thật mà mình muốn nói. Cậu nghĩ mình như thế nào cũng được. Mình yêu cậu, chỉ duy nhất điều này là sự thật.”

Phải, đây là Safu. Shion nghĩ. Mạnh mẽ, thẳng thắn, ngoan cường như cánh chim vút bay, đây thực sự là Safu.

“Nếu không gặp được cậu, mình sẽ không biết cảm giác khao khát ai đó là như thế nào, cũng sẽ không hiểu được ý nghĩa của tình yêu... Thấm thía những cảm xúc ấy, thật tốt biết bao. Được sinh ra và gặp cậu, mình chẳng

hối tiếc gì hết... Ha ha, nghe cứ như đang cố chứng tỏ mình mạnh mẽ nhỉ? Cậu từng nói ư tỏ ra mạnh mẽ là thói xấu của mình.”

Ngón tay Safu chạm vào má Shion. Không có cảm giác ngón tay chạm vào da thịt, nhưng cậu chắc chắn Safu đã chạm vào mình.

“Shion... cậu cũng nghĩ như thế, đúng không?” Qua bờ vai Shion, Safu đưa mắt nhìn Nezumi ở phía sau. “Cậu cũng nghĩ như mình, phải không? Cậu vui mừng vì đã hiểu được những cảm xúc ấy, thế nên không thể sống trong thế giới chẳng biết thế nào là khao khát, thế nào là yêu nữa.”

“...Ừ.”

Đúng vậy, Safu. Mình đã biết bộ mặt thật của NO.6, đã hiểu ra đối với mình, nó là một thứ như thế nào. Mình hiểu cảm giác con tim xốn xang vì ai, khao khát một ai là thế nào. Những ngày tháng vô tri vô giác xưa kia, mình không thể quay về, cũng không muốn quay về nữa. Mình hoàn toàn không muốn trở lại cuộc sống nhàn hạ nhưng mù quáng ấy nữa.

Shion siết chặt nắm tay để người khỏi run lên. Thế nhưng cả nắm tay của cậu cũng run lẩy bẩy.

“Chúng ta không cần trở lại cuộc sống đó. Chẳng việc gì phải làm như thế cả. Safu, chỉ cần bắt đầu một cuộc sống mới từ khoảnh khắc chúng ta biết rõ mọi chuyện là được. Ngay tại đây, ngay lúc này.”

Chúng ta sẽ đi tiếp, sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Đây không phải là kết thúc, đúng không, Safu? Từ giờ chúng ta sẽ sống cùng nhau, cùng với nhau...

Shion nhìn sang các ống dẫn của máy Mẹ.

Chúng nối đến đâu?

Dùng để làm gì?

“Xin cậu...” Safu nói, đăm đăm nhìn Nezumi. “Hãy phá hủy máy Mẹ đi.”

Nezumi không lảng tránh. Nó im lặng đón nhận ánh mắt Safu và nhận lời đáp ứng yêu cầu của cô. Safu thở phào một hơi, là sự nhẹ nhõm từ tận đáy lòng.

“Cảm ơn cậu rất nhiều.”

“Tôi luôn giữ lời hứa, cho dù đó là việc gì, một khi đã hứa, tôi sẽ không hối hận.”

“Ừm, tôi biết cậu là người như thế.”

Nezumi lại nhìn sang bảng đi đầu khiên.

Cánh cửa chữ nhật do các lần sáng bạc quây lại biến thành màu đỏ, mở ra hai bên.

Cửa đã mở. Không chút do dự, Nezumi vươn tay vào trong. Bảng đi đầu khiên ngăn không cho nó tiến sâu hơn. Dù máy Mẹ đã gài trong gang tấc, nhưng Nezumi vẫn không thể chạm tới.

“Tsukiyo.”

Con chuột màu đen thò đầu ra từ tấm áo choàng siêu sori của Nezumi. Ngó quanh quất rồi phóng vọt lên vai Nezumi.

“Trông cậy cả vào mày đấy.”

Tsukiyo ngoạm lấy quả bom đồng xu từ Nezumi.

“Nezumi, khoan, đợi đã!”

“Không đợi nữa.” Nezumi thắng thùng từ chối. “Tôi sẽ phá hủy máy Mẹ. Không thể chần chừ được nữa.”

“Không. Khoan đã, cậu đợi tôi kiểm tra đầu còn lại của những ống dẫn kia nối với cái gì đã.”

“Không cần thiết.”

Shion nhìn vào mắt Nezumi, “Cậu biết đúng không? Cậu biết Safu đang ở đâu... biết các ống dẫn nối với cái gì...”

“Cậu cũng biết rồi đấy thôi. Vì cậu đã thấy mấy thứ đó kia mà.”

Thứ đó...

Là cảnh tượng bên ngoài căn phòng này. Cảnh tượng hết như một nghĩa trang với vô số bia mộ trong suốt đầu tấm tấp. Không, không phải bia mộ, quan tài thì đúng hơn. Những cột trụ trong suốt chứa não người, tựa như những chiếc quan tài đưa tang.

“Đi đi.”

Nghe hiệu lệnh của chủ nhân, Tsukiyo nhảy vọt về phía máy Mẹ rồi đáp xuống cỗ máy an toàn.

“Tốt lắm. Chèn quả bom vào đó đi.”

Tsukiyo khéo léo nhét quả bom hình đồng xu vào giữa hai đầu nhô lên, rồi ngẩng đầu, khịt khịt mũi hướng về phía Nezumi như thể đang đợi thêm hiệu lệnh.

“Làm tốt lắm.”

Tsukiyo nhảy xuống lòng bàn tay Nezumi. Tay nó vừa rút về thì cánh cửa dẫn đến máy Mẹ liền khép lại, cũng tĩnh lặng như lúc mở ra.

Shion đứng ngây như phỗng, trơ mắt nhìn diễn biến.

Nezumi nói với Safu, “Xong rồi. Từ giờ tới khi phát nổ còn ba phút. Đây là giới hạn lâu nhất có thể cài đặt của quả bom.”

“Ba phút... Hai người mau chạy đi!”

Ánh mắt và giọng điệu Safu gấp gáp hơn. Shion nhìn Nezumi, rồi lại nhìn Safu.

“Nếu muốn chạy trốn thì cậu cũng phải đi cùng.”

“Shion, cậu muốn mình phải lặp lại bao nhiêu lần nữa? Mình không thể. Cậu và Nezumi mau chạy đi.”

“Safu!”

“Mau chạy đi. Một giây cũng không được lãng phí. Nhanh lên!”

Thời còn đi học, mỗi tháng một lần, cả hai phải thuyết trình bài nghiên cứu theo chủ đề. Một lần nọ, khi đến lượt trình bày của Safu, vài học sinh khác cùng chủ đề nghiên cứu cố tình xì xầm to nhỏ và phá bĩnh cô. Shion chưa kịp đứng lên nhắc nhở đám người đó thì Safu đã nhìn chằm chằm vào họ, nghiêm giọng quát, “Hãy biết liêm sỉ một chút đi!”

Một bạn nam cao lớn ngẩng giữa phe phá bĩnh đứng dậy, mặt mày cau có:

“Hãy biết liêm sỉ á? Mà đang sỉ nhục bọn này đấy hả?”

“Tôi chẳng hề có ý sỉ nhục các cậu. Bất kể nội dung ra sao, nghiêm túc lắng nghe từ đầu đến cuối kết quả nghiên cứu của người khác là phép lịch sự tối thiểu, không phải sao? Thậm chí một đứa trẻ lên ba còn làm được nhưng các cậu thì không. Thế chẳng phải vô liêm sỉ thì là gì?”

Một tràng pháo tay vang lên trong lớp học. Bạn nam kia cắn môi, im lặng ngẩng xuống.

Hai má hơi ửng hồng, ánh mắt quật cường, cằm hơi hếch lên đầy ương ngạnh, Safu trước mắt Shion vẫn hệt như ngày đó. Thế nhưng cậu không thể chạm vào cô, không thể cùng cô chạy thoát.

Không chấp nhận được.

“Nếu cậu ở trong này...” Shion siết tay thành nắm đấm rồi dồn hết sức bình sinh nện mạnh vào cây cột. “Mình sẽ đưa cậu ra khỏi đây. Chúng ta sẽ

đi cùng nhau, Safu.”

Bất kể cậu biến thành bộ dạng gì đi chăng nữa.

“Dừng lại!” Safu hét lên. “Dừng lại, dừng lại đi. Xin cậu đừng làm thế!”

Cô dang hai tay như để chắn tầm nhìn của Shion.

“Shion, đừng mà. Mình xin cậu đấy. Đừng... đừng làm điểu tàn nhẫn như vậy...” Safu thực sự sợ hãi. Nỗi sợ tuôn ra từ lời nói và ánh mắt cô. “Nếu bị cậu nhìn thấy bộ dạng đó... chẳng thà mình không mong nhớ cậu... chẳng thà mình đừng nguyện cầu cậu tới đây...”

“Nhưng Safu...”

“Shion, mình nhắc lại. Mình không còn tồn tại nữa nhưng vẫn bị cùm tù. Thực sự rất đau đớn. Mình không thể... không thể chịu đựng nỗi nhục này thêm được. Thế nên làm ơn, hãy phá hủy máy Mẹ đi. Hãy giải thoát cho mình.”

Shion chẳng thể suy nghĩ được gì.

Muôn vàn lần sáng bạc hiện lên trong đầu, cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

“Đi theo tôi.” Nezumi kéo tay Shion. “Safu, nhờ cô đảm bảo đường thoát thân cho chúng tôi đến phút cuối cùng.”

“Tất nhiên rồi.”

Safu chợt chạy về phía Shion. Cậu toan dang tay ôm lấy cô, nhưng cơ thể cô cứ thế xuyên qua người cậu, chẳng có chút lực va chạm nào. Thậm chí cả một cơn gió nhẹ thoảng qua cũng không có.

Mình là ảo ảnh. Một ảo ảnh không hơn không kém.

Ngàn vạn lời nói cũng không thuyết phục bằng một lần trải nghiệm.

Chuông báo động bất chợt vang lên khắp Trại Cải tạo.

Báo động khẩn cấp. Báo động khẩn cấp.

Mức độ năm, mức độ năm.

Sơ tán khẩn cấp. Sơ tán khẩn cấp.

Nezumi nắm tay Shion, cùng đi theo Safu. Một nửa tâm trí của Shion đã đình trệ, cậu không thể chấp nhận sự thật, không thể đưa ra phán đoán xác đáng, thậm chí chẳng thể nắm bắt tình hình trước mắt.

Cả ba chúng ta sẽ cùng thoát khỏi nơi đây. Mình, Nezumi, Safu... cả ba người chúng ta, còn sống sót, bằng xương bằng thịt. Chúng ta sẽ chạy thoát, để được đứng dưới ánh mặt trời lần nữa. Đúng vậy, lẽ ra sẽ như vậy.

Bánh răng kêu cọt kẹt trong đầu cậu, phát ra âm thanh của kim loại, cứ xoay rồi dừng, xoay ngược rồi lại dừng.

Ken kết, ken kết, ken kết, ken kết, ken kết, ken kết...

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt có lúc được nối lại, có lúc lại ngắt quãng, bung ra, tụ lại, vụn xoắn vào nhau.

Cả ba chúng ta sẽ thoát khỏi nơi đây. Chúng ta sẽ trốn thoát, sẽ về lại nơi thân thương ấy.

Nhớ quá, nhớ quá, nhớ quá, nhớ quá đi thôi... Nơi đã ghi dấu vào đáy mắt, đã khảm sâu trong tâm trí, không phải NO.6, mà là căn phòng đó, nơi nhiệm màu đã giúp mình thức tỉnh và tái sinh.

Mình muốn Safu chiêm ngưỡng căn phòng đó, căn phòng nơi Nezumi sinh sống.

Safu à, nơi đó tuyệt lắm đấy. Ngoài sách ra thì hầu như chẳng có gì khác. Chỉ có một chiếc ghế, lò sưởi, một chiếc giường cùng lũ chuột nhắt. Chỉ bấy nhiêu thôi. Chắc chắn cậu sẽ trở mất kinh ngạc, nhìn hết chỗ nọ

tới chỗ kia, với tay chạm nhẹ vào núi sách. Và sau đó... sau đó cậu sẽ làm gì? Liệu cậu sẽ cười? Sẽ trầm trồ tán thưởng? Hay sẽ kinh ngạc đến mức chỉ biết đứng như trời trờng?

Mình sẽ cho cậu biết, nơi đó chính là vạch xuất phát

Mình đã xuất phát từ căn phòng đó, dưới sự chỉ dẫn của Nezumi, cất bước đầu tiên rời khỏi cái lờng vô tri. Mình đã bước vào một thế giới mà mình chưa hề biết đến trước kia, hết như đưa trẻ lần đầu chiêm ngưỡng không gian bên ngoài ngôi nhà của mình. Mình muốn cho cậu thấy căn phòng.

À, và cả Inukashi nữa. Mình muốn giới thiệu Inukashi với cậu. Cậu ấy rất tốt và vui tính. Chắc chắn hai người sẽ thân nhau nhanh thôi. Inukashi sẽ hiểu được cậu. Cậu ấy có thể đánh hơi bản chất của con người. Bất kể nguy trang giỏi đến đâu, Inukashi đều có thể phát giác sự ngạo mạn và ngu xuẩn đằng sau vỏ bọc ấy.

“Mũi tôi thính lắm đấy, đặc biệt nhạy với mùi thối rửa. Bất kể là thịt sống, cơm thừa hay lòng dạ con người, chỉ cần có tí mùi thối là tôi đánh hơi thấy ngay, không qua mắt được tôi đâu.”

Inukashi từng nói thế. Là thật đấy. Cái gì cậu ấy cũng đánh hơi được. Lợi hại lắm. Chính vì vậy, mình nghĩ cậu ấy sẽ thích cậu. Inukashi hẳn sẽ khịt mũi rồi nói, “Hừm, Shion này, cô nàng này tươi đấy, trông ngon ra phết. Chỉ ít ăn vào cũng không bị ngộ độc thực phẩm.”

Nói rồi Inukashi sẽ cười hềnhề. Inukashi hơi độc mồm độc miệng, ừm, chắc là cậu sẽ đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác cho đến khi quen với miệng lưỡi của cậu ấy. Nhưng Inukashi không bao giờ nói dối. Cậu ấy tuyệt đối không làm việc gì trái với lương tâm, là một người cậu có thể hết lòng tin tưởng. Chắc chắn cậu sẽ thấu hiểu con người của Inukashi thôi.

Ha ha, mình có thể tưởng tượng cảnh Inukashi mặt mày nhăn nhó, rụt rè bắt lấy bàn tay mà cậu chìa ra. Mình nghĩ mình sẽ phải nhin cười khi chứng kiến cảnh đó mất.

Còn chú Rikiga nữa. Một ông chú lớn tuổi, và là bạn của mẹ mình đấy. Ngạc nhiên chưa?

Chú Rikiga cũng khá độc mồm độc miệng, còn có thói xấu là nghiện rượu nữa. Chú có thể uống suốt cả ngày. Nezumi và Inukashi luôn chế nhạo chú vì tội rượu chè. Nhưng hai người đó nhiều khi nói năng thật khó nghe, đến mức mình thấy tội cho chú Rikiga. Chú uống quá nhiều thật, nhưng... nói thế nào nhỉ? Chú sống tình cảm lắm. Hoàn toàn có thể cảm nhận được tình cảm của chú. Ở NO.6 không đời nào gặp được người như chú ấy. Vì chẳng ai chịu thẳng thắn bộc lộ cảm xúc của mình. Có đi đâu Nezumi bảo rằng “Cần làm cho các mạch cảm xúc của lão ấy bung hết r ồi, chẳng còn được tích sự gì nữa nên mới tuôn hết ra ngoài như thế”... Hừ, Nezumi cũng độc mồm độc miệng chẳng kém gì Inukashi cả.

Có một cô bé tên Karan, ừ, trùng tên với mẹ mình đấy. Con bé là người bạn đầu tiên mình quen ở West Block. Còn nhỏ nhưng rất thông minh, lại giàu lòng tự trọng. Karan thích sách tranh. Mình đã đọc cho con bé nghe khá nhiều cuốn. Lâu lắm r ồi mình không đọc sách tranh.

Và trên hết, mình muốn nói với cậu về Nezumi, một người mà mình hi vọng cậu sẽ hiểu thêm. Mình gặp Nezumi lần đầu bốn năm về trước, trong một đêm mưa bão. Kể từ lúc đó, mình cảm thấy bản thân đã bị cậu ấy bắt giữ. Ở bên Nezumi, mình như một kẻ mù lòa... À không, phải nói là mình được soi sáng mới đúng. Ánh sáng ấy vô cùng rực rỡ, cho nên trong thoáng chốc, mình không thể nhìn thấy gì. Thị lực của mình yếu ớt như thế đấy, yếu ớt đến mức chẳng nhìn thấu bản thân, cũng như không thấy

được sự thật xung quanh mình. Safu à, ánh mắt và lời nói của Nezumi như xuyên qua cơ thể mình, ghim vào máu thịt và đánh gục mình, nhưng cũng đã cứu mạng mình. Nhờ có Nezumi, mình được nung chảy ra rồi đúc lại, được ban cho sinh mạng mới.

Safu, Safu, đối với mình, cậu là người bạn không gì thay thế được, là người bạn vô cùng quan trọng chẳng ai bì kịp.

Nói thế có phải tàn nhẫn lắm không? Tình cảm cậu dành cho mình và cảm xúc mình dành cho cậu sẽ mãi mãi là hai đường thẳng song song chẳng bao giờ cắt nhau.

Sao cậu trẻ con thế?

Cậu từng chán chường hỏi mình như thế. Cậu nói đúng. Mình rất ấu trĩ, đến mức chính mình còn thấy xấu hổ. Mình không thể khống chế cảm xúc của mình. Nếu mình cũng yêu cậu như cậu yêu mình, nếu mình có thể yêu người bạn quan trọng không gì thay thế được là cậu...

Các bánh răng cứ chuyển động, phát ra thứ âm thanh rợn người.

Ken két, ken két, ken két, ken két, ken két, ken két...

Cả ba chúng ta sẽ thoát khỏi đây. Chúng ta sẽ làm được.

Họ chạy lướt qua những cột trụ trong suốt. Bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của Shion và Nezumi vang vọng.

Cánh cửa màu đỏ thẫm mở ra, hành lang vắng lặng xuất hiện. Ba cánh cửa vẫn đóng im ỉm, chẳng có tí hơi người nào.

Safu dừng lại.

“Đi đi, nhanh lên.” Cô chỉ tay về phía thang máy. “Tôi sẽ đi đầu khiên thang máy trong khoảng thời gian giới hạn trước khi bom nổ.”

“Hiểu rồi.” Nezumi bước ra hành lang, nó vẫn nắm chặt tay Shion.

“Safu, cậu cũng đi...”

“Mình chỉ có thể đi đến đây thôi. Shion, cảm ơn, và tạm biệt. Nezumi, cậu cũng vậy.” Safu nở nụ cười.

Cánh cửa đóng lại lần nữa.

“Safu, đợi đã, Safu...”

“Shion.”

Tay bị tóm chặt, thân thể bị xoay sang phía khác, liền sau đó, bụng Shion lãnh trọn một cú đấm.

“U...”

Shion nghe thấy tiếng rên trầm thấp của mình. Cậu quy xuống, ngã vào vòng tay Nezumi. Cậu vẫn chưa bất tỉnh, nhưng tứ chi sẽ tê dại trong một khoảng thời gian ngắn, không thể cử động được.

Shion bị lôi tới thang máy. Cậu nghe thấy hơi thở gấp gáp và nhịp tim đập của Nezumi. Thang máy mở ra như thể chào đón hai người. Nezumi lẩm bẩm gì đó, Shion không nghe rõ. Hai chân cậu riu lại, loạng chà loạng choạng, Nezumi bèn bế luôn cậu vào thang máy.

Thang máy nhanh chóng đi xuống.

Chuông báo động vẫn tiếp tục vang lên.

Báo động khẩn cấp. Báo động khẩn cấp.

Mức độ năm. Mức độ năm.

Sơ tán khẩn cấp. Sơ tán khẩn cấp.

Tất cả nhân viên, lập tức di tản.

Mức độ năm. Mức độ năm.

Sơ tán khẩn cấp. Sơ tán khẩn cấp.

“... Safu.”

Shion gục xuống sàn thở dốc. Nezumi cũng ngã xuống rồi thở hổn hển. Không thể đứng lên được nữa. Shion nghĩ.

Cả thể xác lẫn tinh thần đều kiệt quệ, giống như cái lá khô héo nhưng lại nặng trĩu, cứ như từng sợi tóc cũng có đầy chì trong đó, không thể nhúc nhích được.

“Khoan... lên tiếng đã.” Giọng nói của Nezumi như tới từ một nơi rất xa, xa vời vợi trên cao.

Nezumi, tôi ở đây để làm gì? Tại sao tôi lại gục ở đây một cách thảm hại thế này? Còn Safu đâu? Tại sao lại bỏ rơi cậu ấy? Hãy cho tôi biết đi. Cậu từng nói không được dựa dẫm vào người khác, phải tự mình tìm kiếm đáp án. Cậu coi khinh những kẻ dễ dàng dựa dẫm vào người khác, tôi cũng hổ thẹn bởi sự yếu đuối của mình. Nhưng... nhưng lần này, hãy cho tôi biết đáp án đi. Hãy cho tôi lời giải chính xác đi.

Tại sao tôi lại ở đây? Tại sao tôi lại ở đây và bỏ rơi Safu? Nói đi. Nói cho tôi biết đi, Nezumi. Lần này, tôi phải dựa dẫm vào cậu rồi.

Thang máy đột ngột dừng lại. Do chấn động, Shion nảy người lên rồi lại ngã xuống sàn. Cánh cửa đang mở thì dừng hẳn. Đèn cũng tắt ngúm.

Shion nghe thấy tiếng sấm sét từ xa vọng lại. Ngay sau đó, chấn động thứ hai ập tới.

Sấm chớp? Không, không phải. Mà là...

Tiếng nổ len vào tai. Bóng tối bao trùm.

Shion đưa tay bịt hai tai, rú lên trong cơn lạng.

Cửa thang máy đóng lại, bắt đầu đi xuống.

Safu lặng người đứng nhìn thang máy rời đi.

Mãn nguyện rồi chứ? Bất thành linh, một giọng nói dịu dàng vang lên trong tai cô.

“Là bà à, Elyurias?” Safu nhìn quanh, nhưng tất nhiên không thấy gì cả. Dù không nhìn thấy nhưng cô cảm nhận được.

Safu, thế này có ổn không? Con mãn nguyện rồi ư?

Mãn nguyện? Safu nghiêng đầu, đặt một tay lên ngực, nước mắt chợt trào ra. Thật muốn òa khóc nức nở. Shion... Shion... đã đi mất rồi. Cậu đã lặn lội đến đây vì mình, lẽ ra mình nên thấy mãn nguyện. Nhưng sao bây giờ mình lại kích động thế này? Shion, Shion, tại sao người ở bên cậu lại là cậu ta? Tại sao không phải là mình? Tại sao mình không được phép chung sống với cậu? Nếu không có cậu ta, cậu sẽ yêu mình chứ? Tuy không thể cùng sống, nhưng có thể cùng chết.

Safu ngẩng mặt lên, hai tay đặt trước ngực, các ngón tay đan vào nhau.

Safu, con không hề mong ước đi đâu đó.

Thật ra... thật ra mình từng mong cậu sẽ cùng chết với mình ở đây. Hãy cùng tan biến thành tro bụi với mình nhé, Shion?

Safu lắc đầu. Cô không hề mong muốn đi đâu đó. Thậm chí đến lúc này, cô cũng không muốn đi đâu đó xảy ra. Cô muốn Shion tiếp tục sống và thay đổi thế giới. Cô muốn cậu tạo dựng một thế giới không còn bất cứ ai phải bỏ mạng bởi những nguyên nhân bất minh bất bạch nữa.

Shion, hãy tiếp tục sống. Hãy sống trọn cuộc đời cậu. Làm ơn.

“Elyurias, bà định làm gì?”

“Ta? Ta định làm gì ư...?”

“Đúng vậy. Bà cũng được tự do, giống như tôi vậy. Từ giờ bà sẽ làm

gì?”

Tiếng cười vang lên. Như cơn gió khẽ lướt qua thảo nguyên.

Cứ nhìn và xem ta sẽ làm gì.

Safu rùng mình. Không phải gió khẽ lướt qua thảo nguyên mà là luồng gió lạnh mang theo mưa và tuyết, báo hiệu mùa đông giá rét sắp tới.

Safu, ta rất thích con. Được gặp một người như con, có lẽ là một ý nghĩa to lớn trong đời ta.

“Ý bà là gì?”

Là gì nhỉ? À, đã đến lúc rồi. Ta phải đi đây. Tạm biệt, Safu.

“Tạm biệt.”

Phải, đã đến lúc rồi. Safu nhắm mắt lại, cảm nhận mùi hương của những tán cây tắm trong nắng ấm. Cuối cùng, cô cũng có thể mỉm cười.

2

Gạt đi tất cả

Đẹp hết những ảo ảnh, những nỗi lo sợ hão huyền và những bóng ma đi! Có cuộc sống đây! Có phải giờ đây ta không sống đâu? [...] Chúa cứu vớt lấy linh hồn mụ,... [...] Bây giờ là vương quốc của lý trí và ánh sáng... của ý chí, của sức mạnh... Hãy xem đi! Hãy đến thách đấu đi!

— *Tội ác và Trừng phạt, Dostoyevsky*

Lily đang ngủ say, ngáy khe khẽ trên chiếc sofa cũ đặt ở gian sau tiệm bánh.

Lily cuộn tròn như tư thế của thai nhi, cau mày bĩu môi, dường như giấc ngủ của cô bé không an ổn lắm. Vệt nước mắt vẫn còn hằn rõ trên má. Hẳn cô bé đang rất bất an nên mới nằm co ro, tay nắm chặt lấy tấm chăn Karan đắp cho mình.

“Lily tội nghiệp.”

Karan chỉnh lại tấm chăn xộc xệch cho Lily. Môi cô bé mấp máy.

“Cha ơi... đừng đi.”

Cô bé nằm bằm trong giấc ngủ, tay nắm chặt lấy một góc chăn.

Nước mắt trào ra, Karan vội quệt đi dòng nước mắt. Khóc không có ích gì hết. Nước mắt chưa từng giúp bà giải quyết được vấn đề gì cả. Khi Shion biến mất, bà cũng đã khóc cạn nước mắt rồi đấy thôi?

Bà luôn khóc, khóc và khóc. Đôi lúc nước mắt đã giúp tâm trạng bà

chuyên biến tốt hơn, giúp bà có thêm dũng khí để bước tiếp tới ngày mai. Từng trải qua cảm giác đó nên bà không hề coi thường nước mắt, cũng không cho rằng rơi lệ là một việc đáng hổ thẹn.

Thế nhưng hiện giờ lại khác. Mình phải bảo vệ cô gái bé nhỏ này. Không được khóc. Phải mạnh mẽ hơn nữa.

Karan nhẹ nhàng vuốt tóc Lily.

Mình phải bảo vệ Lily khỏi mọi nguy hiểm, không để con bé phải buồn bã, đau khổ nữa. Mình đã không thể bảo vệ Shion và Safu, chính vì vậy, mình phải bảo vệ Lily bằng mọi giá.

Mình chẳng có sức mạnh nào cả. Sức mạnh thay đổi thế giới này, sức mạnh để xua đi những tai ương, để bảo vệ những người thân thương, mình chẳng có gì hết. Mình chỉ có chút sức lực nhỏ nhoi, nhưng không hề bất lực. Mình phải gìn giữ phần sức lực bé nhỏ này, phải dùng nó để dang rộng đôi tay, che chở cho những ai yếu đuối hơn mình.

“Cha... cha ơì... con sợ lắm.”

Karan nhẹ nhàng hôn lên trán Lily, “Lily, không sao đâu. Sẽ ổn cả thôi.”

Có tiếng gõ cửa.

Ai đó đang gõ cửa, e dè nhưng lại hồi hải. Trước kia, mỗi lần nghe tiếng gõ cửa, tim Karan lại đập thành thịch vì cho rằng Shion đã về, nên muốn lao ngay ra mở. Nhưng giờ đây, bà có thể bình tĩnh để lắng nghe.

Không phải bà đã đánh mất niềm hi vọng. Niềm tin con trai mình một ngày nào đó sẽ trở về vẫn cắm rễ trong trái tim người mẹ của bà.

Nhất định sẽ tái ngộ.

Lời nhắn của Nezumi đã mang đến hi vọng cho Karan. Có hi vọng, bà trở nên ung dung và quyết tâm hơn. Lá thư của Nezumi đồng thời cũng

nhắc nhở bà phải bình tĩnh, và cho bà niềm tin.

Nhất định sẽ tái ngộ.

Đúng vậy. Một ngày nào đó nhất định con sẽ trở về Shion à. Nhất định là vậy. Karan đứng dậy và rón rén đi ra cửa.

“Karan, cô có ở nhà không? Là tôi đây.” Một giọng nam có phần mệt mỏi.

Yoming, anh trai của Renka, mẹ Lily, ông là người bác duy nhất, một trong những họ hàng thân thích ít ỏi của cô bé.

“Đợi chút nhé, Yoming. Để tôi mở cửa.”

Karan kéo màn lên và mở khóa cửa. Một người đàn ông cao gầy loạng choạng bước vào. Trông ông mệt mỏi hơn nhiều so với giọng nói của mình.

“Renka thế nào rồi?”

Karan đóng cửa lại, hỏi người đàn ông vừa ngã thụp xuống ghế. Vì quá lo lắng cho người chồng đi làm mãi chưa về nên tinh thần Renka trở nên hoảng loạn.

“Tôi cho Renka dùng ít thuốc an thần, khó khăn lắm mới ngủ yên được. Renka cứ khóc và gào thét... Tệ lắm. Chưa bao giờ tôi nghĩ nó sẽ khóc lóc như thế. Nó vốn rất mạnh mẽ mà.”

“Renka hẳn phải lo lắm.”

“Tất nhiên rồi. Renka đợi mãi nhưng vẫn chẳng thấy Getsuyaku trở về. Cậu ta không đi chuyến xe buýt thường ngày, cũng chẳng đi chuyến sau. Lần đầu tiên có chuyện như thế kể từ khi cả hai kết hôn. Renka khẳng định rằng chồng nó đã gặp chuyện chẳng lành, bảo là không biết nên làm thế nào. Tôi đã trấn an nhưng nó không chịu nghe... Nhìn Renka như vậy,

tôi đau lòng lắm.”

“Nếu có chuyện gì thì chỗ làm phải báo với gia đình chứ? Nếu không có thông báo nào, thì...”

Yoming khẽ lắc đầu. Quầng thâm dưới mắt sậm màu hơn, lông mày nhíu chặt lại.

“Tôi không biết cậu ta làm ở đâu, cũng chẳng biết nên gọi đến đâu hay gọi ai để hỏi nữa. Getsuyaku không hề nói với gia đình về nơi mình làm việc.”

“Cả Renka cũng không biết anh ấy làm việc ở đâu sao?”

“Ừ, Renka nói thế. Sau khi kết hôn, Renka từng gắng hỏi Getsuyaku mấy lần nhưng cậu ta không trả lời. Cậu ta chỉ bảo mình tuyệt đối không làm gì mờ ám, chỉ là cấp trên đã dặn không được tiết lộ với ai, bằng không sẽ bị sa thải ngay. Thế nên cậu ta nài nỉ Renka đừng hỏi nữa. Đã nói tới mức đó rồi nên Renka đành phải chịu thua. Lương của Getsuyaku không hẳn là cao nhưng hơn hẳn thu nhập bình quân của cư dân ở Lost Town. Cậu ta lại đưa hết lương cho vợ nên dần dà Renka cũng không tò mò về chỗ làm của chồng nữa, tự nhủ rằng đến lúc nào đó chồng sẽ nói với mình thôi. Hai vợ chồng nó có bé Lily, đứa con thứ hai cũng sắp chào đời, nên Renka chỉ mong được sống ổn định, vì vậy dù thắc mắc nhưng nó cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Để rồi bây giờ nên có sự này đây.”

“Nhưng anh Getsuyaku làm việc ở đâu mà phải giữ bí mật với cả gia đình mình chứ?”

“Cô nghĩ nơi đó là đâu?”

Yoming ngược lên nhìn Karan. Đôi mắt đỏ ngầu của ông ánh lên tia sắc bén. Karan nuốt nước bọt.

Bí mật, che giấu, yên lặng.

“Trại Cải tạo.” Lời vừa dứt, đầu lưỡi bà đã đắng ngắt. Dù biết chỉ là ảo giác nhưng vị đắng cũng khiến bà phải run lên.

“Đúng, tôi cũng nghĩ như thế. Tuy không có bằng chứng nhưng tôi tin chắc, Getsuyaku đang làm việc ở Trại Cải tạo. Tất nhiên cậu ta không thể làm ở phòng ban quan trọng gì, nhưng một nơi làm việc mà đến cả nhân viên cấp thấp cũng bị yêu cầu phải giữ mồm giữ miệng thì chỉ có thể là Trại thôi.”

“Nhưng, cho dù anh Getsuyaku thực sự làm việc ở Trại, hằng ngày anh ấy vẫn về nhà đúng giờ mà?”

“Phải. Hằng ngày cậu ta luôn đi làm và về nhà đúng giờ. Thế nhưng hôm nay, dù Renka đã đợi mỗi mòn nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng cậu ta đâu cả. Hơn nữa...” Yoming ngập ngừng.

“Có chuyện gì đã xảy ra à?”

Yoming moi trong túi áo ra một cái bao nhỏ, dốc thứ bên trong ra lòng bàn tay. Karan bất giác nín thở.

“Trời ạ, tiền vàng!”

Là ba đồng vàng. Một đồng vàng tương đương với thu nhập nửa năm của cư dân Lost Town. Ba đồng vàng là một món tiền khổng lồ.

“Getsuyaku đã đưa số tiền này cho Renka.”

“Sao anh ấy có được nhiều tiền như vậy?”

“Renka cũng đã hỏi Getsuyaku. Với tính khí của Renka thì ‘hỏi’ ở đây chắc là chất vấn rồi.”

“Anh Getsuyaku bảo thế nào?”

“Getsuyaku cứ nói vòng vo, chỉ bảo không phải tiền bất lương, khẳng

khăng rằng đây là thu nhập hợp pháp. Chỉ nói bấy nhiêu thôi... Có đi đâu... sau đó Renka nghe trộm được ch ồng l ắm b ắm một mình, rằng bấy nhiêu sẽ đủ cho mấy mẹ con sống ổn định trong một thời gian dài. Renka khẳng khẳng cho rằng ý của ch ồng là cho dù không có cậu ta thì mấy mẹ con cũng sẽ sống tốt... ừm, tôi cũng cho rằng đấy không phải do Renka cả nghĩ.”

“Có phải anh Getsuyaku linh tính mình sẽ gặp bất trắc không?”

“Tôi nghĩ vậy. Renka nói với tôi hai, ba hôm nay Getsuyaku hành xử rất lạ, cứ như đang sợ hãi và hoang mang vì đi đâu gì đó. Đặc biệt là hôm qua, cậu ta như người mất h ồn, gọi cũng không thềm đáp.”

“Lily cũng nhận ra. Con bé rất lo cho anh Getsuyaku.” Càng nói, giọng Karan càng run lên. Tim bà đập liên h ồi.

Một khoản ti ền lớn không rõ ngu ồn gốc, lời l ắm b ắm như thể biết mình sẽ không trở v ề, hành vi kì lạ, tất cả đều mang mùi hủy diệt. Renka sao có thể không bất an và hoảng loạn cho được. Chưa kể Renka còn từng chứng kiến người ch ồng trước của mình chết bất đắc kì tử nữa.

Bi kịch tương tự sẽ xảy ra l ần nữa.

Ý nghĩ đó khiến Renka lo lắng và sợ hãi. Mái ấm gia đình với Getsuyaku là chốn thiên đường bé nhỏ mà Renka và con gái Lily khó khăn lắm mới có được sau những ngày tháng chật vật khi đột ngột mất đi người ch ồng, người cha. Đối với Renka, một l ần nữa bị tước đoạt tổ ấm là đi đâu quá đỗi tàn nhẫn.

Yoming đột nhiên đứng dậy, đi tới đi lui trong cửa tiệm chật hẹp. Tiếng bước chân lộp cộp vang lên đều đặn.

“Có liên quan gì đến nhau không nhỉ?” Tiếng bước chân g ần như át đi câu nói trầm thấp, g ần như là l ắm b ắm của Yoming.

“Anh vừa nói gì?”

Yoming khựng lại. Ông xoay lại, đối diện với Karan. Khuôn mặt căng thẳng nhưng hai má ửng đỏ, chứng tỏ ông đang phẫn khích.

“Liệu Getsuyaku có liên quan đến biến cố xảy ra ở NO.6 không? Cô nghĩ sao, Karan?”

“Không, tại sao chứ, không thể nào...”

“Cô cho rằng không liên quan à?”

Hai mắt Yoming tối sầm nhưng lại nóng hừng hực. Chỉ trong vài phút, sắc mặt ông thay đổi hoàn toàn. Hay đây mới là bộ mặt thật mà Yoming luôn che giấu bấy lâu nay?

“Getsuyaku không phải loại người sẽ không về nhà vì chuyện cá nhân. Nếu vướng bận việc gì, với tính cách của cậu ta, chắc chắn sẽ báo với gia đình một tiếng. Nhưng hiện nay hoàn toàn không liên lạc được. Rất có thể cậu ta đang bị cưỡng chế cắt đứt mọi liên lạc với người khác.”

“Nghĩa là anh ấy đang bị giam giữ ở một nơi nào đó?”

“Ừ. Nhưng nếu bị bắt giữ thì lẽ ra gia đình phải nhận được thông báo từ Cục Trị an, chí ít thủ tục nào giờ đầu như thế. Nhưng nay lại không có bất cứ thông báo nào. Nếu Getsuyaku thực sự làm việc ở Trại, phải chăng nơi đó đã xảy ra sự cố gì chăng?”

Trại Cải tạo.

Safa đã bị đưa đến đó, có thể Shion cũng đang ở đó.

“Không phải chỉ mỗi Trại Cải tạo đâu. Karan à, lúc này đây, thành phố này, NO.6, đang phải đối mặt với một biến động lớn. Cô cũng cảm nhận được mà, đúng không?”

“Phải...”

Yoming lại bước đi. Cộp, cộp, cộp. Tiếng bước chân của ông vang hơn và hồi hả hơn.

“Cư dân liên tục đột tử khắp thành phố Thánh, thế nhưng chính quyền không hề thực thi biện pháp giải quyết nào. Không, nói đúng hơn là chẳng có biện pháp gì hết. Không ai biết nên làm gì. Đây chắc chắn là lần đầu chúng gặp phải trường hợp này. NO.6, thành phố lý tưởng, thánh thần, đang dần sụp đổ. Có thể ngày mai nó sẽ bị hủy diệt luôn không chừng.”

“Yoming, bây giờ nói thế còn sớm quá, dù sao thì...”

“Không, tôi biết rất rõ.” Yoming ngắt lời Karan, nụ cười thoát hiện trên môi. “Thành phố Thánh đang bị cuốn vào một vòng xoáy sợ hãi trước nay chưa từng có, là nỗi sợ hãi tính mạng lâm nguy. Nỗi sợ đó sẽ hóa thành sự bất mãn đối với chính quyền. Sự bất mãn vốn đã căng lên như quả bóng đầy hơi, chỉ cần thêm chút đỉnh thôi sẽ nổ tung. Những người dân quen phục tùng, hưởng thụ sự phồn vinh giả dối nay sẽ tỉnh ra. Sau khi thức tỉnh, họ sẽ phát giác thế giới mình sống trước kia bất hợp lý và tù túng tới mức nào. Đúng, đúng vậy, cuối cùng thì mọi người cũng thức tỉnh, và rồi hoảng loạn. Thật tình, sao không chịu tỉnh sớm hơn chứ? Người nào người nấy rất một lũ không dám đối diện với sự thật.”

“Yoming...” Karan lùi lại một bước.

Yoming không hề nhận ra vẻ bối rối của Karan, dường như ngay cả nguy nan của em gái duy nhất và em rể mình, ông cũng quên sạch sành sanh, hoàn toàn chìm đắm trong nỗi kích động, chẳng mảy may để tâm đến Getsuyaku, Renka, Lily hay Karan nữa.

Karan biết những người mang ánh mắt như vậy.

Rất lâu trước đây, lúc Karan còn trẻ, khi đó NO.6 vẫn chưa được hình thành.

Những người đó phần khích với câu chuyện và lý tưởng của mình, ánh mắt họ sục sôi, giọng nói hào hứng. Karan thấy họ tỏa sáng đến chói mắt, nhưng bà cũng thấy sợ. Trong những đôi mắt sục sôi nhiệt huyết đó không hề có chỗ cho con người. Họ nói về lý tưởng nhưng chẳng thêm quan tâm đến con người. Thậm chí họ còn không nhận ra bản thân đang phớt lờ đồng loại của chính họ. Họ thao thao bất tuyệt về việc xây dựng một thành phố lý tưởng nhưng lại gạt phăng con người ra khỏi đó. Nghĩ tới thôi đã thấy sờn gai ốc.

Dần dà, Karan bắt đầu giữ khoảng cách với tất cả. Bà ngại ở gần họ, sợ ánh mắt của họ. Và rồi những người “cha đẻ” của NO.6 ấy khiến bà cảm thấy ghê sợ, tới mức không thể tiếp xúc với họ nữa.

Ánh mắt khiến người ta ghê sợ...

Giống hệt ánh mắt Yoming hiện giờ.

Những người đó nói về việc xây dựng thành phố lý tưởng còn người đàn ông đứng trước mặt bà đang nói về việc hủy diệt thành phố. Lập trường trái ngược nhau, nhưng ánh mắt lại y hệt.

“Karan, đây là cơ hội nghìn năm có một để bóp chết cái thành phố Thánh giả tạo này. Không ngờ cơ hội lại đến sớm thế này. Ha ha ha, đến ông trời cũng quay lưng với NO.6 rồi!”

Yoming dừng bước, phá ra cười ha hả. Karan chợt thấy ớn lạnh, lưng căng cứng, không rét mà run.

“Yoming... anh đang nghĩ gì vậy? Anh định làm gì?”

Yoming đảo mắt, liếc nhìn Karan, “Cô hỏi tôi định làm gì à? Ừm, Karan, tôi có thể nói hết với cô. Dù sao cô cũng như đồng minh của chúng tôi vậy.”

“Đồng minh?”

“Trong thành phố này có rất nhiều người giống tôi, những người bị tước đoạt thân nhân một cách tàn nhẫn. Cô cũng thế mà?”

Trước câu hỏi đó, Karan phải gật đầu thừa nhận. Đích thực con trai bà đã đột ngột bị bắt đi.

“Do chính quyền thành phố giám sát gắt gao nên chúng tôi không thể liên lạc với nhau. Tôi và cô có thể nói chuyện thoải mái thế này đúng là một kì tích. Có lẽ do cô quen biết Renka, hai nhà lại là hàng xóm nên chúng ta mới may mắn được thế này. Có đi đâu, gần đây thành phố xảy ra nhiều chuyện, giám sát chắc đã lỏng lẻo hơn. Tôi nghĩ bọn chính quyền lo ứng phó với các vụ việc bất thường cũng bỏ hơi tai rồi. Tôi phải tận dụng cơ hội này. Karan, cô cứ chờ mà xem!”

“Yoming!” Karan gào lên. “Trả lời đi. Anh định làm gì?”

“Suyt, đừng la lớn thế. Cẩn thận tai vách mạch rừng. Chúng ta vẫn chưa thể lộ là được đâu. Nghe kĩ nhé, Karan. Tôi sẽ thông báo với cư dân thành phố thông qua mạng lưới thông tin điện tử, rằng ‘Chính quyền nhầm mắt làm ngơ, không đưa ra biện pháp giải quyết nào với tình hình nguy cấp hiện tại, để mặc người dân mất mạng. Chúng ta phải xông vào Giọt Trăng, lôi cỗ thị trường ra. Bọn quan chức cao cấp định độc chiếm vắc xin đặc biệt để tự cứu lấy mình. Chúng ta không thể để bọn chúng làm vậy được’. Tôi sẽ nói như thế đấy.”

“Khoan đã, vắc xin đặc biệt gì cơ? Có thứ đó sao?”

“Tôi không biết.”

“Anh không biết... Tức là không có thứ đó?”

“Chẳng còn thời gian để nghĩ có vắc xin hay không đâu. Nhưng rất có

khả năng mà, cô không nghĩ vậy sao?”

“Sao có thể lan truyền thông tin mập mờ... Yoming, chẳng lẽ anh định phát tán thông tin giả để kích động quần chúng?”

“Phải. Lúc này sự bất mãn của cư dân đã sắp lên tới đỉnh điểm, những lời này của tôi sẽ có tác dụng, sẽ là giọt nước cuối cùng làm vỡ đê. Karan à, khi hầu hết cư dân của NO.6 tập trung quanh tòa thị chính, ở Giọt Trắng, với tất cả sự phẫn nộ và sợ hãi, cảnh tượng đó sẽ tráng lệ đến mức nào? Chỉ nghĩ thôi cũng đủ làm tôi sướng run lên rồi.”

“Không được, dừng lại. Anh không được làm thế!”

“Không được ư? Sao lại không? Sao cô lại nói vậy?”

“Sẽ có người phải chết đấy.”

Karan nhìn thẳng vào Yoming, chậm rãi nói ra từng chữ một. Bà thấy đầu lưỡi nặng trĩu, nói năng mất lưu loát, đầu óc như mù đi.

“Sẽ có rất nhiều người chết. Yoming, anh cũng đoán được chính quyền sẽ làm gì với đám đông tụ tập mà. Thậm chí chẳng cần nghĩ cũng biết. Họ nhất định sẽ dùng vũ lực để trấn áp đám đông. NO.6, thành phố này... tuyệt đối không dung thứ cho bất cứ ai chống đối nó. Họ sẽ dùng vũ lực để đàn áp cư dân... Anh thừa biết điều đó mà, Yoming?”

Yoming quay mặt né tránh Karan, thở dài, “Nếu có vài chục nghìn người đổ tới tòa thị chính thì không trấn áp nổi đâu. Trừ khi sử dụng quân đội thì may ra?”

“Vậy nếu chính quyền huy động quân đội thì sao?”

“Cô đừng nói khờ như thế. NO.6 không sở hữu quân đội. Hiệp ước Babylon đã nghiêm cấm mọi hình thức vũ lực quân sự...” Yoming khựng lại, nét mặt chột cứng đờ.

Karan suýt bật cười.

NO.6 sẽ tuân thủ hiệp ước ư? Anh đang nói đi đâu ngớ ngẩn gì vậy? Hóa ra anh cũng là loại người dễ dàng phun ra những đi đâu mà chính anh cũng không tin tưởng. Yoming à, tôi nhớ anh từng nói, thành phố này nuốt chửng người ta một cách tàn nhẫn. Anh nói mình không phải chống lại thành phố vô nhân đạo coi thường mạng người, mà là đấu tranh để nhân mạng được tôn trọng.

“Sẽ có người phải chết đấy.”

Karan lặp lại. Bà sẽ lặp lại đi đâu này bao nhiêu lần cũng được.

“Nếu dân thường đụng độ với quân đội, sẽ phải đổ rất nhiều... rất nhiều máu. Anh không được làm thế. Yoming, anh nghĩ kỹ lại đi. Những người bỏ mạng đó, họ cũng có gia đình, có người thân thương. Thân nhân của họ có lẽ cũng giống Lily và Renka. Anh không được sát hại họ.”

“Thì cũng đành chịu thôi.”

Nghe Yoming lâu bầu, Karan sững lại. Bất giác, bà không sao hiểu nổi suy nghĩ của Yoming nữa.

“Hả? Anh vừa nói gì?”

“Karan, thế giới đang dần thay đổi. Hi sinh là chuyện không thể tránh khỏi. Nếu cứ sợ đổ máu thì sẽ chẳng thay đổi được gì hết.”

“Yoming... anh nói thật đấy ư?”

“Cô hỏi tôi nói thật hay không à? Tất nhiên là thật rồi. Tôi không điên đâu. Kẻ điên là NO.6 kia. Việc tôi đang làm là đúng đắn. Tôi chẳng có gì phải sợ cả. Dù lúc này có phải bỏ mạng đi chẳng nữa, tôi cũng không hối hận. Tôi chỉ làm đi đâu mình nên làm thôi. Tôi không ngại hi sinh tính mạng. Để tạo dựng một thế giới mới, tôi sẵn lòng hiến dâng mạng sống của

mình, trở thành nền móng của thế giới mới. Như thế mới là đáng anh hùng chân chính, không phải sao?”

Để tạo dựng thế giới mới thì nhất định phải hi sinh? Phải dâng hiến mạng sống của mình ư? Một thế giới đòi hỏi vật hiến tế thì có khác gì với cái thế giới mà anh đang muốn hủy diệt đâu? Chẳng có thế giới mới nào hết. Chẳng có gì thay đổi cả.

Lồng ngực bà quặn lại, hô hấp rối loạn, nói chẳng ra hơi, cứ một mực thở dốc.

“Anh cho rằng vợ anh... chị ấy... muốn thấy anh bỏ mạng, muốn nhiều người khác phải chết ư?”

“Vợ tôi... Cô nói đúng, cuối cùng tôi cũng có thể trả thù cho vợ và con trai tôi rồi. Chắc chắn hai mẹ con sẽ vui lắm.”

“Yoming, vợ anh không muốn anh trả thù đâu, chị ấy chắc chắn không bao giờ mong anh mất mạng. Làm ơn nghĩ lại đi, báo thù không thể mang lại hòa bình. Thù hận chỉ sinh ra thù hận mà thôi. Anh nhất định phải sống tiếp.”

Mắt Yoming đanh lại, long lên giận dữ, “Karan, sao cô lại ngăn cản tôi? Cô theo phe NO.6, chứ không phải đồng minh của chúng tôi à?”

“Không phải thế. Chỉ là tôi...”

“Đủ rồi!” Yoming sai bước đi ra, đặt tay lên tay nắm cửa. “Karan, thật đáng tiếc, tôi cứ nghĩ chúng ta sẽ hiểu nhau hơn. Tôi... thất vọng về cô lắm.”

“Yoming...”

“Rồi cô sẽ thấy suy nghĩ của tôi là đúng đắn. Khi thời khắc đã đến, hãy gửi lời chúc mừng đến tôi nhé. Tôi sẽ tha thứ cho cô.”

Những đi đâu mình làm đâu đúng đắn. Không thể nào sai lầm được.

Tự cho rằng bản thân mình đúng, cho rằng mình chẳng bao giờ sai, thì đã là một sai lầm rồi.

“Hãy thay tôi chăm sóc Lily và Renka. Sắp tới chắc tôi không thể tới thăm hai mẹ con được.”

Cửa mở. Gió lùa vào. Bên ngoài trời đã tối, mặt trời đã khuất bóng, gió xoay vần trên mặt đất.

Người đàn ông cao gầy mất dạng trong cơn gió và màn đêm. Cửa khép lại, chỉ còn vương lại mùi hương của đêm đen.

Karan ngã khụy xuống sàn, hai tay ôm lấy mặt. Bà thấy choáng váng và buồn nôn.

“Dì ơi.” Giọng nói non nớt khe khẽ vang lên. Lily đã thức giấc, ngồi trên sofa nhìn Karan. “Có chuyện gì thế ạ?”

“Lily... Không, không có gì cả đâu.”

“Có thật thế không ạ?”

Lily vươn hai tay ra. Karan ôm chầm lấy cô bé cùng chiếc chăn quấn quanh người. Cơ thể bé bỏng đang run lẩy bẩy.

“Không sao, không sao đâu. Con không cần lo lắng gì cả. Sẽ ổn cả thôi.”

Bà từ tốn thì thầm như ngân nga một bài hát. Lily ngừng run, hơi thở cũng không còn gấp gáp nữa.

“Cha vẫn chưa về nữa.”

“Ừ, chắc là hôm nay cha con bận lắm.”

“Dì ơi, con về nhà đây. Con phải ở bên cạnh mẹ. Con không thể để mẹ ở một mình.”

“Lily ngoan quá.”

Yoming, anh thấy không? Cháu gái bé bỏng của anh yếu ớt như vậy, nhưng con bé vẫn biết lo lắng cho mẹ, vẫn đang cố gắng bảo vệ những người thân thương của mình. Có rất nhiều đứa trẻ giống Lily. Không thể để bọn trẻ phải đau khổ, không được cướp đi người thân của chúng. Tôi van anh, đừng giết ai cả, cũng đừng để mình bị giết.

“Lily này, mẹ con đang ngủ, để mẹ nghỉ ngơi một lát đã. Chốc nữa chúng ta sẽ đi gọi mẹ con nhé? Giờ thì chúng ta cứ ở đây chờ cha con.”

“Ng ồi chờ ở tiệm của dì ạ?”

“Ừ. Ở đây có bánh mì vừa ra lò và sữa tươi, cả hoa quả nữa. Dì có ý này! Ba chúng ta hãy tổ chức tiệc nhé. Khi cha con trở về thì có thể chung vui với chúng ta.”

“Tiệc!”

Lily chớp mắt. Hai bên má thoáng ửng đỏ.

“Con thích tiệc lắm.”

“Tuyệt đúng không? Giờ dì không nướng kịp bánh kem nhưng còn ít bánh muffin, bánh quy sô cô la, có cả kẹo xộp nữa. Lily, con giúp dì bày bánh kẹo ra đĩa thật đẹp được không?”

“Vâng! Con muốn bày bánh kẹo. Để con làm cho!”

“Vây trông cả vào con nhé. Chúng ta sẽ sắp xếp mọi thứ chu đáo, chuẩn bị cho bữa tiệc, sau đó sẽ gọi mẹ con đến chung vui. Renka sẽ vui lắm, đúng không?”

“Chắc chắn mẹ sẽ vui r ồi ạ! Mẹ thích bánh muffin của dì giống con vậy... Ô kìa, Cravate!”

“Sao cơ? Cravate à?”

Karan quay sang nhìn tủ trưng bày chỉ còn lác đác vài cái bánh. Không phải bánh đã bán hết mà là hôm nay bà chẳng làm được bao nhiêu, do người giao nguyên liệu không tới, các cửa hàng ngoài phố cũng đóng cửa, mà bột mì, bơ, dầu ăn và đường ở nhà bà đã sắp cạn đến nơi. Nếu tiếp tục thế này, chỉ vài ngày nữa thôi bà sẽ cạn kiệt nguyên liệu, tiệm bánh cũng sẽ phải đóng cửa.

Xem ra việc lưu thông hàng hóa cũng bắt đầu đình trệ rồi.

“Lily này, hôm nay dì đâu có làm bánh cravate.”

Bà đáp, rồi chợt nhận ra Lily không phải nói đến bánh mà là chú chuột màu nâu tên Cravate.

“Con nhìn nhầm rồi.” Lily thở dài, thất vọng ra mặt.

“Con cứ tưởng là Cravate, nhưng không phải.”

“Lily, con muốn gặp Cravate à?”

“Vâng ạ. Con thích bạn chuột ấy lắm. Mắt bạn chuột đẹp ời là đẹp, nâng trên tay vừa ấm vừa mềm, thích lắm ạ. Dì ời, Cravate sống ở đâu nhỉ?”

“Ừm, ở đâu nhỉ?”

“Dì cũng không biết ạ?”

“Thật tiếc là dì không biết.”

“Vậy ạ? Con muốn xem thử nhà của Cravate lắm, chắc ở đó sẽ vui cực kì. Ngoài Cravate ra, nhất định còn các bạn chuột khác nữa.”

“Ừ, dì cũng nghĩ thế.”

Con trai mình cũng đang ở đó... nơi Cravate sẽ trở về

Shion, hiện giờ con đang làm gì? Con khỏe không? Có đi cùng Nezumi không? Con, Nezumi và cả Safu nữa, vẫn còn sống chứ? Mẹ không thể làm

gì cho con cả. Mẹ vô dụng, chẳng thể giúp gì cho các con hết.

Con phải sống, Shion. Hãy trân trọng mạng sống của mình. Hãy yêu quý mạng sống của con và của người khác nữa.

Nhất định sẽ tái ngộ.

Đúng vậy. Chúng ta sẽ không thua. Dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta sẽ sống và gặp lại nhau.

“Dì ơi, con đi lấy đĩa đây.”

“Thế thì nhờ Lily nhé. Con lấy cái đĩa hoa to nhất trong tủ ấy. Có bộ tách và ấm trà cùng bộ nữa. Con tìm được không?”

“Con tìm được mà. Dì cứ để con lo.” Lily chạy thoăn thoắt tới chỗ tủ bát đĩa.

Karan áp tay lên ngực, khẽ khàng hít thở sâu.

Bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ tiếp tục sống. Không phải sống như những vị anh hùng lưu danh muôn thuở, mà chỉ đơn giản là sống hết cuộc đời này, sống một cuộc sống tự mình quyết định, không do bất cứ ai định đoạt.

Đó chính là chiến thắng của chúng ta.

Phải không, Shion? Đúng không, Nezumi?

“Chúng ta phải chờ ở đây bao lâu nữa?”

Rikiga nén lại cơn ngáp của mình. Ông lấy một cái chai dẹt bằng kim loại từ túi áo. Mùi rượu xộc vào mũi Inukashi.

“Hồi quá. Thứ gì trong đó vậy?” Inukashi bịt mũi.

“Mày muốn ngủi thử không?”

Rikiga nhếch mép cười thô bỉ. Ông lắc nhẹ cái chai. Inukashi nghe thấy

tiếng chất lỏng óc ách bên trong.

“Khỏi cần ngủ thì mùi rượu rẻ tiền cũng xộc vào mũi tôi rồi. Hừ, hơi chết đi được.”

Inukashi nhăn nhó. Nó không hề giả vờ. Dù nút chai chưa mở nhưng mùi rượu nồng nặc khó chịu đã xộc vào mũi.

“Biết rồi còn hỏi.”

“Thì do tôi chán, được chưa? Bây giờ ngoài lão bọm ông ra tôi còn nói chuyện với ai được nữa? Không tìm chủ đề gì để tán gẫu thì chán chết mất. Tôi đang cố gắng khuấy động không khí đấy.”

“Mày còn mấy con chó mà.”

Rikiga hếch cằm về phía gầm bàn. Con chó mực lớn nằm mọp ở đó. Trong góc phòng còn ba con chó khác nằm ườn với nhiều tư thế thoải mái khác nhau. Lũ chuột nhắt thì nằm cuộn tròn trên lưng con chó đốm trắng đen. Ở một góc độ nào đó, cảnh tượng trông y như một bức tranh thanh bình, yên ả.

Rikiga lại không thích bức tranh này. ông cau mày than thở, “Chó hay chuột cũng được, tìm chúng nó mà chuyện trò. Hợp với mày hơn.”

“Chúng cần được nghỉ ngơi. Tôi không muốn quấy rầy chúng.”

“Hà, nói nghe hay lắm. Thật tình, cả căn phòng bị lũ chó chiếm dụng, muốn đuổi tay đuổi chân cũng khó khăn. Tao là người mà, sao lại phải co ro trên ghế thế này chứ?”

“Do cấp bậc thôi.”

“Cấp bậc?”

“Đẳng cấp đó. Mấy con chó cưng của tôi ở đẳng cấp cao hơn nhiều so với một lão bọm mờ mắt vì tiền.”

“Thích nói sao tùy mày. Dù gì mày cũng chỉ là con chó bại trận đang cố gặm gừ hăm dọa thôi.” Rikiga nhún vai, tu ừng ực chất lỏng trong chai.

“Con chó bại trận? Này ông chú, chưa gì ông đã giương cờ trắng rồi à? Tôi nói trước nhé, đã tới nước này rồi, nếu mà thua cuộc thì...”

Inukashi không nói nữa, với tay lấy chiếc túi trên mặt bàn. Rikiga nhìn nó bằng đôi mắt đỏ ngầu.

“Nếu mà thua thì sao? Thôi ngay cái trò úp úp mở mở đó đi. Hay mày quên cả cách nói chuyện của con người rồi? Ha ha ha, Inukashi, mày càng ngày càng giống chó rồi đó. Coi chừng không bao lâu nữa mày sẽ mọc đuôi, toàn thân lông lá và bò bằng tứ chi đấy. Ha ha ha!”

Inukashi liếc nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì rượu của Rikiga, khẽ tặc lưỡi, “Biến thành chó à? Càng tốt. Tôi còn mong thế ấy chứ. Nếu cầu nguyện mà được thành chó thì tôi sẵn sàng cầu nguyện với thần linh như thế.”

Inukashi nửa đùa nửa thật.

Nếu có kiếp sau, muốn làm người hay làm chó? Nếu có ai đó, hoặc thần linh nào đó hỏi mình như vậy, mình sẽ đáp thế nào? Có lẽ mình sẽ không thể trả lời.

Inukashi không hề cho rằng con người cao quý hay tốt bụng hơn con chó, nó biết chó cũng có linh hồn đáng quý còn con người cũng có trái tim ngu muội. Loài chó chỉ tìm kiếm lượng thức ăn đủ để sinh tồn, còn lòng tham của con người lại là vô hạn. Khi no bụng rồi con người sẽ đòi hỏi sự sung túc. Khi đã sung túc, họ lại khao khát được giàu sang và quyền lực hơn nữa.

Loài chó biết thế nào là đủ. So với loài người lòng tham không đáy, chẳng phải loài chó thông tuệ hơn hẳn sao?

Rikiga ợ một tiếng, không thềm kiêng nể gì.

“Ít ra thì chúng cũng thông minh hơn lão bọm này?”

“Gì? Mà y vừa nói gì đấy?”

“Không có gì. Tôi đang nói tiếng chó thôi.”

“Ờ. Rồi ý mà y là gì? Nếu chúng ta thua thì sao?”

“Thì kết cục sẽ giống như Getsuyaku.”

Tay Rikiga khựng lại. Rượu whisky tràn ra khỏi miệng chai mà ông đang định đưa lên mồm, chảy xuống sàn.

“Chúng ta sẽ biến thành những cái xác và bị lôi xềnh xệch trên sàn, hoặc sẽ bị lôi xềnh xệch trên sàn trước khi biến thành cái xác. Cũng chẳng khác nhau là bao, nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Rikiga vặn chặt nắp chai rượu rồi nhét lại vào túi áo. Có vẻ đang nhớ lại cảnh Getsuyaku bị bắn xuyên tim, hai má chảy xệ của ông bắt đầu rung giật.

Rikiga sợ chết.

Inukashi chẳng buồn dè bủ ông nhất gan.

Inukashi cũng sợ chết. Sợ hơn bất cứ thứ gì.

Getsuyaku chết ngay tại chỗ, có lẽ chẳng phải chịu đau đớn gì nhiều. Theo một nghĩa nào đó, gã tương đối may mắn. Inukashi đã chứng kiến quá nhiều cái chết tàn khốc, thế nên với nó, chết nhẹ nhàng nhanh chóng là ơn huệ của trời cao. Nếu phải chết, Inukashi muốn ra đi mà không phải đau đớn. Nhưng nếu có cơ hội sống sót, nó sẽ làm tất cả để được sống. Nó không chấp nhận việc phải đón nhận cái chết sau khi chịu đựng biết bao gian khổ. Còn nếu để sống sót thì nó sẵn sàng đón nhận mọi khổ đau.

Nó sẽ chịu đựng và rồi sẽ tiếp tục sống.

Inukashi không muốn kết thúc cuộc đời mình giống như Getsuyaku.

Mình sẽ không giống Getsuyaku đâu, sẽ không chết trong tay NO.6 dễ dàng như vậy. Mình tuyệt đối không biến thành miếng mồi của bọn chúng.

Inukashi kéo khóa túi, kiểm tra bên trong. Có hai khẩu súng tự động dạng gập gọn, vài quả lựu đạn cùng băng đạn. Tất cả đều thuộc loại lỗi thời.

“Hàng họ nghèo nàn quá thể.”

Rikiga nghe thấy câu lầu bầu than thở của Inukashi.

“Không hài lòng thì tự đi mà tìm hàng. Mà có biết tao tốn bao nhiêu công sức mới gom được số vũ khí đó không hả? Mà nói xem ở cái chốn West Block này đào đâu ra súng quang năng, súng điện từ với bom hẹn giờ siêu nhỏ hả? Mà biết chỗ nào có hàng thì giới thiệu cho tao xem nào.”

“Tôi cứ tưởng với quý ngài Rikiga quen biết rộng rãi đây thì mua vũ khí chỉ là chuyện cón con. Hóa ra tôi đánh giá ông cao quá rồi. Thật đáng thất vọng.”

“Làm mà với Eve thất vọng khiến tao vui gần chết. Từ nay về sau cũng đừng trông cậy gì ở tao nữa. Để bọn mà trông cậy vào tao, thà rằng bị phụ nữ trên đời này ghét bỏ còn hơn.”

“Yên tâm. Mọi phụ nữ ghét bỏ ông từ lâu rồi.”

Inukashi thản nhiên trả treo với Rikiga, rồi bắt đầu lắp ráp khẩu súng tự động.

“Inukashi.”

“Gì?”

“Có biết dùng súng không đấy?”

“Ông nói xem?”

“Mày đã từng... chắc, không nhất thiết là người, mày từng bắn một con chó, con mèo, hay thậm chí là chuột chưa?”

“Trước đây, tôi suýt ăn đạn của lão bán thịt. Lúc đó tôi tính thó miếng sườn, lão điên lên vác súng ra nã đạn vào tôi. Suýt chút nữa là đầu tôi ăn kẹo đường rồi. Hút chết, hút chết.”

“Tiếc thật. Có vài cái lỗ sẽ giúp não của mày thông thoáng hơn đấy. Có thể mày sẽ biết cách nói năng tử tế hơn.”

“Chà, tiếc quá. Ông thấy đấy, hộp sọ của tôi vẫn đầy não, còn lão bán thịt chắc đã thành tảng thịt thối rửa dưới đồng gạch vụn rồi.”

“Lão chết trong cuộc săn người à?”

“Đúng vậy. Hình như tay lão ấy đứt lìa. Thế thì không thể vác súng ra nã được.”

Rikiga dùng mu bàn tay quạt miệng, hỏi Inukashi lần nữa, “Vây còn mày thì sao? Mày bắn súng lần nào chưa?”

“Chưa.”

Rikiga đảo mắt, rõ là đang dao động.

“Ông thì sao, ông chú? Ông từng chơi với cô em này chưa?”

“... Cũng không hẳn là chưa, nhưng khả năng bắn súng của tao chẳng hơn gì con khỉ bịt mắt.”

“Ông khiêm tốn quá rồi.”

“Rốt cuộc thì tại sao Eve lại bảo chúng ta chuẩn bị mấy thứ này? Đây là phòng quản lý vệ sinh mà? Nó tính làm gì mà lại bảo chúng ta ôm đồng vũ khí này chờ ở đây chứ?”

Inukashi đột nhiên xoay người lại, chĩa thẳng nòng súng vào ngực

người đàn ông đang ng ẩ trước mặt mình, chuẩn bị bóp cò.

“Này nhé, ông chú.”

“Cái gì? Này... này, Inukashi, mày định làm gì?”

“Thì như ông thấy đó. Yên tâm, không trượt được đâu. Tôi sẽ tiễn ông về mi ền cực lạc chỉ bằng một phát súng.”

“Này... này, đồ ngốc, dừng lại. Tao bảo dừng lại!” Rikiga kêu lên rồi đứng phắt dậy, nhưng lại trượt chân và ngã nhào xuống sàn. “Dừng lại, Inukashi. Mày điên à? Dừng lại!”

“Pằng!” Inukashi chĩa súng lên trần nhà, nhe răng cười toe toét. “Chết thật. Quên nạp đạn mất rồi.”

Rikiga ng ẩ trên sàn, ngược nhìn Inukashi, thở hổn hển, “Inukashi... mày một vừa hai phải thôi! Mày bốn cọt tao để làm gì?”

“Để giết thời gian. Tôi chỉ muốn dọa ông chút thôi, Không ngờ ông phản ứng dữ thế. Vui ghê chết!”

“Mày đùa kiểu gì đấy hả? Khốn kiếp! Sao tao lại để oắt con như mày đùa bốn chứ? Tao về đây. Tao không thể ở cái chốn bốc mùi này với mày thêm nữa. Về”

Chẳng biết Rikiga có mấy phần nghiêm túc, chỉ thấy ông đứng dậy đi ra cửa.

“Nếu ông bước một bước ra khỏi cánh cửa đó...” Inukashi lại giương súng lên. “Thì lần này tôi sẽ bắn thật đấy.”

“Mày chưa nạp đạn mà bắn cái gì.”

“Ông tin mấy câu nói đùa à? Đúng là tôi chưa bắn súng bao giờ, nhưng với cự li gần thế này, ngay cả một con khỉ bị mất mắt cũng có thể bắn trúng mục tiêu.”

Rikiga tắc lưỡi, nhìn dáo dác rồi thở dài, “Tối quá.”

Ngón tay mập mạp của Rikiga với đến công tắc đèn. Đèn sáng, quá chói với đôi mắt chỉ quen ánh trăng và ánh nến của Inukashi. Trong khoảnh khắc nó chớp mắt, khẩu súng bị đoạt mất. Inukashi loạng choạng, định tiến một bước thì lãnh ngay cú đâm vào mặt. Đầu óc nó trống rỗng, ngã oạch xuống sàn.

“Oắt con hỗn xược, không cho mày biết tay thì mày lại tưởng có thể trèo lên đầu lên cổ tao.” Tiếng chửi rủa của Rikiga vang lên.

Con chó mực bật dậy, gằn gừ đe dọa. Những con chó khác cũng nhanh chóng hành động. Chúng vây lấy Rikiga, cất tiếng hăm he. Lũ chuột nhắt rúc vào góc phòng, theo dõi sự việc.

“Chó má ngu xuẩn, đừng có coi thường con người! Giỏi thì xông lên đi, tao bắn nát đầu chủ bọn mày.”

“Lợi hại nha, ông chú. Ông vẫn còn ngón nghề xài được cơ đấy, cũng ngang ngửa Nezumi chứ chẳng chơi... Ờ, nói quá rồi. Nhưng vẫn tuyệt cú mèo đấy. Tôi phải nhìn ông bằng con mắt khác rồi. Ông chú là một con ma men thân thủ linh hoạt, nhỉ?”

“Cứ việc ba hoa đi. Tao phát cáu rồi đấy. Phải tặng mày hai, ba viên đạn tao mới nguôi giận được. Mày chịu chết đi.”

“Thật đáng tiếc...” Inukashi cười nhạt, chọc ngón tay vào nòng súng. “Trong này thực sự không có đạn đâu, ngài Rikiga ạ.”

Inukashi khẽ huýt sáo. Lũ chó lập tức tản ra, lại nằm ườn xuống sàn. Con chó mực phe phẩy cái đuôi, không còn hung tợn như trước.

“Tôi đùa hơi quá trớn, xin lỗi nhé, ông chú. Inukashi đứng dậy, cúi đầu với Rikiga. Bên má bị đâm vẫn còn nóng hừng hực.

“Trời ạ...” Rikiga ném khẩu súng xuống bàn, ngã rạp người ra ghế như con rối đứt dây. “Chúng ta đang làm trò quái gì ở nơi này vậy? Chẳng làm gì cả, chỉ ngồi bó gối đợi ở cái chỗ này...”

“Chịu không nổi à?”

“Nếu tao nói đúng vậy, thì mày có cười tao không?”

“Không. Tôi chả cười ông làm gì đâu. Chẳng có tâm trạng nào mà cười, ừ thì, vì tôi cũng thấy như ông.”

“Lần đầu tiên tao với mày đồng nhất quan điểm đấy.”

“Phải. Tôi thấy đây chắc chắn là điếm dở rùi.” Inukashi cố nói đùa nhưng bầu không khí vẫn nặng trĩu. Nó chưa bao giờ nghĩ chờ đợi lại bất rút đến thế.

Cả hai đang chờ Nezumi và Shion ở nơi từng là chỗ làm việc của Getsuyaku.

Inukashi chỉ biết được bấy nhiêu. Nó không hiểu nổi Nezumi và Shion sẽ đến đây bằng cách nào. Rikiga tất nhiên chẳng biết gì hết. Có lẽ ngay cả Nezumi cũng không dám chắc chắn. Phải rùi. Nếu đợi mãi mà Shion và Nezumi không xuất hiện thì sao? Cứ chờ, cứ đợi, chờ mãi đợi mãi nhưng chẳng đợi được ai...

Đừng nghĩ nữa. Xui rủi quá đi. Nghĩ ngợi vẫn vô thế này chẳng khác nào con chó bại trận. Mình không muốn biến thành kẻ thua cuộc khi còn chưa chiến đấu.

Nhưng mà, bất rút quá.

Phải đợi tới bao giờ? Đi đâu gì sẽ xảy ra? Chỉ chờ đợi mà không thể đoán biết chuyện gì sẽ tới thật khó chịu, cứ như bị vô số mũi kim vô hình châm vào, bị ngọn lửa vô hình thiêu đốt vậy. Tâm trạng phẫn khích khi

bước vào căn phòng này giờ đây đã lụi tàn, giống như một người già mỗi một đến héo rũ. Thật chẳng ra làm sao cả.

Dù đã quyết tâm, đã chuẩn bị sẵn sàng, thế nhưng quãng thời gian bó gối đợi chờ đang dần ăn mòn quyết tâm đó. Tuy không tới mức như Rikiga nhưng Inukashi cũng muốn rời khỏi chỗ này. Chưa kể nó còn đang lo lắng nhóc Shion có lẽ đã thức giấc rồi.

Thằng nhóc thức dậy mà không thấy mình, chẳng biết có khóc không? Chắc, lỡ nó muốn tìm mình rồi khóc toáng lên thì sao? Có lẽ chó bảo vệ ở đó, mong sao nhóc Shion cứ ngủ tiếp đi. Nhưng chắc chẳng được đâu. Inukashi lắc đầu.

Không được nghĩ về nhóc Shion nữa. Nghĩ tới thằng bé sẽ khiến mình mềm lòng, muốn chạy ngay về nhà. Lúc này không được nghĩ về thằng nhóc. Quên nó đi. Quên đi. Chuyện nên nghĩ bây giờ là... thư... lá thư của Nezumi.

Inukashi sờ lên ngực. Trong mẫu giấy ghi chú viết vội của Nezumi chỉ để lại lời dặn Inukashi và Rikiga chuẩn bị vũ khí để phòng thân.

Chuẩn bị vũ khí phòng thân. Thận trọng chờ đợi. Không được mất cảnh giác.

Phòng thân, có nghĩa là sẽ phải chiến đấu với ai đó? Liệu có phải là nhân viên Cục Trị an đóng quân ở Trại Cải tạo? Nhưng không lẽ nào những tên đó lại xuống tận phòng quản lý vệ sinh. Người đàn ông duy nhất làm việc ở căn phòng này đã bị giết. Đã thành một xác chết. Chẳng có lý do gì để chúng xuống đây cả...

Inukashi nuốt nước bọt.

Thận trọng chờ đợi. Không được mất cảnh giác.

Inukashi nhảy bổ tới chỗ công tắc, tắt hết đèn.

“Này, mày làm gì thế? Tối thui chẳng thấy gì hết.”

“Tệ thật.”

“Tệ? Cái gì mới được?”

“Mấy cái đèn. Chúng ta lỡ bật đèn lên.”

“Thế thì sao? Tối thì bật đèn lên thôi. Đèn điện có thể là món xa xỉ ở West Block, nhưng ở NO.6 này chỉ là công cụ chiếu sáng tằm thường thôi.”

“Đồ ngốc, tôi không nói chuyện đó! Nếu có ai phát hiện ánh đèn ban này thì sao?”

Dù tối như hũ nút, Inukashi vẫn thấy được nét mặt Rikiga cứng đờ. Nó vốn dĩ đã quen nhìn trong bóng tối.

Chết tiệt, ngay từ đầu vốn đã chẳng cần mấy cái đèn này.

“Không sao đâu.” Rikiga lẩm bẩm bằng một giọng khàn đặc, cứ như cố rặn từng tiếng khỏi cuống họng. “Đừng có thần hồn nát thần tính, nhảy đong đong lên như con thỏ lạc đường thế. Đèn đó chỉ sáng chừng một, hai phút thôi mà. Cho dù cái phòng quản lý vệ sinh này cháy rụi cũng chẳng ai thèm quan tâm đâu. Chính mày cũng nói chỗ này là thiên đường vì không có camera giám sát còn gì.”

“Nhưng bây giờ thì khác rồi.”

Getsuyaku đã bị tình nghi, bị theo dõi và bị giết. Mặt khác, Nezumi và Shion đã đột nhập được vào Trại Cải tạo, vì vậy, rất có khả năng nhân viên phòng quản lý vệ sinh sẽ bị nghi ngờ là có liên quan đến kẻ đột nhập, thậm chí là đồng bọn giúp đỡ kẻ đột nhập.

Nếu vậy, căn phòng này không phải thiên đường mà là hiểm địa. Có thể

nơi này đã bị giám sát chặt chẽ hơn thường lệ. Phải, rất có khả năng đó.

Con chó mực bỗng nhôm dậy. Nó đảo mắt nhìn quanh, gặm gù rồi nhìn chăm chăm vào một nơi. Là cửa. Cánh cửa dẫn đến Trại Cải tạo. Con chó mực vẫn hằm hè nhìn cánh cửa bằng kim loại, cánh cửa chỉ mở được từ phía Trại.

Chết tiệt.

Inukashi chớp lấy khẩu súng, ném sang cho Rikiga. Rikiga luống cuống bắt lấy khẩu súng carbine kiểu cũ, run rẩy nói, “Inukashi... Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Có khách tới đây, ông chú. Hơn nữa còn là khách không mời.”

Rầm.

Sau lưng hai người vang lên tiếng động. Là từ phía lối vào. Inukashi cảm nhận được có người đang lịch kịch gần cánh cửa màu xám cũ kĩ đó.

“Hai mặt giáp công? Đua nhau à?”

Chết tiệt, lại hỏng bát rồi. Chúng ta đã phạm sai lầm. Sai lầm chết người.

Inukashi cắn môi. Nó biết chẳng ích gì. Dù cắn nát môi cũng không thể cứu vãn sai lầm đã gây ra.

Hành động đi, Inukashi!

Giọng Nezumi vang lên trong tai Inukashi.

Dù hối hận trăm nghìn lần cũng không thể mở ra đường sống. Phải hành động. Mau hành động đi!

Sao lại nghe thấy giọng nói của Nezumi? Đến nước này rồi mà... Không. Chính vì đã đến nước này nên mới nghe thấy tiếng của nó.

Mau hành động đi! Tìm đường sống đi!

Câm mồm đi, Nezumi! Tao tự biết cách để sinh tồn.

Inukashi chớp lấy cái túi.

“Lối này.”

Inukashi húc mạnh vào cánh cửa dẫn đến khu chứa rác thải. Cánh cửa không hề nhúc nhích. Chuông báo động vang lên. Cánh cửa bằng kim loại chậm chậm mở ra. Inukashi trông thấy chớp đầu của những đôi ủng nhà binh.

“Inukashi, cái này này.” Rikiga nhấn vào cái nút trên tường. Cửa khu chứa rác trượt sang một bên.

“Đi thôi!” Inukashi hét to để khích lệ bản thân.

Lũ chó theo sau Inukashi và Rikiga lao vào khu chứa rác. Hamlet và Cravate cũng chạy thoăn thoắt dưới chân hai người.

“Ừa, hơi quá!”

Rikiga ho sặc sụa. Đúng là rất hôi. Mùi hôi thối nồng nặc như thịt thiu. Chắc hẳn là mùi viên con nhộng mà Inukashi đã đưa cho Getsuyaku. Vò con nhộng bị hút vào máy hút bụi rồi bị tổng tới khu chứa rác cùng với các loại rác thải khác. Nếu Getsuyaku không bị bắn xuyên tim, chắc chắn ngày mai gã sẽ phải lẳng lẳng thu dọn xử lý đống rác này, như mọi khi gã vẫn làm.

“Buồn nôn chết đi được.”

Rikiga thấp giọng rên rỉ. Trong đầu Inukashi lóe lên một suy nghĩ. Nó ngoảnh lại, nhìn thấy các nhân viên Cục Trị an lăm le súng qua lớp kính. Bọn chúng đã tràn vào căn phòng nhỏ đó.

Một, hai, ba, bốn... có bốn người.

“Theo tôi, ông chú.”

Có một máy xúc cỡ nhỏ nằm trong góc khu chứa rác, gần cửa thoát chất thải. Getsuyaku đã dùng máy xúc này để xúc rác chất lên băng chuyền và chuyển đến lò đốt. Inukashi và Rikiga giấu mình sau cỗ máy màu vàng.

Đèn mở. Ánh sáng soi rọi khắp nơi.

Tại sao người ở NO.6 lại ghét bóng tối đến thế?

Inukashi chợt tự hỏi.

Tại sao họ lại ghét việc không nhìn thấy, ghét những nơi không được chiếu sáng, và ghét bóng tối? Tại sao bọn họ lại cố rọi sáng mọi thứ?

Nhân viên Cục Trị an đẩy cửa ập vào. Gần như cùng lúc, tất cả đưa tay bịt mũi và miệng, cúi gập người xuống.

“Mùi gì thế này?”

“Hôi quá.”

Cả bốn tên cùng lùi lại, mặt mày nhăn nhó. Một tên còn gục xuống nôn ngay tại chỗ. Inukashi mừng thầm, mỉm cười, giương súng ngắm bắn.

Ha, nhân viên Cục Trị an gì chứ? Toàn thùng rỗng kêu to. Mới có tí mùi thế này đã cuống quýt cả lên rồi. Hề, chắc toàn công tử bột quen ăn sung mặc sướng chứ gì? Thế thì về nhà mà bú tí mẹ đi nhé.

Inukashi bóp cò.

Lực giật của súng khiến trán Inukashi đau nhói. Nó ngoảnh đầu ra sau, từ phần cổ trở lên đầu tê dại cả.

“Tệ hết chỗ nói. Mà nhắm kiêu gì vậy hả?” Rikiga gắt.

“Thông cảm đi, đây là lần đầu tiên tôi bắn mà. Sao ông chú không thử bắn xem?”

“Không bao giờ. Tao luôn theo chủ nghĩa bác ái, cho dù đối phương là

nhân viên Cục Trị an đi chẳng nữa, tao cũng không nổ súng với con người.”

“Ông bắn trúng một, hai tên trước rồi hẵng phun mấy lời pha trò buồn nôn đó.”

Nhân viên Cục Trị an nháo nhác tháo chạy khỏi mùi hôi thối. Nếu không có mặt nạ phòng độc, chắc chúng không dám bước vào đây nữa.

Một lũ yếu như sên.

Nhân viên được huấn luyện nghiêm ngặt của Cục Trị an chứ đâu phải người thường, sao lại không chịu nổi chút mùi hôi thế này.

Nhưng bây giờ Inukashi không muốn chế nhạo mấy tên đó, ngược lại còn muốn cảm tạ chúng. Nhờ chúng sợ mùi hôi nên Inukashi và Rikiga mới có thêm chút thời gian. Inukashi không ngại chờ đến mức cho rằng nguy hiểm đã qua đi, nhưng chỉ ít có thêm được tí thời gian, có thể thở phào một chút.

Có thêm thời gian thì làm gì?

Thở phào xong sẽ làm gì?

Inukashi liếm môi dưới khô không khốc.

Căn phòng chỉ có duy nhất một lối ra vào. Chính là cánh cửa Inukashi và Rikiga đã chạy qua. Bên kia cửa là nhân viên Cục Trị an, tức là lối ra đã bị chặn đứng. Không gian hoàn toàn khép kín, không có lối thoát. Mấy tên công tử bột ngoài kia chắc sẽ sớm nghĩ cách tấn công... Nếu vậy thì... Càng suy tính, tình huống càng có vẻ vô vọng hơn.

Thế nhưng, Inukashi không bỏ cuộc. Nhất định sẽ giải quyết được. Không thể nào lại kết thúc ở đây.

Đúng không, Nezumi?

Inukashi không biết nó tin vào Nezumi hay bản thân mình nữa. Nó chỉ biết mình luôn vững tin, thế nên không bỏ cuộc.

Làm gì đó. Nhất định phải làm gì đó. Không thể để mọi thứ kết thúc ở đây được.

“Inukashi.” Rikiga tóm lấy vai Inukashi, “Bọn chúng tính làm gì thế?”

“Hả?”

Inukashi nhìn sang bên kia. Bất giác, nó hít vào một hơi sâu, rồi đứng bất động.

Nhân viên Cục Trị an đang đẩy một cỗ máy lạ hoắc vào phòng. Cỗ máy to bằng con chó mực đang gặm gừ bên chân Inukashi. Một đầu của cỗ máy là cái họng to tướng, đầu còn lại chỉ hẹp bằng một phần ba. Có mấy ống hình xoắn ốc gắn với cỗ máy, nhưng Inukashi không thấy được đầu còn lại nối vào đâu. Toàn thân cỗ máy và cái họng to của nó có màu xám xanh, bóng loáng, khiến người ta liên tưởng tới bộ đồng trong dàn nhạc giao hưởng.

“Cái gì vậy? Một cái loa khổng lồ à?” Rikiga đờ mắt ra, nhưng giọng nói lại xen lẫn căng thẳng và sợ sệt. “Tiếp theo đây sẽ mở đại nhạc hội à? Phải chi được báo trước thì tao đây thắp bộ cánh dự tiệc tới rồi.”

Inukashi chẳng buồn đoái hoài đến lời nói đùa của Rikiga nữa. Nó còn không hít thở nổi. Tim nó đập thành thịch, to tới mức tưởng chừng muốn xé toạc cả màng nhĩ.

Vô số khung cảnh ở West Block hiện về trong tâm trí Inukashi. Là khung cảnh sau khi cuộc săn người diễn ra, khắp nơi ngổn ngang gạch vụn.

Khu chợ với những lều bạt và nhà hai tầng liền kề nhau đã bị phá hủy, chỉ còn sót lại một đống đổ nát.

Không phải do bom nổ, bởi vì không hề có mùi đặc trưng của thuốc súng, cũng chẳng có vết cháy sém hay cột khói nghi ngút nào. NO.6 không sử dụng bom trong cuộc săn người như thường lệ. Inukashi cảm giác như NO.6 đã sử dụng một cánh tay khổng lồ để bóp nát khu chợ vậy.

Rốt cuộc NO.6 đã sử dụng cái gì tương tự như cánh tay khổng lồ đó?

“Sóng xung kích.”

Tai Rikiga vênh lên, “Này, mày vừa nói gì?”

“NO.6 đã sử dụng sóng xung kích trong cuộc săn người, giống như con cá voi tên nhà lảng hay nhà táng gì đó ấy.”

“Sóng xung kích là cái gì? Rồi cá voi gì ở đây? Mày giải thích sao cho tao hiểu đi được không?”

“Không. Tôi chỉ lặp lại những gì Nezumi từng nói với tôi thôi. Ông chú, ông cũng tận mắt chứng kiến thấy cảnh đã xảy ra với khu chợ rồi mà.”

“Ờ... một cuộc tàn quét sạch sẽ vô cùng chuẩn mực. Ý mày là bọn chúng đã sử dụng sóng xung kích để ‘dọn dẹp’ khu chợ à?”

“Đúng vậy.”

Rikiga mở to mắt, đến mức Inukashi tưởng như trông thấy mồn một từng mạch máu nhỏ trong tròng mắt ông.

“Inukashi, ý mày là cái loa kì dị đó...”

“Có thể là phiên bản nhỏ hơn của công cụ mà bọn chúng đã sử dụng ở West Block.”

Có thể? Này, Inukashi, tự lừa gạt mình chẳng ích gì đâu. Cái thứ đó mười phần chắc chắn là máy phát sóng xung kích cỡ nhỏ. NO.6 đã tạo ra được những thứ như vậy đấy.

Rikiga gào lên, “Và... và bọn chúng định dùng thứ đó với chúng ta?”

“Đừng hỏi tôi, đi mà hỏi bọn chúng ấy. Bọn chúng mới biết câu trả lời.”

Rikiga lại rít lên trong cuống họng. Trong bóng tối, Inukashi vẫn nhận ra mặt người đàn ông trắng bệch. Inukashi siết chặt khẩu súng, ngắm và nổ súng vào cổ máy hủy diệt màu xám xanh trước mặt. Lần này, nó đã cố hết sức ghim chặt chân mình xuống đất để không bị giật lùi loạng choạng nữa.

Inukashi không biết đạn đã trúng vào đâu. Có thể chẳng trúng vào đâu mà đã bay vút đi như một con quạ.

“Không có nổi thiết bị ngắm bắn tự động sao?”

“Mày nghĩ West Block có cái thứ xa xỉ đó à?”

“Ha, chắc chắn ông đã kì kèo giá cả cho nên mới rước về cái đồng chẳng khác hơn đồ chơi này là bao.”

“Khẩu súng không có lỗi, lỗi là cách ngắm bắn của mày đấy.”

Inukashi và Rikiga thò đầu ra khỏi chiếc máy xúc, nghe ngóng tình hình. Chỉ thấy nhân viên Cục Trị an lảng lạng di chuyển, chẳng có vẻ gì là định nổ súng bắn trả dù chỉ một phút.

Vì không cần thiết ư?

Không cần thiết phải bổì thêm vài đòn cho đám tử tù sắp bị hành hình làm gì cả. Hẳn là chúng nghĩ như thế. Chắc chắn là thế rồi.

Thật từ bi biết bao. Cảm động đến phát khóc mất.

“Inukashi, này, Inukashi. Mày định làm gì? Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ...”

Rikiga rên rỉ rồi ngã thụp xuống, hai tay ôm đầu, là tư thế phòng vệ. Toàn thân ông run lẩy bẩy.

Đừng có đùa! Mình được sinh ra trên đời không phải để bỏ mạng ở một

nơi như thế này.

Những cảm xúc mãnh liệt trào dâng trong tim Inukashi.

Nó chưa từng nghĩ xem tại sao mình lại được sinh ra. Chưa bao giờ. Nó cảm thấy đó là một vấn đề nhạt nhẽo không đáng để suy ngẫm. Đối với Inukashi, tìm hiểu lý do được sinh ra chẳng khác nào một trò chơi ngu xuẩn. Đã xuất hiện trên cõi đời, cho nên phải sống. Thế thôi. Và nó cho rằng, mạng sống này chỉ thuộc về một mình nó.

Muốn hi sinh hay gìn giữ mạng sống này, đều do bản thân quyết định, không ai được quyền xen vào cả.

Inukashi giương súng bắn điên cuồng.

Kĩ năng bắn súng à? Ai thèm quan tâm khái niệm chết tiệt đó chứ.

Lớp kính ngăn cách căn phòng nhỏ và khu chứa rác vỡ thành từng mảnh, rơi loảng xoảng xuống đất. Nhân viên Cục Trị an hoang mang ra mặt.

Mùi hôi thối tràn vào căn phòng nhỏ.

Hành động đi!

Tay Nezumi thụi vào lưng Inukashi.

Mau lên, Inukashi! Làm gì đó để được sống!

Thì tao đang làm đây.

Inukashi xông ra.

Con chó mực vọt lên trước Inukashi, nhảy qua cửa kính bị vỡ, lao thẳng vào đám nhân viên Cục Trị an.

3

Chấm dứt cuộc chiến tàn nhẫn

Hỡi con trai của Laertes, hậu duệ của Zeus, Odysseus tức trí đã mưu! Ngừng tay! Hãy chấm dứt cuộc chiến tàn nhẫn này, kẻ Zeus, con trai của Kronos, với tia sét trong tay sẽ nổi cơn thịnh nộ.

— *Sử thi Odyssey, Homer*

Cửa thang máy chỉ hơi hé ra.

Nezumi đưa tay vào khe hở đó.

Làm ơn tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi.

Nezumi cầu nguyện, nhưng không phải với thánh thần mà là với cô gái có đôi mắt đong đầy ý chí.

Safu, hãy tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi. Thêm một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi. Hãy tiếp thêm sức mạnh...

Cửa mở ra nhưng không đủ để hai người thoát khỏi.

Nezumi nghe thấy tiếng thở nặng nhọc từ phía sau.

Shion...

Shion đứng dậy, lặng lẽ nắm lấy cửa. Cả hai nhìn nhau. Tsukiyo lộ mặt ra khỏi lớp áo choàng, rút lên.

“Chít!”

Tiếng rít của Tsukiyo như một tín hiệu, Shion và Nezumi đồng loạt dồn sức kéo cánh cửa ra. Khe hở được mở rộng miễn cưỡng đủ cho một người

chui qua.

Thang máy chao đảo, mặt sàn bắt đầu nghiêng ngả.

“Nhanh lên, ra ngoài mau!”

Nezumi đẩy Shion ra rồi cũng chui qua khe cửa. Thang máy rền lên chói tai và rơi uỳnh uỳnh, cứ như chỉ chờ hai người ra khỏi là buông mình xuống.

Nezumi nhắm mắt lại.

Cám ơn cô, Safu.

Mồ hôi chảy xuống má Nezumi. Vết thương ở chân đau buốt óc. Trống ngực đập dồn, chấn động mọi mạch máu trong cơ thể.

Đau quá.

Cả thể lực lẫn tinh thần nó đều hao tổn, cứ như vỡ vụn ra, chẳng còn lại bao nhiêu nữa. Đau quá. Nhưng mà...

Cơn đau này, nhịp tim gấp gáp này chính là minh chứng nó đang sống. Nó vẫn còn sống. Nezumi mở mắt ra, quan sát xung quanh.

Mảnh kính vỡ văng tứ phía. Hành lang ướt sũng. Có hai cái xác nằm lẫn lóc ở đó. Là tên lính tóc đen và Rashi, y hệt như lúc Shion và Nezumi rời khỏi chỗ này.

Một cái xác bê bết máu nằm sấp trên sàn, xác còn lại ở gần chân tường. Không còn các bức tường chắn. Hệ thống phun nước tự động đã ngắt. Chẳng có bóng dáng ai khác.

Không còn gì cả. Chỉ có tiếng thở của Nezumi và Shion, nghe rõ mồn một giữa không gian tĩnh lặng.

Bùm.

Có gì đó phát nổ.

Nezumi quay người lại, trông thấy luồng khói bốc lên từ căn phòng ở cuối hành lang, là căn phòng cả hai chui vào sau khi phá hủy lỗ thông gió. Chẳng mấy chốc sẽ thấy lửa bùng lên từ cánh cửa mở toang kia.

Cháy rồi.

Một tiếng nổ tương tự truyền tới từ bên dưới, kèm theo tiếng người la hét huyên náo.

Hệ thống máy tính ở mỗi tầng đang phát nổ, chạy đúng theo lập trình nổ được cài sẵn. Mọi thiết bị trong Trại đầu đang tuân theo máy Mẹ, y hệt đám quỳn thần trung thành.

Đám máy móc không có trái tim đang tuân tiết ư? Không đúng, chúng chỉ được lập trình như thế mà thôi. Máy Mẹ ngừng hoạt động đồng nghĩa với việc toàn bộ thiết bị trong Trại sẽ tê liệt theo. Vì vậy chúng đã được lập trình sẽ tự phát nổ ngay khi không nhận được tín hiệu từ máy Mẹ. Không phải là tiêu hủy, xóa bỏ dữ liệu, hoặc là vô hiệu hóa các máy tính mà là bị cưỡng chế phá hủy.

Nếu vậy thì vẫn được xem là tuân tiết nhỉ? Bị cưỡng chế phải chết, kết thúc tất cả bằng cái chết của mình, không cho phép bất cứ ngoại lệ nào. Người tạo ra hệ thống này, phải chăng đã đưa vào đó tư duy cai trị của một kẻ độc tài?

Lửa đã lan ra hành lang, hơi nóng hừng hực phả tới, bốn bề mịt mù khói. Không một thiết bị dập lửa nào khởi động. Hệ thống hút khói, lọc không khí cũng im lìm. Mọi hệ thống hoàn hảo được thiết lập để bài trừ tất cả dị vật, nay đã hoàn toàn vô dụng.

“Shion, chúng ta mau chạy xuống dưới.”

Cả hai chạy xộc xuống cầu thang. Khí nóng tạt vào hai người. Các nhân

viên la hét thất thanh, cuống cuồng tháo chạy.

“Cháy! Có cháy!”

“Không, là nổ! Bỗng dưng không đi đâu khiến được máy tính. Trời ơi, sao thế này?”

“Cứu tôi với! Tay tôi đứt lìa rồi... Ai đó gọi bác sĩ đi...”

“Đáng sợ quá... Phải nhanh chóng thoát khỏi đây!”

“Chuyện gì đang xảy ra? Sao thế này? Mọi thứ đều tê liệt. Cửa tự động không mở được, cả đèn nữa...”

“Có ai không, người này máu tuôn ra như suối. Có ai không!”

“Khói... ngộp thở quá.”

“Thang máy không dùng được rồi. Thang bộ... chỉ còn thang bộ thôi.”

Đây đích thị địa ngục trần gian. Hàng loạt nhân viên nghiên cứu mặc áo blouse trắng tranh nhau chạy xuống thang bộ, không ít người trượt chân ngã đè lên nhau. Có người muốn giúp đỡ đồng nghiệp, có người lại dẫm lên người bị ngã để tháo chạy. Người thì khóc, người thì lớn tiếng chỉ lối thoát hiểm. Có chị dìu một anh bị chảy máu chân, có gã lại xô mạnh một cô đang loạng choạng để tiện việc trốn chạy, ai nấy đều phơi bày bản chất thực sự trong cơn tai ương này.

Lại một tiếng nổ đình tai nhức óc nữa.

Có lẽ vụ nổ đã tạo ra lỗ hổng ở đâu đó nên bắt đầu có không khí tràn vào. Khói tan bớt giúp dòng người hỗn loạn hít thở dễ hơn trong chốc lát.

Thêm một tiếng nổ tương tự, ngay sau đó là tiếng nhốn nháo từ xa vọng tới.

Nezumi ngoảnh lại nhìn, phát hiện tiếng nổ phát ra từ hướng khu nhà tù. Các tù nhân đang huyên náo. Nếu khu nhà tù cũng nằm trong sự quản lý

của hệ thống máy tính, có lẽ các cửa buồng giam đã mở toang rã. Tiếng huyền não nọ có thể là tiếng hò reo khi được tự do của các tù nhân.

Nếu biết vậy thì...

Cả hai xuống tới tầng ba. Lửa, khói và sự hỗn loạn giảm đi nhiều so với tầng bốn. Vài người dừng lại thở ở chỗ chiếu nghỉ, lý trí dần hồi phục, bắt đầu dắt díu nhau rời khỏi nơi khủng khiếp này.

Liệu có thoát được không?

Tia hi vọng lóe lên. Một suy nghĩ xuất hiện trong đầu Nezumi.

Hệ thống quản lý tệ liệt khiến Trại Cải tạo chỉ còn là một tòa nhà bình thường chẳng có chút tính năng tiên tiến nào, không lâu nữa sẽ trở thành đồng đống nát. Lại thêm tù nhân thoát ra, nơi này sẽ càng lúc càng hỗn loạn.

Nếu vậy thì...

Có thể lợi dụng tình hình này để tháo chạy trốn lốt. Chắc hẳn lúc này chẳng còn ai tới ngăn cản nữa.

“Shion, đi thôi.” Nezumi kìm cơn phẫn khích, nắm lấy cổ tay Shion.

Thế nhưng, Shion không nhúc nhích.

“Shion! Cậu sao vậy? Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

“Sao lại giết cậu ấy?” Shion lầm bầm, môi gằn như không cử động, chỉ như một tiếng rên thật khẽ.

Nezumi buông tay Shion, nhìn thẳng vào mắt cậu. Nó cảm thấy máu trong huyết quản lạnh đi, dần dần đông cứng lại.

“Nezumi, trả lời tôi đi. Sao lại giết Safu?”

Giọng Shion như nghẹn lại trong cuống họng, khàn đục lạ thường, cứ như tiếng nhạc phát ra từ một cái loa cũ kỹ nhiều âm.

“Tôi và cậu... tôi đến đây để cứu Safu. Là cứu... chứ không phải để giết

cậu ấy.”

Người Shion run bắn nhưng gương mặt không có chút cảm xúc nào. Không kích động, phần nộ, buồn bã hay đau đớn.

“Shion, chúng ta chậm chân rồi. Cô ấy đã...”

“Safu còn sống.” Giọng nói khàn đục của Shion cứ như vừa giáng cho Nezumi một cái tát. “Safu còn sống và đứng trước mặt tôi.”

“Đó chỉ là ảo ảnh. Cậu nên chấp nhận đi. Đó không phải là Safu. Chỉ là ảo ảnh thôi.”

“Không! Không đúng! Không phải! Safu vẫn còn sống. Cậu ấy còn sống nên mới xuất hiện trước mặt tôi. Nezumi, bất kể cậu ấy biến thành thứ gì, khi đó cậu ấy vẫn còn sống.”

“Bất kể biến thành thứ gì... ư?”

“Đúng vậy. Có thể Safu đã mất đi thân xác, nhưng cậu ấy vẫn còn sống. Cậu ấy còn sống và đang đợi tôi. Tôi phải cứu Safu. Tôi nên ở lại đây với cậu ấy. Không phải sao, Nezumi?”

Safu còn sống.

Thật không? Thật như vậy không?

Nezumi nghiêng chặt răng.

Cô ấy còn sống và đang đợi Shion. Một lòng đợi chờ Shion. Sống chỉ để được gặp lại Shion. Và ước nguyện đó đã thành hiện thực.

Safu, Shion đã vượt qua bao khó khăn nguy hiểm để đến bên cô. Cô đã gặp được người mình yêu quý nhất. Và rồi ước nguyện tiếp theo của cô là biến mất khỏi tầm mắt Shion. Đúng vậy, cô đã ước như thế.

Cô không muốn Shion nhìn thấy.

Cho nên, tôi...

“Shion, chúng ta không thể cứu Safu. Cô ấy đã hợp nhất với máy Mẹ. Cô ấy chọn tan biến cùng với nó.”

“Đó là lý do ư? Là lý do để cậu giết Safu ư?”

“Vậy cậu nói xem tôi nên làm gì hả?” Nezumi hét lên. Dòng máu đông cứng trong người nó lại sục sôi, lan ra khắp cơ thể. “Cậu không hiểu sao? Không hiểu nỗi lòng của Safu sao? Safu kêu gọi tôi và cậu vì muốn được gặp cậu, và hi vọng... hi vọng cậu giải thoát cho cô ấy. Nhưng đi đâu đó không có nghĩa là Safu muốn cậu đưa cô ấy rời khỏi Trại. Safu biết rõ đi đâu đó là bất khả thi. Cho nên, Safu hi vọng, chỉ ít cậu có thể giải thoát cô ấy khỏi tình cảnh bi đát. Cô ấy chắc chắn không muốn cậu nhìn thấy hình hài hiện tại của mình đâu. Cậu không hiểu sao?”

Hơi thở Nezumi loạn nhịp. Sắc mặt Shion vẫn trơ ra, thậm chí không nhú mày lấy một cái. Mắt Nezumi bắt đầu cay sè vì khói.

Phải chạy ngay. Không thể lẩn tránh ở đây được.

Nó biết rõ như thế, nhưng không sao di chuyển nổi.

Nó đành thếp nhìn vào mắt Shion.

“Shion, tôi không thể nghĩ như cậu được. Chúng ta đã tới trễ. Safu đã chết rồi.” Nó thực sự nghĩ vậy. “Cậu chỉ đang trốn tránh hiện thực thôi. Việc tách Safu ra khỏi máy Mẹ là chuyện bất khả thi. Chính Safu đã nói, cô ấy không còn thân xác nhưng vẫn bị cùm tù. Cô ấy rất đau khổ, cho nên muốn cậu giải thoát mình khỏi tình cảnh nhục nhã đó, để cô ấy được tự do. Đó mới là đi đâu cô ấy mong muốn.”

Mình không sai. Người sai là Shion. Cậu ấy không chấp nhận sự thật rằng Safu đã ra đi. Cậu ấy muốn lẩn trốn hiện thực.

“Cậu đã lợi dụng cậu ấy.”

Shion nói, giọng vô cùng trầm thấp. Nezumi không nghe rõ.

“Cái gì?”

“Cậu đã lợi dụng Safu để phá hủy máy Mẹ, không phải sao?”

Mắt Shion chậm rãi di chuyển từ phải sang trái. Tsukiyo ló đầu ra khỏi tấm áo choàng của Nezumi, nhưng lại lẩn ngay vào trong.

“Ngay từ đầu, mục đích của cậu là phá hủy Trại Cải tạo. Cậu không hề muốn cứu Safu mà chỉ muốn phá hủy Trại. Cậu mượn việc này làm ngòi nổ để tiêu diệt NO.6. Cậu đã luôn chờ cơ hội này. Cho nên cậu mới phá hủy máy Mẹ mà không chút do dự hay ngần ngại. Vì mục đích riêng của mình, cậu đã lợi dụng Safu, đã hiến tế cậu ấy.”

Nezumi nhìn chăm chăm Shion.

Lợi dụng? Không hề do dự? Hiến tế?

Shion, cậu thực sự nghĩ vậy ư?

Chẳng lẽ không đúng sao?

Nezumi nghe thấy tiếng chát vắn. Không phải giọng Shion. Là giọng của chính nó.

Mày không lợi dụng cô ấy, không hiến tế cô ấy sao? Mày đã đặt việc hoàn thành mục đích của mình lên trên việc cứu người, không phải sao?

Thế nào? Trả lời đi? Nói đi chứ?

Ô ô ô.

Một toán người mặc áo màu rêu tràn xuống cầu thang, la hét ầm ĩ. Từ nhân. Tiếng la hét của họ vang vọng giữa các bức tường.

Ô ô ô. Chạy đi! Chạy mau đi!

“Đứng lại! Đứng lại ngay! Có đứng lại không thì bảo!”

Tiếng hô hoán ngăn cản của tay nhân viên Cục Trị an chìm ngấm giữa biển la ó của tù nhân. Bỗng có tiếng súng nổ. Một người đàn ông đang cố chạy qua Nezumi bất chợt ngã lăn quay ra hành lang. Đầu anh ta đã trúng một viên đạn.

“Đứng lại ngay! Bằng không tao bắn!”

“Chạy mau! Thoát khỏi đây mau!” Các tù nhân la ó.

“Đừng dừng lại! Chạy đi! chạy khỏi đây mau!”

Tất cả các tù nhân mắt long sòng sọc, vài tên còn sùi bọt mép, hét như bầy mãnh thú rầm rập xông ra.

Trở thành tù nhân của Trại Cải tạo đồng nghĩa với cái chết. Dù có tội hay không, dù tội nặng hay nhẹ, từ lúc bị bắt giam vào đây thì đã mang án tử hình. Sớm muộn gì cũng sẽ bị giết, vậy sao không nắm lấy cơ hội vàng này, nói không chừng có thể được tự do.

Ra ngoài. Chạy ra ngoài. Chạy ra nơi có ánh sáng.

Tiếng súng vang lên, máu văng tung tóe. Một tù nhân tóc bạc trượt dài theo thành cầu thang rồi ngã lăn ra. Tiếng súng, tiếng nổ, khói và lửa.

“Shion, nguy hiểm! Ở đây nguy hiểm lắm!”

Nezumi kéo tay Shion vùng chạy. Cậu không phản kháng. Cậu loạng choạng, vai va vào tường, rồi cứ thế ngã thụp xuống sàn.

“Nezumi... tôi xin lỗi.” Âm thanh lí nhí phát ra từ đôi môi trắng bệch của Shion. “Tôi xin lỗi. Tôi... tôi...”

Shion úp mặt vào hai tay, thở hỗn hển.

“Tôi hiểu. Tôi biết chúng ta không còn cách nào khác. Cậu chỉ thực hiện nguyện vọng của Safu thôi... Tôi chẳng có lý do hay tư cách gì để oán trách cậu cả. Lẽ ra tôi mới là người phải làm điếu đó. Lẽ ra chính tôi mới

phải giải thoát cho Safu. Nhưng tôi không thể. Tôi sợ... Tôi không làm được. Tôi lại dựa dẫm vào cậu, đẩy hết mọi việc dơ bẩn cho cậu. Tôi không chịu thừa nhận mình hèn nhát, cho nên mới trách cứ cậu, chất vấn cậu...”

Nezumi nhìn mái tóc trắng của Shion. Dù đã vật lộn một chặng đường gian truân, mái tóc vẫn không mất đi vẻ đẹp của nó, từng sợi, từng sợi vẫn sáng lấp lánh.

“Tôi đã liên lụy cậu, còn lôi cả chú Rikiga và Inukashi vào chuyện này... Nhưng kết cục lại thành ra thế này... Nezumi, chúng ta đến đây không phải để hủy diệt, mà là để giải cứu. Nhưng cuối cùng thì...”

“Là để hủy diệt.”

Shion ngửa khuôn mặt nheo nhuốc mồm hôi và máu lên.

“Cậu nói đúng. Tôi chỉ có một mục đích duy nhất là phá hủy Trại Cải tạo. Tôi chưa từng dự định sẽ cứu Safu.”

“Nezumi...”

Nezumi lảng tránh ánh mắt Shion. Nó không thể nhìn vào mắt cậu nữa.

“Tôi cần cậu. Tôi biết, nếu không có khả năng ghi nhớ và óc phán đoán của cậu, tôi sẽ chẳng thể di chuyển trong Trại. Cậu là át chủ bài cuối cùng và mạnh nhất của tôi. Tôi đã luôn suy nghĩ xem phải sử dụng cậu như thế nào. Và những chuyện hôm nay chính là đáp án. Chuyện của Safu chỉ là cái cớ thôi. Tôi chỉ đang lợi dụng cậu và Safu để đạt được mục đích của mình.”

Đúng vậy đấy, Shion, cậu đoán không sai. Tôi đã phản bội cậu. Tôi đã luôn lừa dối cậu. Người bị liên lụy không phải là tôi, mà là cậu. Tôi đã giăng một cái bẫy để cậu tự chui vào.

“Tôi thành công rồi. Hãy nhìn đồng hồ loạn này đi. Trại Cải tạo đang sụp đổ. Shion, tôi... tôi làm theo kế hoạch của mình, thuận lợi đạt được mục đích. Cậu giỏi hơn tôi nghĩ nhiều đấy, cậu vô cùng... vô cùng có ích.”

Shion loạng choạng đứng dậy, “Nezumi, cậu đang nói gì vậy?”

“Tôi chưa bao giờ cho rằng Safu vẫn an toàn. Ngay từ lúc cô ta bị tống vào đây thì khả năng an toàn là bằng không. Shion... Đối với tôi mà nói, việc cứu Safu chẳng có nghĩa lý gì cả. Khi chèn quả bom vào máy Mẹ, tôi chỉ nghĩ đến việc phá hủy nó, và nhanh chóng thoát thân. Chỉ vậy thôi.”

Tấm áo choàng siêu sợi trượt qua vai, rơi xuống chân Nezumi. Chẳng biết nó đã rơi từ lúc nào.

Nezumi nhặt áo choàng lên, nhìn thẳng vào mặt Shion, “Tôi sẽ không đòi hỏi cậu tha thứ cho tôi, bởi đây không phải là vấn đề chỉ xin lỗi là xong chuyện.”

“Cậu đang nói gì vậy? Tôi chẳng hiểu gì hết.”

Cậu không hiểu? Thật ư?

Cậu nói dối, Shion. Rõ ràng cậu hiểu. Cậu hiểu từng câu từng chữ một. Cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi. Cậu sẽ khinh rẻ và căm hận tôi. Và còn...

“Chít!”

Tsukiyo kêu ré lên. Nezumi cảm thấy lạnh sống lưng, như thể có vô số mũi tên vô hình đang lao tới.

Là sát khí.

Nezumi quay phắt lại. Một người đàn ông đang chia súng vào nó. Không phải nhân viên Cục Trị an mà là một trong mấy tên lính đi theo Rashi.

Nguy r ấ! Sợ suấ quá!

“Shion, cúi xuống!”

Nezumi dùng hết sức đẩy Shion ra. Mọi thứ nhanh như chớp. Một chùm sáng xuyên qua cơ thể nó.

Nóng quá...

Nó muốn kêu lên.

Mau chạy đi, Shion!

Nó không thể thốt thành lời. Nơi nào đó trong cơ thể nó đang bốc cháy.

Nóng quá.

“Nezumi!”

Nezumi trông thấy Shion mở to mắt, thấy miệng cậu đang hét lên, thấy cậu vươn tay ra. Thậm chí, nó thấy rõ từng ngón tay cậu. Vì quá rõ ràng nên không thật chút nào.

Những hình ảnh trước đó còn rõ rệt nay đã mờ d ần. Màn đêm ập tới.

Mọi màu sắc đều phai nhòa.

Ắng!

Con chó mực bị hất văng xuống sàn. Miệng chảy dãi, chân co giật. Một tên nhân viên Cục Trị an nhõm dậy, tay cầm khẩu súng ngắn. Con chó mực li ền bất động. Dù vẻ ngoài hung tợn nhưng nó lại rất thích tắm nắng. Nó thường nằm ườn ra dưới ánh nắng r ấ đánh giấc trưa. Tuy tính khí hung dữ nhưng nó rất trung thành với Inukashi.

Tao xin lỗi.

Inukashi nhìn con chó, th ần xin lỗi.

Tao xin lỗi vì đã khiến mày lâm vào tình cảnh này. Tha thứ cho tao nhé.

Inukashi nhìn thấy nòng súng, cũng nhìn thấy gương mặt hóp vào của kẻ cầm súng.

Inukashi không sợ hãi, cũng không dừng lại. Nó biết chỉ một giây chần chừ do dự thôi, nó sẽ mất mạng. Một khi đã làm thì phải làm tới cùng. Kẻ thù gần ngay trước mắt, nó không có quyền sợ hãi.

Inukashi nắm chặt súng, nã đạn liên hồi.

Chết tiệt! Chết tiệt! Lũ đồ tể hợm hĩnh ngu ngốc! Chúng mày là lũ cướp độc ác tàn nhẫn. Trả lại những thứ chúng mày cướp của bọn tao ngay! Chúng mày luôn chà đạp West Block, giết người như蝼蛄. Lũ sát nhân, hãy hổ thẹn đi. Đúng vậy đấy. Chúng mày là lũ đáng khinh! Khốn kiếp!

Inukashi thầm chửi rủa xối xả. Tuy không thể nói thành lời, nhưng nó mong sao những câu chửi rủa ấy sẽ hóa thành đạn, giúp nó băm nát thứ vũ khí màu xám xanh xấu xí kia.

Này thánh thần, thỉnh thoảng ban chút ơn huệ cho Inukashi này cũng đâu quá đáng? Ông đã vứt bỏ West Block từ lâu, như một bà mẹ vứt đứa con còn đỏ hỏn giữa chốn đàng không mông quạnh. Ông không thấy cần rút lương tâm sao? Cho nên, hãy ban cho Inukashi này một kì tích đi. Một kì tích giúp tôi có thể tiếp tục sống.

Inukashi trượt chân. Nó mất thăng bằng, ngã đập mông xuống đất. Đạn sượt qua ngay sát bên chân nó.

Nếu không trượt chân, có lẽ nó đã lãnh đủ rồi.

Phù, mình vẫn còn may mắn chán.

“Đứng yên, đồ chuột cống.”

Nhân viên Cục Trị an chĩa súng vào Inukashi. Cùng lúc đó, một âm thanh nặng nề vang lên.

“Chúng tao sẽ thổi bay bọn mày. Chuẩn bị tinh thần đi.”

Chuột cống? Đừng có đem tao ra so sánh với lũ sinh vật hạ đẳng đó!

Inukashi toan bóp cò nhưng lại phát hiện đã hết đạn. Nó liếc về phía chiếc máy xúc.

Lão ấy đang làm trò gì vậy?

Cái họng to trông như một cái loa của máy phát sóng xung kích phát ra âm thanh nặng nề. Đường như mọi thứ đã sẵn sàng.

Hả? Không phải chứ? Sắp toi đời rồi sao?

Cơn gió lạnh buốt thổi qua.

Đến đây là chấm dứt rồi sao? Phải bỏ mạng ở đây sao?

Không thể như thế được. Đừng có đùa! Nezumi, tình hình đâu giống với hứa hẹn của mày. Như thế này khác quái gì vở kịch lộn tung phèo hết cả lên khi mà nhân vật chính còn chưa xuất hiện đâu? Làm sao đây? Làm gì đi chứ, Nezumi!

Bỗng dưng, đèn phụt tắt. Chuông báo động vang lên.

“Gì vậy? Chuyện gì vậy?”

“Không biết. Hình như khu nội bộ xảy ra chuyện.”

“Này! Vừa rồi cậu có nghe thấy tiếng nổ không?”

“Hả? À, đúng thế thật...”

Nhân viên Cục Trị an bối rối thấy rõ.

“Tối quá! Không nhìn thấy gì cả!”

Những tiếng kêu sợ hãi vang vọng trong bóng tối.

Phản ứng giống hệt lúc ngửi thấy mùi thối ban nãy. Bọn này thật thảm hại.

Inukashi cười ngạo nghễ.

Chỉ cần môi trường sống sạch sẽ thoải mái có tí ti đổi khác, cư dân NO.6 liền trở nên yếu đuối một cách đáng kinh ngạc, đáng cười. Có lẽ đám lính lác sẽ chịu đựng tốt hơn một chút, nhưng nhân viên Cục trị an thì phơi bày hết sự yếu ớt và sợ sệt của chúng.

Cái bộ dạng hoảng hốt kia là sao? Những kẻ thảo nhiên lấp đặt vũ khí giết người lại sợ bóng tối. Thật nực cười.

Inukashi vẫn ng ã dưới đất, bụng rủa thầ. Nó kiề chề bản thân không được lao ra ngoài.

“Vẫn chưa được. Không được nóng vội.”

Chuông báo động càng lúc càng lớn, tới mức khiến tai Inukashi ong ong hết cả lên.

Báo động khẩn cấp. Báo động khẩn cấp.

Mức độ năm. Mức độ năm.

Sơ tán khẩn cấp. Sơ tán khẩn cấp.

Tất cả nhân viên, lập tức di tản.

Mức độ năm. Mức độ năm.

“Mức độ năm? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi không biết, nhưng phải sơ tán ngay. Chúng ta phải ra khỏi đây, bằng không sẽ gặp nguy mất.”

“Này, lại âm thanh đó nữa kìa. Nổ ở khắp nơi. Mau chạy thôi!”

“Chạy... nhưng mà tối như hũ nút thế này.... Sao không bật đèn dự phòng?”

“Nơi đây là khu chứa chất thải, làm gì có thứ đó?”

Đến lúc r ấ.

Inukashi vọt ra nhanh như một hòn đá bật khỏi n ả.

Tao quen với bóng tối. Để tao cho bọn mày biết, tao khác với bọn mày như thế nào.

“Lũ khốn kiếp!”

Inukashi vừa hét vừa vung súng. Nó đã quen tay với thứ này r ấ. B ầy chó g ầm gừ xông lên. Inukashi giật hết tất cả dây nhợ, ống dẫn nối với máy phát sóng xung kích.

Khốn kiếp! Bọn khốn kiếp! Không ngờ bọn mày lại tạo ra thứ này, tạo ra con quái vật ngoài giết người ra thì chẳng còn ích lợi nào khác.

Mức độ năm. Mức độ năm.

Sơ tán khẩn cấp. Sơ tán khẩn cấp.

“Ra ngoài! Chạy ra ngoài mau! Ở đây nguy hiểm lắm!”

“Đúng đấy, chạy mau đi! Chúng ta phải sơ tán ngay!”

Nhân viên Cục Trị an ù té chạy về phía cánh cửa dẫn ra bên ngoài. Inukashi đứng tại chỗ thở hổn hển. M ồ hôi túa ra nhưng nó lại đang run. R ễ đánh vào nhau c ần cấp. Tim đập liên h ấ, đến mức muốn ngạt thở.

Đ ầu gối Inukashi bủn rủn. Nó ngã khuỵu xuống. Lũ chó vây quanh nó. Con chó đốm đen trắng ngửi ngửi nó. Inukashi ôm lấy cổ con chó đốm, vùi mặt vào lớp lông êm ái. Nó ngửi thấy mùi của chó. Là mùi nó đã ngửi suốt từ khi biết nhận thức tới nay, là mùi của mẹ, anh em, đ ồng đội, là một mùi thơm nức hơn bất cứ loài hoa nào.

Nước mắt trào ra. Từng giọt từng giọt, rơi mãi không thôi.

Thoát chết r ấ. Chúng ta thoát chết r ấ.

Con chó thè lưỡi liếm nước mắt trên má Inukashi.

Ấm thật. Ấm quá đi. Mình vẫn còn sống.

“Tất cả là nhờ có tội mày. Cảm ơn. Cảm ơn nhiều lắm.”

“Inukashi...”

Rikiga lồm cồm bò ra từ cửa khu chứa rác.

“Có vẻ như bọn chúng bỏ chạy cả rồi.”

“Đúng vậy, ông chú ạ.” Inukashi cố ý ngân dài. “Bây giờ ông ra đây làm gì? Vừa rồi ông đã làm gì thế? Đi chợ chuẩn bị bữa tối à?”

Inukashi lén quệt nước mắt để Rikiga khỏi nhìn thấy. Rikiga nhún vai, mỉm cười trong bóng tối.

“Đã bảo tao theo chủ nghĩa bác ái cơ mà. Hơn nữa, xuất thân của tao tốt, có giáo dục, hoàn toàn không hợp với mấy trò giết chóc này. Dù có suy sụp tới đâu tao cũng không thể hành động điên loạn, bất chấp tất cả như mày được.”

“Thế thì ông cứ suy sụp tiếp đi, cả đời này cũng đừng ngóc đầu lên nữa. Có cho ông cơ hội đứng lên thì ông vẫn chỉ là lão bọm vô tích sự, chỉ tổ vướng chân vướng tay mà thôi.”

“Đừng cáu bẳn thế chứ. Có đi đâu mày chiến đấu cũng cùn phết. Tao phải thay đổi cách nhìn về mày rồi. Tao mà là phụ nữ thì sẽ đổ mày ngay đó. Ối trời ơi, thật là lợi hại làm sao.” Rikiga vỗ tay.

Inukashi khịt mũi.

“Đổ tôi á? Nghe như truyện kinh dị ấy. Sờn hết cả da gà da vịt rồi đây này. Tôi vừa mới thoát chết, ông đừng có nói mấy thứ gây hại cho tim nữa, tôi không muốn toi đời ở đây đâu.”

Rikiga không để ý đến những lời móc mĩa của Inukashi. ông đang

khum bàn tay quanh tai, cố gắng lắng nghe. Chuông báo động chợt ngừng kêu, đột ngột! hết như lúc vang lên.

Inukashi cũng vểnh tai nghe ngóng.

Họ nghe thấy tiếng gì đó, tựa tiếng sóng biển ngoài khơi, như tiếng sấm từ xa vọng lại.

Gì thế? Âm thanh đó là gì?

“Tiếng nổ phát ra từ nội bộ Trại.” Rikiga chậm rãi nói, “Không chỉ có thế, hình như tao còn nghe thấy tiếng la hét và kêu gào thảm thiết nữa.”

Cánh cửa ngăn cách Trại Cải tạo với khu vực xử lý chất thải vẫn còn mở nên Inukashi và Rikiga nghe rõ động tĩnh ở phía Trại. Hai nơi vốn tách biệt hoàn toàn giờ lại được nối liền với nhau.

“Này, Inukashi. Đây là đi ềm báo mọi thứ đã bắt đầu rồi, đúng không?”

Rikiga run giọng ở âm cuối. Tuy mắt Inukashi không tinh tường tới mức phân biệt được sắc mặt trong bóng tối, nhưng chẳng cần nhìn nó cũng biết mặt Rikiga đang đỏ ửng vì phấn khích, bởi vì mặt nó cũng đã nóng hừng hực đầy kích động.

Bắt đầu rồi. Cuối cùng cũng bắt đầu rồi. Thực sự bắt đầu rồi.

Nezumi, Shion, là kiệt tác của hai người phải không? Tuy không biết hai người đã làm gì, nhưng chắc chắn chính hai người đã khiến hệ thống báo động của Trại phải réo vang, còn thông báo là nguy hiểm mức độ năm nữa. Nói không chừng năm là mức độ nguy hiểm cao nhất chứ chẳng đùa. Nếu thật thế thì... Hề hề, sẽ thú vị lắm đây. Tuyệt cú mèo!

Âm thanh vọng lại từ xa đó, chắc chắn là tiếng đốt pháo ăn mừng rồi.

Inukashi liên tục liếm môi trong vô thức.

Nezumi, thằng bịp bợm này không chỉ biết nói suông, mà nói được làm

được.

“Trại Cải tạo sẽ sụp đổ thật ư?” Rikiga lẩm bầm, giọng vẫn chưa hết run.

Bất thành linh, đèn sáng, rồi lại tắt phụp, căn phòng chìm trong bóng tối. Cánh cửa đóng, rồi lại mở, lại đóng lần nữa, nhưng lần này mới khép được hai phần ba đã dừng.

“Gì đây? Cửa cũng biết tập nhảy à?”

Rikiga nói đùa, và Inukashi chẳng cười nổi.

“Ra mà khiêu vũ với nó đi, ông chú.”

Inukashi lại liếm môi. Chẳng phải nhảy nhót gì hết, mà là thoi thóp, gồng gượng vùng vẫy trước lúc chết. Giống như con chó mực kia, Trại cũng đang quặn quại khi cận kề cái chết.

“Đừng bảo rằng cả tòa nhà sẽ sụp đổ đấy nhé.” Rikiga không còn hào hứng phấn khích như trước, thay vào đó là sự bần thần.

“Sụp thật thì quá tốt còn gì? Nếu chỗ này biến thành đồng gạch vụn, tôi sẽ là người đầu tiên trồng một nhánh cây tưởng niệm.”

Mình sẽ trồng cho Getsuyaku, cho con chó mực của mình, cho vô số người bị sát hại ở nơi đây một cái cây mà lúc nào đó sẽ vươn cao sừng sững, nở ra muôn vàn đóa hoa trắng muốt.

“Cách đây không lâu ông còn hào hứng nói rằng cứ việc phá hủy nơi này đi còn gì?”

“Nói là nói thế thôi. Tao không quan tâm Trại Cải tạo có sụp đổ hay không, nhưng nếu nó biến thành đồng gạch vụn thì rắc rối to.”

“Tại sao?”

“Inukashi, mày nghĩ thử xem, nếu chỗ này sụp đổ thì vàng dưới tầng

hầm cũng sẽ bị chôn vùi theo. Như vậy phải tốn hàng đồng công sức mới đào lên được.”

Rikiga hùng hân nói. Inukashi nhìn ông chăm chăm.

“Ông chú này, ông thực sự tin chuyện đó sao?”

“Gì cơ?”

“Chuyện núi vàng ấy. Ông thực sự tin có vàng thật sao?”

Rikiga đảo mắt, nuốt nước bọt.

“Inukashi, lúc nào rồi mà mày còn đùa thế hả? Tất nhiên là có thật rồi. Nguần tin của tao rất đáng tin, không thể nhầm lẫn được.”

“Nếu là thật thì tốt thôi. Nhưng mà nguần tin của ông chắc là em gái điếm tên Ann hay Unn nào đó chứ gì?”

“Là Sulu, một mỹ nhân tóc đỏ. Cô nàng nghe một nhân viên cấp cao của NO.6 tiết lộ giữa lúc mây mưa nên tuyệt đối chính xác.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Đúng thế. Mày còn nhỏ, lại suốt ngày quanh quẩn với lũ chó nên không hiểu được đâu. Cánh đàn ông sau một trận mây mưa rất hiếm khi nói dối bạn tình, nếu là vợ thì còn chút giữ kẽ, nhưng với gái điếm thì họ không bao giờ nói dối, bởi vì không cần thiết.”

“Cho nên mới dễ dàng phun ra những bí mật mà bình thường tuyệt đối không dám nhắc tới?”

“Đúng. Mày hiểu vấn đề đấy.”

“Cô nàng tên Sulu đó đáng tin chứ?”

“Đáng tin! Tao đã hỏi đi hỏi lại là tin có chính xác không, và Sulu khẳng định là tận tai nghe được. Cô nàng nói như đinh đóng cột nên dứt khoát không sai đâu.”

“Ông chú này, ông với cô ta có quan hệ mờ ám hả?”

“Trẻ con đừng có tọc mạch. Màỵ chưa tới tuổi dò dẫm chuyện người lớn đâu. Là một người lớn gương mẫu, tao không thể trả lời màỵ được.”

“Những lời tuôn ra từ miệng ông toàn mấy thứ chẳng ra gì đấy thôi. Sự gương mẫu của ông chìm hết trong c ờn r ối còn gì? Tôi không thể để thẳng nhóc nhà mình tới gần thứ người lớn đồ đốn như ông được.”

“Đừng tán hươu tán vượn nữa. Tao với Sulu có quan hệ hay không liên quan gì tới việc l ần này?”

“Nói thẳng nhé, giữa ông và Nezumi thì chắc chắn Nezumi được lòng cánh phụ nữ hơn. Ừm, 100 cô thì hết 99 cô... không, cả 100 cô đều sẽ chọn Nezumi chứ không chọn ông chú đâu. Đây là chuyện hiển nhiên, nên tôi không nghĩ cô nàng Sulu kia là ngoại lệ.”

Rikiga nhú chặt chân màỵ, “Inukashi, màỵ đang muốn nói gì vậy? Đừng có vòng vo tam quốc nữa, làm ơn huých toẹt ra luôn đi.”

“Huých toẹt ra thì, ừm, cũng chẳng có gì phức tạp. Giả sử tôi là Sulu, tôi thích xem kịch và si mê chàng diễn viên xinh đẹp tên Eve. Nếu chàng ta rót mật vào tai tôi, tôi nghĩ mình sẽ bằng lòng truyền đạt thông tin giả cho lão nhân tình cũ bụng bia ngay tắp lự.”

Rikiga nuốt nước bọt r ối há miệng thở hổn hển, y như con chó đang đi dưới trời nắng, “Không... không thể thế được! Sao Eve lại nhờ Sulu lừa tao chứ? Chẳng có lý do gì để làm thế cả...”

“Để dụ ông chú làm việc chứ còn gì nữa. Tôi cũng bị Nezumi dụ khi đây. Cho tôi và ông biết ở đây có núi vàng là cách đơn giản nhất để dẫn dụ chúng ta vào cuộc chơi này. Đây rõ ràng là trò mà Nezumi hay dùng, không phải sao? Nói về khoản chiêu trò thì chẳng ai trên đời sánh bằng tên

đó đâu. Cái đầu hấn thông minh đến đáng kinh ngạc. Tôi thực sự khâm phục đấy.”

Rikiga nín lặng, đứng ngây ra hồi lâu, “Inukashi... mày nhận ra từ khi nào?”

“Từ khi nào à? Khi nào nhỉ? Lúc ông nói ngu ồn tin của ông là một cô nàng xinh đẹp thì khuôn mặt Nezumi đã hiện lên trong đầu tôi rồi. Ha ha, có lẽ do tôi biết rõ bộ mặt thật của Nezumi hơn ông chú nhiều, dù việc này chẳng có gì đáng để tự hào cả.”

“Biết vậy sao mày còn tới đây? Tại sao lại mạo hiểm tính mạng bản thân để làm việc này chứ?”

“Tại vì có vàng.”

“Hả?”

“Thật ra tôi cũng chẳng rõ vì sao mình không yên phận rúc trong ổ, chỉ là... thứ tôi cho rằng sẽ mãi mãi trường tồn đang sụp đổ, thứ tôi cho rằng bất biến thì đang thay đổi, chẳng phải đấy là kì tích quý như vàng sao? Hơn nữa, kì tích đó không do thần linh ban phát mà do con người tạo ra, là tác phẩm của một cậu công tử bột ngây thơ và một tên đại bịp. Nghĩ mà thấy sớn hết cả da gà da vịt. Cho nên, tôi quyết định hành động. Tôi sẽ không ngồi đợi ai đó tới thay đổi mình, tôi muốn tự mình thay đổi. Tôi muốn góp một phần sức trong việc cải thiện thế giới, chỉ thế thôi. Nezumi và Shion đã cho tôi cơ hội, cho dù tôi lảng tránh, vờ như không thấy, thì miếng mồi vẫn lơ lửng ngay trước mắt, một miếng mồi còn quý hơn vàng.”

“Biết thừa là bị lừa nhưng mày vẫn đón mồi?”

“Ông nói thế cũng được.”

“Hóa ra là thế... Và rồi mà cũng hòa theo hai đứa kia đưa tao vào trong luôn, ối trời ơi, Rikiga tôi đây thảm hại tới mức bị bọn trẻ ranh này dắt mũi, đúng là già thật rồi, đời tôi đã sang bên kia dốc mất rồi.”

“Này ông chú, đừng bi quan chứ. Đó chỉ là suy đoán của tôi thôi, dù tôi nghĩ mười phần hết chín là thật rồi nhưng vẫn có khả năng Sulu chân thành ái mộ ông nên đã chia sẻ với ông thông tin quý giá đấy.”

“Chân thành ái mộ tao á... không đời nào.” Rikiga thở dài thườn thượt, hai vai trĩu xuống, trông ông bỗng chốc già sọm đi, hết như lời ông nói. “Bây giờ mà định thế nào?”

Rikiga ngược lên nhìn Inukashi, lại thở dài, “Tôi à? Tôi sẽ đợi.”

“Đợi Eve và Shion?”

“Ừ. Nezumi bảo tôi chờ ở đây thì chỉ còn cách chờ thôi chứ sao?”

“Giống một con chó trung thành đang chờ chủ.”

“Giống con cáo rình chuột.”

“Hai đứa nó trở về từ đường nào? Từ cánh cửa khép hờ kia à?”

“Ai mà biết, tôi đâu có suy đoán được chuyện đó. Tôi nghĩ chính Nezumi cũng khó lòng đoán biết. Đây là một ván cược sinh tử, làm sao nhìn thấu dễ dàng thế được? Nhưng như vậy thì kết quả mới cực kì thú vị - ông chú thì sao? Ông định làm gì?”

Rikiga lại thở dài, chẳng rõ là lần thứ mấy. Chẳng biết ông có cố ý không nhưng tư thế còng lưng khiến ông trông hết như ông cụ.

“Tao đợi. Y như một con chó trung thành.”

“Dù chuyện núi vàng là lừa đảo?”

Inukashi kinh ngạc. Nó đã tin chắc rằng Rikiga sẽ nhanh chóng lui khỏi ra khỏi đây khi vỡ lẽ núi vàng là chuyện không tưởng.

Nấn ná mãi thì không biết được sẽ gặp bất trắc gì. Không dự đoán được khi nào hiểm nguy ập đến.

Nhanh chóng rời khỏi chỗ này, về lại nơi chốn an toàn của mình.

Bất cứ ai có tí chút thông minh cũng sẽ hành động như thế. Rikiga không phải kẻ ngờ nghệch. Có thể ông tham lam vô độ, nhưng vẫn rành rẽ cách thức sinh tồn, bằng không sẽ chẳng thể tích góp chùng ấy tài sản ở West Block.

Chỉ làm những chuyện có lợi cho mình, nguyên tắc hành động là lợi ích, không phải tình nghĩa. Đây là phương châm sống của Rikiga. Inukashi cũng tán đồng cách sống này, cho nên nó mới kinh ngạc.

“Tại sao ông lại chờ, ông chú?” Inukashi tò mò hỏi.

“Vì tao không đi nổi nữa.”

“Không đi nổi? Trông ông đâu có giống bị thương?”

“Tao thở không nổi nữa, tim đập nhanh, lưng thì muốn gãy rời cả ra. Tao phải ở lại nghỉ ngơi. Hơn nữa, không có gì chứng minh suy đoán của mày là chính xác hoàn toàn. Ngộ nhớ thông tin của Sulu là sự thật...”

“Ý ông là dưới chân chúng ta có thể có một núi vàng?”

“Ờ. Chính vì niềm tin ấy mà tao bôn ba tới tận đây. Giờ còn chưa làm rõ trắng đen thì sao tao bỏ về được? Cùng lắm là khuân sạch các món đáng tiền của Trại Cải tạo thôi. Tới lúc đó mày với Eve phải làm cừu vạ cho tao đấy. Chính chúng mày lừa tao vào tròng nên cấm có phàn nàn.”

Inukashi nhún vai rồi quay sang một bên. Nó không tin Rikiga đang nói thật, ông đang trông chờ điều gì? Ông ở lại để làm gì? Inukashi nghĩ có khi chính Rikiga cũng không trả lời được, nhưng nó chắc chắn đáp án không phải là vì thở không ra hơi, tim đập nhanh hay cái núi vàng hảo huyền nào

đó.

Gì đây? Hóa ra ông chú cũng tin là Shion và Nezumi sẽ trở về à?

Inukashi suýt bật cười, nhưng nó mím môi lại.

Bên trong Trại Cải tạo đang biến động. Sắp rồi.

Hai người họ sắp trở về

Trong bóng tối, Inukashi lặng lẽ siết chặt đôi tay thành nắm đấm.

“Ngon quá.” Renka hít hà, “Không ngờ trà nóng lại ngon đến thế.”

“Thêm chút đường không? Khi mỗi một thì trà ngọt là cực phẩm đấy!”

Karan đặt lọ đường trước mặt Renka. Bà đã mua nó để kỉ niệm ngày khai trương tiệm. Tuy chỉ là một cái lọ rẻ tiền nhưng Karan rất thích.

Renka đưa tay dụi mắt.

“Chị Karan... cảm ơn chị. Em rất mừng vì chị ở đây. Cảm ơn chị.”

“Ôi, Renka, đừng khóc.” Karan đặt một tay lên đầu gối Renka, nghiêm nghị nói, “Em còn Lily mà. Đừng khóc. Mạnh mẽ lên nào.”

Lily nhìn mẹ, mặt đầy vẻ lo âu. Cô bé siết chặt cái cốc trong tay.

Karan hiểu đòi hỏi một người đang bất an tột độ và kiệt quệ như Renka phải mạnh mẽ lên, thực sự là một đòi hỏi hà khắc. “Mạnh mẽ lên”, “Gắng gượng lên”, “Cố lên nào”, những lời động viên như thế lắm lúc còn gây tổn thương hơn là mắng mỏ.

Tôi đã cố hết sức rồi, còn muốn tôi mạnh mẽ thế nào nữa?

Bản thân Karan cũng từng muốn gào lên như thế. Những lời động viên sáo rỗng cùng những lời chỉ trích thật tàn nhẫn, nông cạn và thô lỗ.

Karan hiểu đi đâu đó. Nhưng bà vẫn phải nói, “Renka, em còn Lily và

đưa bé trong bụng nữa. Em là một người mẹ, phải mạnh mẽ lên. Muốn khóc thì lúc nào cũng được, nhưng bây giờ không phải là lúc buông thả bản thân mà khóc bù lu bù loa, đúng không? Em phải tươi tỉnh lên mới được.”

Renka chớp mắt, nuốt nước bọt rồi ngẩng thẳng lưng lên, “Thưa tiều bói, em hiểu rồi ạ.”

“Em hiểu là tốt rồi. Sau này chú ý nhé.”

“Vâng.”

Lily hết nhìn mẹ rồi lại nhìn Karan.

“Dì ơi, dì là tiều bói của mẹ con ạ?”

Renka nhẹ nhàng ôm vai con gái mình, “Đúng vậy. Dì là tiều bói hướng đạo nhân sinh của mẹ đấy. Sau này chắc chắn còn phải học hỏi dì nhiều.”

“Thế hóa ra dì già lắm rồi ạ?”

Karan và Renka nhìn nhau rồi cùng phá ra cười.

“Quá đáng quá nha Lily. Dì không già đến thế đâu, chỉ hơn mẹ con..um, có tám tuổi thôi... Chắc, đúng là già thật nhỉ.”

“Chị Karan thật tình!” Renka nở nụ cười, lau đi những giọt lệ đọng nơi khóe mắt. “Chị Karan à, em thực sự rất biết ơn chị. Nếu chỉ có một mình, em không biết phải làm sao nữa? Chắc em chỉ biết khóc thét lên thôi.”

“Em đâu yếu đuối đến thế. Cho dù không có chị nhắc nhở, em cũng sẽ khôi phục sự mạnh mẽ của một người mẹ. Hơn nữa... Renka này, có lẽ em sẽ nghĩ chị chỉ đang an ủi em thôi, nhưng chúng ta cứ đợi anh Getsuyaku xem sao. chị thấy còn quá sớm để tuyệt vọng mà.”

Có lẽ đây thực sự chỉ là một lời an ủi, là lừa mình dối người, nhưng đôi lúc chúng ta lại cần những lời an ủi kiểu ấy. Giống như cần thêm một thìa

đường vào tách h ồng trà vậy.

Renka đặt tách xuống, chậm rãi gật đầu, “Đúng, đúng vậy... chị nói phải. Vẫn còn quá sớm để tuyệt vọng... Em sẽ tiếp tục đợi. Có thể ngày mai anh ấy sẽ về đến nhà thôi.”

“Đúng rồi.” Karan muốn thở dài.

Ngày nào chưa thể xác nhận an nguy của Getsuyaku thì ngày đó Renka vẫn phải chờ đợi chồng, Lily vẫn phải chờ đợi cha trở về

Vẫn còn quá sớm để tuyệt vọng. Thế nhưng đợi chờ mà chẳng có hi vọng, thật buồn biết bao.

Karan cảm nhận được Renka nắm lấy tay mình. Các ngón tay ấm áp và mềm mại.

“Chị Karan, em sẽ không gục ngã đâu. Thậm chí, dù chồng em không trở về.. em và Lily... không, ba mẹ con em vẫn sẽ tiếp tục sống. Em sẽ sinh con của anh Getsuyaku ra và nuôi nấng nó nên người.” Anh mất Renka đầy nghị lực, không động lại chút dấu vết nào của những giọt nước mắt ban nãy nữa. “Có chị ở bên cạnh động viên, em sẽ ổn thôi. Em sẽ làm tất cả những gì có thể. Bởi vì em là một người mẹ mà.”

“Renka!” Karan vòng tay qua c ần cổ thon g ầy của Renka, “Em là người mẹ tuyệt vời nhất trên đời.”

Hỡi định mệnh, hãy nhìn đi, nhìn xem chúng tôi kiên cường nghị lực đến nhường nào. Chúng tôi sẽ không bị nuốt chửng, chúng tôi nhất định sẽ đứng vững và tiếp tục sống. Hỡi định mệnh, hỡi NO.6, chúng tôi sẽ không để các người mặc sức giày xéo đâu.

“Chị Karan, thật ra em còn lo cho một người nữa.” Giọng Renka trở nên nặng nề

“Anh Yoming phải không?”

“Vâng. Em thực sự không biết anh ấy định làm gì. Em thấy bất an lắm. Vừa rồi anh em có đến đây, đúng không?”

“Ừ, anh ấy có ghé sang.”

“Trông anh ấy thế nào?”

“Chà... trông rất phấn khích.”

Có tiếng thét.

Tiếng thét từ bên ngoài vọng vào, liên đó là tiếng người rơi đánh thành xuống mặt đường. Karan bật dậy, lao ra cửa. Bà nhìn qua màn. Dưới ánh đèn đường, vài người đàn ông đang ngã thụp trên đường, còn có một phụ nữ mũm mĩm đang ôm lấy một cậu trai. Karan biết họ. Người phụ nữ là Koka, chủ một quán rượu. Cậu trai bà đang ôm hình như là con thứ hai của bà. Cậu ta rất giống mẹ, tính tình cởi mở, phụ việc trong quán rượu của mẹ. Thỉnh thoảng cậu ta có ghé tiệm của Karan. Chỉ mới vài hôm trước thôi, cậu ta đến, cười bảo rằng “Mẹ cháu thích ăn lắm” rồi mua hết mấy ổ bánh mì bơ trên quầy. Karan không biết tên cậu ta là gì, nhưng bà nghe bạn bè cậu gọi cậu là “Appa tốt bụng”.

Một bên mặt Appa toàn máu, hai mắt nhắm nghiền, dựa vào người mẹ. Cậu nằm bất động, có vẻ như không còn thở nữa. Karan vội vã phóng ra đường, “Chị Koka, có chuyện gì vậy?”

“Ôi, Karan ơi! Con trai tôi... con trai tôi bị bắn rồi.”

“Ai đã làm thế?”

Một trong những người đàn ông ở đó giờ nắm đấm lên, “Là quân đội. Quân đội xả súng vào chúng tôi.”

Karan thấy như sét đánh ngang tai. Bà tưởng như mình đã ngã lăn ra

phố. Nhưng thực tế, bà đang siết chặt nắm tay, dồn sức xuống chân để đứng vững.

Quả nhiên. Quả nhiên là vậy.

“Quân đội? Anh đang nói gì vậy? Ở NO.6 làm sao có quân đội được!” Koka gào lên trong nước mắt.

“Lực lượng lẽ ra không có nhưng lại sờ sờ ra đây thôi! Bọn chúng không mặc đồng phục của Cục Trị an mà được trang bị vũ trang. Rồi... rồi bọn chúng... bọn chúng xả súng vào chúng tôi.”

“Đợi đã! Anh nói rõ ràng hơn đi. Các anh đã đến Tòa thị chính à?”

“Đúng vậy. Có một lời kêu gọi được phát tán trên mạng. Cho nên chúng tôi đến đó...”

“Một lời kêu gọi...”

“Liên quan tới căn bệnh quái lạ đáng sợ lây lan gần đây. Cư dân lần lượt bỏ mạng, nhưng chính quyền vẫn bình chân như vại. Hơn nữa, thị trưởng và bọn quan chức cấp cao giữ rịt vắc xin chữa trị cho mình, mặc kệ dân đen chúng ta, làm sao chúng ta chấp nhận được? Thế nên mọi người mới tụ tập ở Giọt Trăng. Người đông như kiến, hình như cư dân khắp nơi trong thành phố đều hưởng ứng lời kêu gọi. Có cả người ở Kronos nữa. Mọi người cùng nhau tới Giọt Trăng để gặp thị trưởng. Lời kêu gọi trên mạng nói chúng ta phải tự bảo vệ tính mạng của mình, phải lấy được vắc xin. Không, không chỉ có thế...”

Anh ta ghen ngào, lại vung vẩy nắm đấm.

“Chúng ta đã luôn bị ngược đãi, không phải sao? Điều kiện sống của chúng ta chẳng bằng một nửa, không, chẳng bằng một phần mười so với cư dân ở Kronos. Rõ ràng đây là công dân mà chúng ta lại bị đối xử tàn tệ.

Vốn dĩ chúng ta chẳng làm được gì, chỉ đành nhẫn nhịn sống qua ngày. Nhưng tôi không nhịn được nữa! Căn bệnh quái ác đó lây lan nhanh kinh khủng mà bọn chúng chẳng làm gì hết, còn định vứt bỏ chúng ta nữa. Thật tàn bạo!”

Một người đàn ông khác đứng dậy. Máu thấm qua mảnh vải quần quanh trán anh ta.”Đúng vậy! Bọn chúng xem chúng ta là thứ gì chứ!?”

“Các anh kể rõ tình hình cho tôi biết trước đã. Mọi người đã tụ tập ở Giọt Trắng, rất đông người, sau đó thì quân đội xuất hiện, đúng không?”

“Đúng vậy. Thật đáng sợ! Có cả xe bọc thép nữa! Một cái xe hình thù kì cục, màu vàng kim sậm, chắc là xe bọc thép rồi. Tuy lần đầu trông thấy thứ đó, nhưng tôi chắc chắn là xe bọc thép! Một tốp lính vũ trang dàn hàng ngang trước xe, chắn trước mặt chúng tôi, lặp đi lặp lại, ‘Cảnh cáo! Lập tức giải tán!’”

Nỗi sợ ánh lên trong mắt anh ta.

“Dù vậy, đám đông vẫn không giải tán. Dù một số người bỏ chạy nhưng phần đông vẫn hô hào tiến lên. Chúng tôi không ngờ... sẽ bị tấn công. Mọi người đều là công dân, không chỉ dân Lost Town mà còn các khu khác, cả dân Kronos nữa. Cư dân Kronos chẳng phải toàn nhân tài với người nhà của họ sao? Không thể tin nổi chính quyền thành phố lại sử dụng vũ lực với công dân.”

“Nhưng chính quyền đã làm vậy.”

Xả súng vào cư dân, không chút do dự.

Chế ngự những kẻ bất mãn.

Trừng phạt những kẻ phản kháng. NO.6 đã phơi bày bản chất của nó, lột bỏ lớp mặt nạ đẹp đẽ trước kia.

Nổi loạn thì phải chết.

Chống đối sẽ bị đàn áp.

“Lúc bị bắn vào đầu, Appa đứng ngay bên cạnh tôi... thậm chí chẳng kịp kêu tiếng nào đã ngã lăn ra rồi. Ai nấy đầu hoảng loạn, tranh nhau chạy trốn... Khủng khiếp lắm. Chúng tôi thay phiên nhau cõng Appa, hối hả tháo chạy. Hoàn hồn lại thì đã ở đây rồi.”

Koka ngửa mặt kêu khóc, “Trời ơi, cơ thể con tôi đang lạnh dần! Tại sao? Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ? Con tôi!”

Tiếng khóc than của một người mẹ chìm vào đêm đen.

“Này! Có vẻ như mọi người lại tụ tập trước Giọt Trăng nữa kia.”

Một người đàn ông đang nhìn chăm chăm màn hình máy tính xách tay bỗng cao giọng hô hoán. Tất cả mọi người, trừ Koka, quay lại nhìn gã.

“Có vẻ lần này số người đã đông gấp đôi, không, gấp ba vừa rồi. Tất cả đều là vì vắc xin. Đông người thế này thì Cục Trị an hay quân đội cũng đành bó tay thôi. Chúng đâu thể giết sạch cư dân được. Trên mạng đang kêu gọi mọi người hãy nhanh chóng tới Giọt Trăng để đàm phán với thị trưởng.”

“Mọi người thực sự... đang tụ tập sao?”

“Đúng vậy. Mọi người lại tụ tập ở Giọt Trăng rồi. Lần này nhất định phải lôi cho được thị trưởng ra. Đây là cơ hội đầu tiên và cũng là cuối cùng của chúng ta, sẽ không còn cơ hội thứ hai nữa.”

Giọng gã vô cùng phấn khích. Mắt dán vào màn hình máy tính.

“Đúng vậy, đây là cơ hội duy nhất.”

“Cùng đến đó lần nữa nào. Chúng ta không thể để Appa ra đi vô nghĩa như thế được. Nếu bỏ cuộc thì Appa đã chết vì cái gì chứ?”

“Không chỉ Appa, cả anh em họ và mẹ tôi cũng mất mạng vì căn bệnh đó. Chúng ta không thể để những người đã khuất hi sinh vô ích được.”

“Em gái tôi cũng chết rồi. Nó ra đi rất chóng vánh. Tôi đã oán hận biết nhường nào. Nếu như có vắc xin, nếu chính quyền thành phố chịu nhúc nhích, em tôi sẽ không chết.”

“Đúng vậy, đi thôi.”

“Đi thôi!”

Nhóm đàn ông nhất loạt đứng dậy, nhìn nhau rồi đi mất dạng. Chỉ còn người phụ nữ và cậu thanh niên đã khuất ở lại.

“Con trai tôi chết rồi. Thằng bé bỏ lại tôi, ra đi một mình rồi.”

Koka tiếp tục than khóc. Giọng nói của bà lướt qua mặt đất rồi trườn lên chân của Karan.

Quả nhiên là vậy. Quả nhiên đã có người chết. Rồi sẽ còn nhiều người hơn nữa phải hi sinh.

“Chị Karan...” Sau lưng vang lên tiếng gọi run run của Renka. “Xảy ra chuyện gì thế này? Lời kêu gọi trên mạng... lẽ nào là do anh Yoming lan truyền?”

Karan quay lại, nắm lấy vai Renka, “Làm thế nào để liên lạc với Yoming? Có cách gì không?”

Renka lắc đầu, “Không ạ. Em không thể liên lạc với anh ấy qua điện thoại lẫn email, hình như anh ấy cố tình cắt đứt liên lạc với chúng ta.”

“Vậy...”

“Mẹ ời? Dì ời?”

Lily trở tay về phía đầu đường. Người túa ra từ tất cả các khu phố, tạo thành đám đông đen kịt.

“Đến Tòa thị chính, đến Giọt Trăng.”

“Chúng ta phải lấy bằng được vắc xin.”

“Không thể để bọn họ bỏ mặc chúng ta được.”

“Không sai! Họ coi chúng ta là gì chứ?”

“Đi nào, mọi người. Chúng ta phải đoàn kết lại.”

Tiếng la hét, tiếng bước chân hòa quyện vào nhau, hóa thành tiếng gầm giận dữ.

Nguồn sức mạnh ấy ẩn chứa ở đâu trong thành phố này?

Tại sao cư dân lại ngoan ngoãn phục tùng và ngây thơ như vậy?

Yoming từng giận dữ, khinh khỉnh nói rằng, dân NO.6 thậm chí không có nỗi sức mạnh để nghi ngờ. Họ quen với việc chẳng nghĩ gì hết, chỉ lựa chọn đường dễ đi nhất.

Thế nhưng, giờ đây ngọn lửa phản nộ của các cư dân lại đang bốc cao, đã sắp chạm ngưỡng bùng nổ. Hòa ra bên trong họ là một nguồn sức mạnh to lớn nhường vậy. Những người dân này vốn chẳng nung nấu bất bình, bất an, hay bất mãn gì với NO.6, nhưng tận sâu trong lòng họ vẫn có một xoáy nước ấp ủ sức mạnh này. Thứ phải ngủ yên ở nơi sâu thẳm lại sắp sửa bùng phát như một phép màu.

Có thể thế giới sẽ thực sự thay đổi. Có thể lắm... Nhưng không nên theo cách này. Không nên là một phép màu nhuộm đầy máu tươi và đau khổ.

Yoming dự đoán NO.6 sắp sụp đổ, và đang kêu gọi hủy diệt thành phố Thánh. Nhưng lại không dấn động gì tới việc tái kiến thiết. Sau khi NO.6 bị hủy diệt, trên mảnh đất này sẽ là cái gì, chúng ta phải xây dựng một thế giới ra sao. Yoming hoàn toàn phớt lờ.

Karan áp tay lên ngực, trái tim bà đang đập dằn dập.

Giữa tiếng hò reo của đám đông, tiếng khóc than của Koka như vỡ ra thành từng mảnh, chẳng lọt tới tai ai.

“Renka, hai mẹ con vào trong tiệm đi. Đóng chặt cửa lại. Em với Lily cứ ở gian sau, tuyệt đối đừng ra ngoài.”

“Còn dì thì sao?”

Karan khom xuống nói với Lily, “Dì phải đưa bác Koka về nhà. Dì sẽ về nhanh thôi. Con hãy chăm sóc mẹ khi dì đi vắng nhé?”

“Vâng ạ!”

Karan hôn má Lily và nhắm mắt lại một lúc. Trong đầu bà hiện ra nụ cười của Shion. Bà hít một hơi sâu, đưa hương đêm vào tâm khảm.

Rồi mở mắt.

4

Giữa gió đêm

Nghìn năm sâu muộn đã trôi qua, Ophelia nàng hỡi. Bóng ma nàng điếm trắng nước sông huyền. Nghìn năm qua nàng hãy còn diên đại. Gửi khúc ái ân theo gió đêm xa mãi.

— Ophelia, Arthur Rimbaud

Nezumi ngã xuống vô cùng chậm rãi, hết như một cảnh phim quay chậm.

Một cảnh phim đen trắng và cũ kĩ.

Nezumi ngã vào người Shion. Cậu đón lấy sức nặng và thân nhiệt của nó. Trong khoảnh khắc đó, cảnh phim đen trắng bỗng khôi phục lại màu sắc sống động.

Toàn bộ sức nặng cơ thể của Nezumi đè hết lên đôi tay Shion. Mùi máu tanh xộc vào mũi cậu.

Nezumi...

Shion không thốt nên lời. Cậu không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Hoàn toàn không hiểu. Chuyện gì vậy? Sao thế này? Một tên lính đang chĩa súng vào Shion và Nezumi. Súng trường. Lưỡi lê đầu súng sáng quắc. Tên lính thè lưỡi liếm môi.

Lại thêm một tốp tù nhân nữa đổ xô xuống cầu thang, chen vào giữa Shion và tên lính. Một gã đô con đầu trọc kêu lên một tiếng, r ã ôm ngực,

loạng choạng chực ngã.

“Khốn kiếp! Mày dám nổ súng...” Gã đô con bước thêm hai, ba bước, bỗng gào lên, “Khốn kiếp!”

Gã lao vào tên lính. Đúng lúc đó, một vụ nổ bùng lên. Khói và lửa bốc ra từ phòng đi đầu khiến gần cầu thang. Do chấn động của vụ nổ, tên lính bị hất văng vào tường. Chỉ chốc lát, khói trắng đã ngập hành lang, vẩn vút rồi trườn lên cầu thang như một con rắn.

Shion dìu Nezumi chạy về phía cuối hành lang. Theo hướng khói lan thì nên chạy xuống cầu thang, nhưng cuối hành lang có phòng quản lý vệ sinh.

Theo sơ đồ cấu tạo, trong phòng quản lý vệ sinh có một phòng y tế nhỏ. Shion dìu Nezumi bước qua cánh cửa mở toang, vào phòng quản lý vệ sinh rồi đóng chặt cửa lại, ngăn khói tràn vào phòng.

Shion lao đảo. Cơ thể Nezumi gần như trượt khỏi tay cậu. Cậu muốn đỡ nó, nhưng lại loạng choạng và ngã luôn. Cậu chống vịn tay xuống sàn. Và thấy dấu tay máu in ra. Ngón tay cậu nhuộm đầy máu.

Máu của Nezumi.

“Nezumi!” Shion kêu lên. Tiếng gọi như muốn xé toạc cổ họng. “Nezumi, cậu có nghe tôi nói gì không? Nezumi!”

Mắt vẫn nhắm nghiền, Nezumi không đáp lại lời nào. Máu lan ra từ vai, nhuộm đỏ cả ngực, chảy xuống tay và nhỏ giọt từ các đầu ngón tay.

“Ôi... sao... sao lại thế này...”

Không được hoảng loạn. Phải trấn tĩnh. Phải bình tĩnh hoàn thành việc cần làm.

Mình biết. Mình biết chứ. Nhưng mình không cử động nổi. Tâm trí và

thể xác đầu cứng đờ cả r ồi.

“Nezumi, Nezumi. Làm ơn mở mắt ra đi.” Shion nghiêng r ằng.

Đồ ngốc! Cậu nghe thấy ai đó mắg nhiếc mình. Đồ đại ngốc hết thuốc chữa! Đồ vô tích sự chỉ biết nói suông! Ngu xuẩn và hèn nhát!

Inukashi? Là cậu đấy à?

Cậu không bảo vệ nổi người quan trọng của mình hay sao? Không thử cứu chữa gì hết, chỉ biết khóc thôi à? Nếu thế thì cậu ở bên Nezumi bấy lâu nay là để làm gì? Cho tới tận bây giờ, cậu vẫn chỉ là tên nhân tài ngây thơ ở NO.6 thôi sao? Shion chẳng r ỏ đó là giọng Inukashi hay của chính mình nữa. Chỉ biết nó đang gay gắt chỉ trích cậu.

Shion, cậu chắc chứ? Mất Nezumi cũng chẳng sao à? Cậu có chịu được nỗi đau khi mất nó không?

Shion hít một hơi thật sâu. Mùi máu tanh tràn ngập lồng ngực cậu.

Shion ghé sát tai vào môi Nezumi, kiểm tra hơi thở, lại đặt ngón tay lên cổ tay nó để kiểm tra mạch đập. Đầu ngón tay cậu cảm nhận được nhịp đập yếu ớt, như thể sẽ dừng lại bất cứ lúc nào.

Shion đứng dậy, quan sát căn phòng. Bảng đồng hồ ở giữa phòng xẹt lửa và bốc khói nhẹ. Đằng sau bảng đồng hồ là một cái tủ có cửa kính. Cửa kính đã vỡ nát, mấy chai nhựa nằm lăn lóc trên sàn. Vài chai bị bung nắp hoặc thân chai thủng vỡ, khiến thứ chứa bên trong đổ ra ngoài. Shion đến gần đóng chai nhựa, không ngửi thấy mùi gì lạ. Trên mỗi chai đều dán nhãn viết tên từng loại thuốc. Giả như bình thường, nhìn thấy nét chữ viết tay tròn trịa này, Shion sẽ mỉm cười. Ở một nơi vô nhân đạo như Trại Cải tạo lại có người dùng nhãn thuốc viết tay chứ không dùng nhãn đánh máy sẵn, nghĩ tới thôi đã thấy hài hước r ồi.

Nhưng bây giờ cậu chẳng có thời gian đâu để cười.

Shion nhanh chóng kiểm tra từng nhãn thuốc một, cố nén cơn kích động, liên tục lặp đi lặp lại câu thần chú “Hãy bình tĩnh”.

Thuốc sát trùng, thuốc cầm máu, thuốc giảm đau, nước cất, ống tiêm, panh cầm máu, gạc cuộn, bông băng... Trong góc tủ còn có một cây đèn pin dùng khi khẩn cấp. Quả nhiên nơi này có đủ các loại thuốc và vật dụng y tế cơ bản.

Với những thứ này có thể tiến hành sơ cứu không? Nếu là vết thương nhẹ thì không thành vấn đề, nhưng liệu mình có thể xử lý một vết thương đã khiến nạn nhân ngất lịm và mất máu nghiêm trọng không?

Hầu hết kiến thức y học của Shion đều đến từ sách vở, cậu không hề có kinh nghiệm thực hành. Hơn nữa trong hoàn cảnh hiện thời, làm sao để tiến hành sơ cứu chuẩn xác? Làm được không? Shion có cảm tưởng lưỡi lê ban nãy đang đâm xuyên họng mình.

Có làm được không?

Mình phải làm. Không còn thời gian để chần chừ nữa. Giờ không phải là lúc lo trước nghĩ sau. Mình không thể để mất Nezumi một cách dễ dàng như vậy được. Tuyệt đối không được.

“Nezumi, cậu nghe thấy tôi nói chứ? Cậu nhất định nghe thấy, đúng không?”

Dứt khoát là cậu nghe thấy. Bất kể khi nào, dù xảy ra chuyện gì, cậu luôn nghe thấy, thấu hiểu, nắm bắt lời tôi nói, và rồi đáp lại. Cậu luôn về bên tôi. Lần này, chính tôi sẽ giành lại cậu. Tôi sẽ dùng chính sức mình giành lại cậu.

“Nezumi!”

Shion xé áo Nezumi ra. Viên đạn xuyên từ dưới bả vai trái lên tới ngực trên. Chỉ cần lệch thêm chút nữa, có lẽ đã trúng tim và Nezumi sẽ chết ngay tại chỗ.

Cậu phải sống. Nhất định phải sống. Ông trời đã cho tôi chút cơ hội cứu sống cậu, tôi sẽ không lãng phí đâu.

Trước tiên phải cầm máu đã. Ưu tiên hàng đầu lúc này là cầm máu. Sau đó đưa Nezumi tới một nơi có đầy đủ điều kiện chữa trị. Phải tranh thủ từng giây một. Shion chỉ làm được bấy nhiêu thôi.

Cậu cầm đèn pin rọi vào miệng vết thương của Nezumi, rồi nhỏ thuốc sát trùng, để thuốc lan từ trong ra ngoài. Đoạn, cậu căng mắt kiểm tra vết thương. Động mạch chưa đứt lìa. Shion đè mạnh vào xương đòn của Nezumi để ngăn máu chảy. Các đầu ngón tay cậu run lẩy bẩy.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh. Mình phải bình tĩnh. Gạt hết những cảm xúc khác đi, chỉ tập trung vào vết thương của Nezumi thôi.

Shion giữ động mạch bằng panh, đặt gạc và bông gòn lên miệng vết thương, dùng băng quấn chặt lại.

Đây là biện pháp sơ cứu duy nhất mình có thể làm. Mồ hôi vã ra, chảy dài trên mặt, len vào miệng, để lại vị mặn trên đầu lưỡi. Như thế này sẽ cầm cự được bao lâu?

Ba tiếng... không, với lượng máu đã mất có lẽ chỉ hai tiếng đồng hồ thôi. Nếu Nezumi không được cứu chữa đúng cách trong vòng hai tiếng nữa, nó sẽ không qua khỏi.

Thời gian giới hạn là 120 phút.

“Ư...” Nezumi khẽ rên rỉ. Mí mắt hơi hé ra.

“Nezumi! Có nghe tôi nói không? Nezumi!”

“... Shion...”

“Ráng chịu đựng một chút nữa thôi. Tôi đưa cậu đến bệnh viện ngay đây. Cố gắng tỉnh táo nhé.” Shion dồn hết mọi sức lực vào lời nói.

“... Shion... tôi không thể... cử động được...”

“Không sao. Tôi dìu cậu đi.”

Tôi ở đây. Tôi đang ở bên cậu, vì vậy cậu sẽ ổn thôi.

Một tay Shion kéo tay Nezumi quàng qua cổ mình, tay kia ghì chặt thắt lưng nó, cả hai lết ra hành lang.

Khói làm mắt Shion cay sè. Cậu ho sù sụ, cổ họng đau rất, khí quản như tắc nghẽn. Shion không có kinh nghiệm thoát thân lúc nguy cấp, nhưng cậu đã học được từ Nezumi quyết tâm sống sót.

Shion cúi thấp người, dìu Nezumi đi về phía cầu thang. Hơi nóng và khói đã bao trùm khắp cầu thang. Đi lối này vô cùng mạo hiểm, nhưng cậu chẳng còn thời gian phân tích xem có lối thoát nào khác không. Nếu cứ chần chừ ở đây, chẳng mấy chốc cả hai sẽ chết ngạt trong biển khói.

Làm sao đây? Mình nên làm gì đây?

Sự bình tĩnh của Shion sắp sửa bị khói và cơn nóng ruột nuốt chửng.

Không được hoảng loạn. Dứt khoát không được hoảng loạn. Nhất định sẽ có cách thôi.

“Shion...” Nezumi khẽ cử động, “Thoát ra... bằng... máng đổ rác...”

Giọng Nezumi dứt quãng từng hơi. Shion biết Nezumi đang cố sức giữ tỉnh táo. Nó biết thừa nếu ngất đi lúc này, sẽ khó lòng tỉnh lại nữa.

Máng đổ rác. Đúng rồi, có thể thoát bằng đường đó.

Ở khu tầng thấp, tầng tầng một đến tầng ba, máng đổ rác được lắp đặt giữa hành lang mỗi tầng. Hình như không chỉ rác sinh hoạt thường nhật,

mà ngay cả máy móc cỡ nhỏ cũng bị vứt vào đấy, vì vậy máng khá rộng. Khi biết được đi đầu này, Shion từng nghĩ tới chuyện thâm nhập vào Trại qua cái máng. Thế nhưng cậu lập tức loại ý tưởng đó ra khỏi đầu, bởi trèo lên cái máng gần như dựng đứng, không có chỗ bám víu là đi đầu bất khả thi. Hơn nữa, nếu có vật thể lạ xuất hiện ở miệng máng, chuông báo động sẽ vang lên. Lối đó không thể vào.

Nhưng có thể ra.

Hai ngày trước cuộc săn người, Shion và Nezumi từng bàn về việc này.

Ngày diễn ra cuộc săn người là một ngày lạnh lẽo, gió rét căm căm, nhưng hai ngày trước đó lại ngập tràn nắng đẹp. Bầu trời West Block trong vắt, xanh ngắt, ánh mặt trời ấm áp rọi chiếu khắp nơi, cứ như không phải đang mùa đông. Mọi người chậm rãi dạo chợ, như đang hưởng thụ tiết trời đẹp hiếm có. Những người ăn xin già nua và lũ trẻ đói khát vẫn nhan nhản trên đường, nhưng bộ dạng thư thái hơn. Các chủ cửa hàng mọi ngày vẫn đay nghiến, xua đuổi họ, hôm nay cũng nheo mắt nhìn nắng, nét mặt dễ chịu hẳn ra. Tuy vẫn không bố thí, nhưng họ để mặc đám ăn xin lảng vảng trước tiệm, miễn là hàng trong tiệm không mất mát gì. Một vài ông bà chủ còn đùa cợt với những người ăn xin quen mặt.

Trong những người ở chợ hôm ấy, có bao nhiêu người đoán được nơi họ đang đứng hai ngày sau sẽ biến thành địa ngục trần gian? Lại có bao nhiêu người thoát khỏi địa ngục mang tên săn người ấy? Bữa ăn của Nezumi và Shion hôm đó là bánh mì cứng ngâm nước sôi. Có lẽ là nhờ nụ cười của Nezumi nên cô chủ tiệm bánh mì tặng kèm phô mai, còn là loại phô mai hạng nhất không bị mốc.

Trong căn phòng chật đầy sách chỉ có giọng nói của hai người họ. Cơn

gió bắc gào thét đêm đêm cũng lặng tắt. Phải chăng gió đã dừng thổi trong lúc hai người trò chuyện? Hay do Shion quá nhập tâm, ngoài giọng nói của Nezumi ra thì chẳng còn nghe thấy âm thanh nào khác?

“Shion, có thể máng đổ rác sẽ là lối thoát của chúng ta. Cậu thấy sao?”
Nezumi vừa hỏi vừa xoay cốc nước nóng trong tay.

“Máng đổ rác ư? Phải rồi, nó giống như một con đường dẫn thẳng từ tầng ba xuống điểm hẹn dưới tầng hầm vậy.”

“Ừ. Theo sơ đồ cấu tạo, ngoài miệng máng ra thì toàn bộ máng trượt không lắp đặt bất cứ hệ thống rà soát và triệt tiêu dị vật nào cả. Khả khả, xem ra NO.6 không chú ý tới những chỗ liên quan tới rác thải.”

“Cậu nói đúng. Hơn nữa, máng trượt này to hơn máng thông thường nhiều, hai chúng ta chắc chắn chui lọt.”

“Phải. May mà cả hai đều gọn người, chứ như lão Rikiga có khi trôi nửa chừng liền mắc kẹt, lên không được xuống không xong, giống hệt một mớ rác ngoại cỡ vậy.”

“Cậu độc lắm độc miệng quá đấy.”

“Cậu quá khen. Tôi chỉ nói sự thật thôi. Cậu có tưởng tượng nổi cảnh ông chú nát rượu nhà ta trượt băng băng trên máng trượt không?”

“Ừ... cậu nói đúng.”

Nhớ tới chú Rikiga với cái bụng bia ngày càng to, Shion suýt nữa bật cười. Cậu nuốt nước bọt, ngậm chặt miệng mình lại. Chuyện Nezumi đang nói tới không phải việc có thể cười hi hi ha ha.

Liệu máng đổ chất thải có thích hợp để làm lối thoát không?

Shion suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói, “Thú thật tôi không rõ có khả thi hay không, nhưng về mặt lý thuyết thì có khả năng sẽ trót lọt.”

Nezumi đặt chiếc cốc xuống, ngã lưng vào ghế, “Có khả năng?”

“Ừ.”

“Có khả năng à...”

Nezumi bắt chéo chân và nhắm mắt. Shion cũng dựa vào kệ sách, tay ôm lấy một bên đầu gối. Lúc này Shion mới để ý đến tiếng gió, nghe như tiếng khóc thút thít khàn đặc của một bà cụ.

Trong căn phòng sáng mờ mờ, gương mặt nhìn nghiêng của Nezumi, tiếng gió trầm đục... Shion chợt thấy dường như mình đang thưởng thức một cảnh trong vở kịch nào đó.

Shion đang ng ồi trên ghế khán giả, đắm chìm trong khung cảnh mờ mờ của vở kịch không lời. Thỏa mãn, bị ai cùng một cảm xúc không tên gần giống với sợ hãi đan xen nhau, ngập tràn trong trái tim Shion.

Giá khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi...

Giá thời gian ngừng trôi, toàn bộ thế giới của mình thu bé lại bằng những thứ nơi đây...

Shion bất giác ước th ầm như thế.

Đời người đầu là những cái bóng biết đi, là con hát bi ai.

Không hiểu vì sao, Shion lại nhớ tới lời thoại trong *Macbeth*.

Tắt đi, tắt ngúm đi, hỡi những ngọn lửa của tháng năm vội vã.

Đời người đầu là những cái bóng biết đi, là con hát bi ai.

Nezumi mở mắt, nhìn sang Shion, “Gì vậy?”

“Hả? Không, không có gì đâu...”

Shion nhích đi một chút để tránh cái đèn. Cậu không muốn Nezumi trông thấy hai má mình ửng hồng.

“Shion, cậu có biết tôi đang nghĩ gì không?”

“Cậu á? Ừ thì... chắc là về cái máng đồ rác?”

“Làm gì có chuyện đó? Tôi không phiền não mãi vì chỗ đồ rác đâu. Hơn nữa vấn đề được giải quyết rồi mà. ‘Có khả năng’ tức là đáng để thử, không phải sao?”

“Phải.”

Bất kể là lý thuyết sách vở hay là suy đoán, chỉ cần “có khả năng” thì phải ghi nhớ hết vào đầu.

Nezumi muốn nói thế đấy.

Shion chậm rãi gật đầu, tỏ ý mình đã nghe và thấu hiểu.

“Nhưng nói thật thì tôi vẫn muốn được đưa tiễn long trọng ở cửa chính cơ, nhưng đây hẳn là mơ ước viễn vông không bao giờ thành hiện thực.”

“Tất nhiên rồi. Đừng mong chờ gì vào một cuộc tiếp đón nồng hậu. Có đi đâu, cậu không nghĩ về cái máng thì đang nghĩ về cái gì? Suy tính một lối thoát khác à?”

Nezumi đổi chân bắt chéo, thở dài, ra vẻ ủ rũ, “Tôi đang nghĩ về đồ ăn.”

“Hả?”

“Đồ ăn. Đồ ăn. Tôi đang nghĩ nếu được cho phép ăn bất cứ món nào mình thích thì tôi sẽ chọn gì.”

“... Cậu thực dụng nhỉ?”

“Đồ ăn quan trọng mà. Đối với con người, đôi lúc một mẩu bánh mì do chủ tiệm bánh bố thí còn có ý nghĩa hơn triết lý do nhà hiền triết nào đó đưa ra. Đây là bản chất của con người. Tóm lại, tôi đói đến mức cảm thấy cái bụng mình thật thâm thúy, dù có leo lên giường cũng chẳng thể ngủ nổi.”

“Cậu ăn rồi mà. Ăn tận hai ổ cơ.”

“Bánh mì vừa cứng vừa khô ngâm nước sôi và một mẩu phô mai, chả bở dính răng.”

“Đừng tham lam thế chứ. Nhờ ơn cô chủ chúng ta mới có phô mai ngon để ăn. Một bữa tối ra trò còn gì.”

“Nếu cậu tỏ ra thân thiện hơn một chút thì có khi chúng ta sẽ được tặng thêm hộp thịt cừu hoặc một bình sữa tươi. Tiếc thật.”

“Tôi á? Liên quan gì đến tôi chứ?”

“Cậu nói sao? Liên quan mật thiết là đằng khác. Cậu không thấy ả chủ tiệm cứ đá lông nheo với cậu suốt à? Tôi tưởng cậu cố ý lơ ả, hóa ra là cậu không nhận ra?”

“Tôi không biết.”

Nezumi cố ý nhấn nhó thật phô trương, lắc đầu nói, “Shion, cậu nên rèn luyện thêm một chút. Rèn luyện việc ‘bắt sóng’ phụ nữ thật nhiều vào, chứ cứ thế này thì gay đấy.”

“Sao lại gay?”

“Gay đến mức không thể diễn đạt thành lời luôn á, chí ít thì tôi không nói nổi luôn. Trời ạ! Nhưng mà gay thật, tôi nghĩ tới thôi đã thấy sờn gai ốc rồi.”

“Cậu đang nói cái gì thế hả? Cậu khiến tôi tò mò rồi đấy. Kiểu này thì tôi sẽ mở mắt thao láo, không ngủ nổi cho mà xem, chẳng thua gì cái bụng đói của cậu cả.”

Nezumi phá ra cười ha hả, rất khác với thường ngày. Tiếng cười vui vẻ và thoải mái thấm dần vào tim Shion.

“Nezumi này.”

“Sao?”

“Cậu đọc tôi nghe *Macbeth* được không?”

“*Macbeth* à? Đoạn nào?”

“Màn 5 cảnh 5, đoạn thoại sau khi Macbeth nhận được tin vợ chết.”

“Tại sao lại là *Macbeth*?”

“Tôi cũng không biết vì sao, chỉ là bỗng dưng tôi muốn nghe cậu đọc *Macbeth* thôi. Được không?”

“Được.”

Hamlet và Tsukiyo trèo lên vai Shion. Nezumi ngẩng thẳng người lại, mới bắt đầu ngâm nga.

Ngữ khí trầm lắng bi ai của viên tướng vang lên, báo hiệu kết cục diệt vong vì dã tâm của bản thân cùng tình yêu với vợ.

“Ngày mai, ngày mai, rồi lại ngày mai. Thời gian cứ trôi đi, cho đến khi phút giây cuối cùng của cuộc đời được chép lại. Những ngày gọi là ‘hôm qua’ ấy, chỉ là ngọn đèn rọi đường trần thế, đưa chúng sinh tới cái chết. Tắt đi, tắt ngúm đi, hỡi những ngọn lửa của tháng năm vội vã. Đời người đâu là những cái bóng biết đi, là con hát bi ai.”

Shion và hai con chuột nhất nín thở lắng nghe. Lửa đèn chập chờn, bóng chao đảo, giọng nói và biểu cảm của Nezumi đều nhuộm màu bóng tối. Shion thậm chí cảm thấy hồn mình thoát xác, được đưa đến nơi cao. Thoát ly trong khoảnh khắc, thỏa mãn suốt vĩnh hằng. Những phút giây cậu vừa trải qua nồng đượm và đẹp để biết bao.

Hai ngày trước khi diễn ra cuộc săn người, trong căn phòng đó đã diễn ra một khung cảnh ấn tượng nhất trong mười mấy năm cuộc đời của Shion. Chỉ mới đây thôi mà sao cứ như đã lâu lắm rồi.

Nước mắt trào ra.

Vì khó chứ không phải vì những hoài niệm thân thương khiến cậu mỉm lòng.

Chít chít, chít chít, chít chít.

Tsukiyo nhay phốc xuống sàn, kêu chít chít liên hồi. Tấm áo choàng siêu sợi rơi xuống, Shion cúi xuống nhặt lên. Nezumi không còn chút sức lực nào, trọng lượng cơ thể đè hết lên vai Shion.

“Nezumi, gắng cặm cụi nhé. Tỉnh táo nào.”

“... Thoát khỏi đây... mau lên...”

“Tôi biết chứ. Tôi đâu định nghỉ chân ở đây. Nezumi, chúng ta sắp đến nơi rồi, gắng thêm chút nữa thôi.”

“Shion... hai người... không thoát... nổi đâu...”

“Hả? Cậu nói gì vậy?”

“Chạy đi... chỉ mình cậu thôi... chạy đi.”

“Đồ ngốc! Cậu đừng có đùa!”

Lửa giận bùng dậy. Giận Nezumi, giận đến mức tường chừng mái tóc trắng của cậu dựng hết cả lên. Luồng khí nóng không chỉ tràn vào từ bên ngoài, mà còn bốc ra từ nội tâm Shion.

Bảo tôi bỏ mặc cậu? Bảo tôi hãy chạy trốn một mình? Đừng có đùa! Đừng có đùa! Không ngờ cậu lại sỉ nhục tôi như thế. Cậu coi thường tôi đến mức đó sao? Tôi không yếu đuối đến mức bỏ mặc cậu tự tìm đường sống. Bảo vệ cậu và bản thân mình, tôi thừa sức làm được.

“Đừng có coi thường tôi! Chết tiệt!” Cơn giận hóa thành sức mạnh đẩy Shion tiếp tục tiến bước.

Shion dồn sức vào cánh tay, căng mắt ra nhìn phía trước. Chỗ này đã chẳng còn bóng người nào, chỉ có cơn gió nhẹ thoảng qua. Lửa bắt đầu

bén lên trần nhà. Có lẽ có vài loại hóa chất bắt lửa nên phát ra tiếng nổ nhỏ, liền đó là một mùi gay mũi.

“Tsukiyo, qua đây.”

Tsukiyo chui tọt vào túi Shion. Nó thò đầu ra, rú rít liên hồi. Shion cảm thấy tiếng kêu của Tsukiyo như lời dẫn dắt của hoa tiêu, liên tục khích lệ cậu. Sinh vật nhỏ bé này đang phải chịu đựng cái nóng hừng hực, rú rít từng cơn, cho nên cậu phải nhanh chóng rời khỏi đây, vì cả Tsukiyo nữa.

Shion bất chợt vấp chân, suýt thì ngã ngửa. Gã tù nhân đô con nằm sấp trên sàn, mặt úp vào vũng máu, đã tắt thở từ lâu. Shion bước qua xác gã, tiếp tục tiến bước.

Cầu thang ở đây, tức là máng đổ rác nằm ở... Shion hồi tưởng sơ đồ cấu tạo mà cậu đã khắc sâu vào tâm trí. Sau khi lục lọi kí ức, cậu nhớ ra máng đổ rác nằm trong góc hành lang, nơi đang bốc khói mù mịt.

Shion dùng đầu ngón tay nhấn Tsukiyo trở vào túi.

“Nezumi.”

Chúng ta đi nào.

Shion nín thở, lao vào đám khói. Cậu không còn thời gian, cũng chẳng có cách gì để xác định miệng máng chính xác nằm ở đâu. Hành lang phủ đầy khói, tầm nhìn gần như bằng không. Chần chừ chút thôi là tất cả chết ngạt.

Phải tin vào bản thân! Nếu muốn dựa dẫm, hãy dựa vào chính mình!

Shion khựng lại.

Cậu đã thấy miệng máng đổ rác. Một tên lính đang nằm chặn miệng máng. Chân hắn thõng trên sàn, mắt khép hờ, bất động, cổ ngoặt một cách kì lạ. Khẩu súng trường nằm trên gối. Chẳng biết có phải do hắn vẫn nắm

chặt khẩu súng khi bị thổi bay vì chấn động của vụ nổ không. Hắn đã dùng khẩu súng đó bắn Nezumi.

Shion không có chút cảm xúc nào với tên lính này. Không cảm hận, phần nộ hay tiếc thương, thậm chí không cả sự tôn trọng dành cho người đã khuất. Thứ nằm trước mặt cậu kia không phải xác người mà chỉ là một chướng ngại vật. Nếu không nghĩ vậy, cậu sẽ không thể sống sót. Đó chỉ là chướng ngại vật mà thôi.

Shion đá tên lính một cú.

Xác tên lính với cái cổ ngoặt ngoẹo cùng khẩu súng lăn sang một bên. Miệng máng hiện ra.

Đau quá. Không thở được. Cổ họng nóng ran. Mình cần không khí.

Huyết quản của Shion như muốn nổ tung. Tim đập dữ dội. Ý thức dần mờ hồ. Sức lực dần cạn kiệt.

Chết tiệt. Đã đến được đây rồi, tuyệt đối không được bỏ cuộc. Đã đến được đây rồi...

Nezumi này. Sao? Cậu đọc tôi nghe *Macbeth* được không? *Macbeth* à? Đoạn nào? Màn 5 cảnh 5...

Gió đang gào thét. Ánh lửa bập bùng. Đột nhiên tôi rất muốn nghe cậu đọc đoạn thoại đó. Tôi chẳng biết vì sao nữa. Có thể chỉ đơn giản là tôi muốn nghe giọng cậu, đắm chìm vào hơi thở của cậu. Nghe đoạn thoại khi vua Macbeth bước vào đường diệt vong, tôi bỗng thấy phấn khích và thỏa mãn lạ thường.

Tắt đi, tắt ngúm đi, hơi ngọn lửa của tháng năm vội vã.

Đời người đâu là những cái bóng biết đi, là con hát bi ai.

Nezumi, chúng ta về nhà thôi, về lại căn phòng đó. Thời gian không thể

quay ngược, nhưng có thể tạo nên một khởi đầu mới.

Giả như bình thường, khi có người đứng trước máng đổ rác, thiết bị cảm ứng sẽ hoạt động và miệng máng sẽ tự động mở ra, thế nhưng lúc này nó vẫn im lìm. Shion đặt Nezumi ng ồi xuống r ồi nhặt khẩu súng trường, nã hết đạn vào tấm cửa lật ở miệng máng, khiến nó nát bấy.

Một khoảng không đen ngòm vuông vức mở ra. Shion vui mừng khôn xiết.

Nezumi, sắp r ồi. Chúng ta sắp được về nhà r ồi.

Shion muốn kêu lên nhưng chẳng nói thành lời. Cậu dùng tấm áo choàng siêu sợi bọc lấy Nezumi. Nếu có thể thì cậu muốn ôm Nezumi trượt một lượt xuống máng, nhưng cái máng chỉ vừa đủ rộng cho một người lọt qua thôi.

Shion đỡ Nezumi đứng lên, nhét hai chân nó vào miệng máng. Sau đó, cậu cũng chui vào máng, tay trái nắm lấy mép máng, tay phải ghì chặt đầu Nezumi vào bụng mình. Tiếng nổ ầm ầm và cơn chấn động từ xa vọng tới.

Shion nhắm mắt lại, buông tay trái ra. Hai người g ần như rơi theo một đường thẳng.

“Đau quá!” Inukashi nhăn nhó. Tai nó bị cắn. “Đau chết đi được! Lũ chuột quái quỷ này, làm trò gì thế hả?”

Inukashi sờ cái tai bị đau, trừng mắt nhìn hai con chuột đang ng ồi cạnh nhau.

“Mắng lũ chuột này cũng bằng thừa. Chết tiệt, đau kinh lên được.”

Inukashi cũng chẳng biết mình đã nằm bò ra bàn và ngủ quên từ lúc nào.

Trong tình cảnh này mà còn ngủ được, hờ hờ, gan mình to ghê gớm. Inukashi vừa xoa lỗ tai vừa nghĩ. Có lẽ tình hình căng thẳng hiện tại khiến nó mệt rũ rồi, cho nên mới thiếp đi. Nhưng lâu lâu tự khen mình cũng không tệ chút nào.

Inukashi nghe thấy tiếng ngáy. Rikiga đang nằm co ro trên sàn, ngáy như kéo bể. Quái thú trong truyện thuyết chưa chắc đã phát ra được âm thanh khủng khiếp đến thế.

“Ồi chà, hóa ra lá gan của ông chú cũng to ra phết.”

Inukashi tắc lưỡi. Lũ chuột nhất chọt chạy ùa lên tay nó.

“Này, dừng lại. Tao chỉ tắc lưỡi thôi chứ đâu có rử bọn mày chơi đùa. Tao cũng không có đồ ăn cho bọn mày đâu. Này, đừng cắn tai tao chứ! Tao cũng đói meo đây này!”

“Chít chít chít. Chít chít chít.”

“Chít! Chít! Chít!”

Lũ chuột lần lượt chạy lên tay Inukashi rồi lại trượt xuống. Hành động và tiếng kêu của chúng rất khác thường.

“Gì vậy? Có chuyện gì vậy?”

Inukashi khịt mũi. Có mùi khét. Khói đang tràn vào phòng qua cánh cửa khép hờ. Trại Cải tạo đang cháy.

“Nguy to...”

Căn phòng này không sớm thì muộn cũng sẽ tràn ngập khói. Họ phải rời khỏi đây trước khi cảnh đó xảy ra.

Nguy thật. Nhưng cũng đáng nể thật.

Khói đã tràn tới tận đây, chứng tỏ đám cháy phải lớn lắm.

Hệ thống phòng cháy chữa cháy thì sao? Không hoạt động à? Các hệ

thống tiên tiến trong Trại đầu đình trệ? Có chuyện đó thật sao?

Inukashi nuốt nước bọt. Là tác phẩm của Nezumi và Shion hả? Chính hai người họ đã dùng toàn bộ hệ thống trong Trại và tạo ra kì tích này ư?

Kì tích đôi khi rất dễ xảy ra đấy, Inukashi à.

Hóa ra câu nói đó không phải là lừa lọc, cũng chẳng phải là ba hoa bốc phét.

Khói tràn vào càng lúc càng nhiều, kèm theo mùi cháy khét và hơi nóng. Inukashi chột lạnh sống lưng.

Khoan. Khoan đã. Shion và Nezumi vẫn còn ở trong Trại sao?

Khói dày đặc, mùi khét và hơi nóng đều là những thứ nguy hại đến tính mạng con người. Sống lưng Inukashi lạnh toát.

Nezumi, mày hiểu hơn ai hết mà? Khi và chỉ khi mày sống sót trở về, mới có thể gọi là kì tích. Nếu mày gục ngã ở đây thì sẽ chẳng có kì tích, di tích gì hết. Mày đã bốc phét văng cả nước bọt mà cuối cùng lại không quay về thì thật nực cười. Tao sẽ cười vào mặt mày đấy.

Rikiga sắc khói, bắt đầu ho sù sụ.

Hai con chuột kêu rít lên, cứ như đang cố hết sức bình sinh để kêu vậy.

“Gì thế? Tao nên làm gì? Chủ của bọn mày thế nào rồi?” Inukashi cũng muốn gào lên.

Phải làm gì mới được đây?

Một con chuột, Inukashi không phân biệt được là Cravate hay Hamlet, chạy sang khu chứa rác. Nó chạy loạn lên gần một cái cửa vuông, là điểm cuối của máng đổ rác. Liền đó, con chuột còn lại cũng nhập bọn. Cả hai chạy loạn xạ, khiến Inukashi hoa cả mắt.

Máng đổ rác?

Khoan đã, tại sao Nezumi lại bắt mình và ông chú đợi ở đây?

Máng đồ rác...

Toàn thân Inukashi run lên. Nó đá vào hông Rikiga.

“Giúp một tay xem nào, ông chú!”

“Cái... cái gì? Chuyện gì?”

“Hai đứa nó sắp về rồi. Tới giúp tôi một tay.”

Trong góc khu chứa rác có vài tấm đệm cũ. Getsuyaku dùng mấy cái đệm này để giảm thiểu hư hại khi các máy móc, vật dụng rơi xuống từ máng, vì đồ càng ít hư hỏng thì giá bán lại càng cao. Getsuyaku đã kiếm được kha khá tiền từ mớ rác đổ xuống từ cái máng này.

Đồng rác trong khu chứa có lẫn cả kính vỡ và tấm nền bê tông. Vật gì rơi thẳng vào những thứ này đều sẽ tan nát hết, bất kể là đồng máy móc bỏ đi, hay là tấm thân bằng xương bằng thịt của Shion và Nezumi.

“Nhanh lên, ông chú. Lẽ mà lẽm ẽ cái gì không biết!”

“Tới... tới ngay đây.” Rikiga lạch bạch chạy tới lấy miếng đệm.

“Chúng ta phải dọn đều mấy tấm đệm này ra. Nhanh lên!”

“Biết rồi... Nhưng Inukashi, Shion và Eve thực sự sẽ trở về sao? Về bằng cách nào...”

“Lắm chuyện quá! Nhanh tay lên!”

Inukashi đóng tai nghe ngóng trong lúc trải những tấm đệm.

Trở về đi, Nezumi. Trở về đi, Shion.

“Inukashi, khói mịt mù cả rồi!”

Rikiga kêu lên. Căn phòng nhỏ giờ đây đã ngập khói.

Quay về đi, Nezumi, Shion.

Làm ơn, về đây đi.

Inukashi nghe thấy tiếng gió từ bên trong máng đổ rác.

Về đi.

Làm ơn, về đây đi!

Thần linh ơi, xin hãy phù hộ cho hai người họ.

Inukashi chấp tay, lần đầu tiên trong đời, nó cầu nguyện.

Thần linh ơi...

Table of Contents

Start

1 Gióng lên đi, hỡi hỡi chuông cảnh tỉnh!

2 Gạt đi tất cả

3 Chấm dứt cuộc chiến tàn nhẫn

4 Giữa gió đêm